

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 85

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 36

Primera reunió
tinguda el dia 16 de desembre de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a un quart i sis minuts d'onze del matí.

*El M. H. Sr. president anuncia el primer punt de l'ordre del dia, que és el **Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives**. Per presentar-la intervé l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2378). El M. H. Sr. President anuncia que es passa a la discussió i votació de les esmenes presentades (p. 2380) L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a una **esmena transaccional** presentada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2380), que en cas de ser aprovada implicaria la retirada de les **esmenes** del G. Socialista **núms. 1, 4, 7, 11, 13, 55, 57, 62, 63 i 64**. Per manifestar la postura del G. Socialista intervé el Diputat I. Sr. Ganyet, el qual retira les seves esmenes (p. 2381). El M. H. Sr. President demana la conformitat dels altres Grups d'admetre a tràmit l'**esmena transaccional** (p. 2381). Tots s'hi mostren d'acord (p. 2381).*

*Tot seguit es passa a la votació dels **articles 1 i 2** i dels **apartats 1 i 2 de l'article 3**, tots els quals són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2381). El Diputat I. Sr. Padullès retira l'**esmena núm. 16**, del G. p. del PSUC, al **tercer apartat de l'article 3** (p. 1381).*

*Es passa a votar conjuntament l'**apartat tercer** del dit article i l'**article 4**, que són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 1381).*

*Per defensar l'**esmena núm. 11**, d'addició, a l'**article 5**, intervé el Diputat I. Sr. Padullès, del G. p. del PSUC (p. 2381). El Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra (p. 2381). Passada a votació l'**esmena núm. 21**, és rebutjada per 36 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2382).*

*Tot seguit es voten conjuntament els **articles 5, 6, 7, 8 i 9**, que són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2382). El Diputat I. Sr. Padullès, del G. p. del PSUC, pren la paraula per defensar l'**esmena núm. 46**, d'addició, a l'**apartat 5 de l'article 10** (p. 2382). En torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2383). Posada a votació l'**esmena núm. 46**, és rebutjada per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2383). Es voten tot seguit l'**article 10** i la **Disposició Addicional**, que són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2383)*

*El Diputat I. Sr. Padullès, del G. p. del PSUC, intervé per defensar l'**esmena núm. 47**, d'addició, a la **Disposició Transitòria, apartat***

primer (p. 2383). Té la paraula el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, per a un torn en contra (p. 2383). Posada a votació l'**esmena núm. 47**, és rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2384). Després es vota la **Disposició Transitòria**, que és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 2384). El Diputat I. Sr. Padullès retira l'**esmena núm. 49**, del seu Grup (p. 2384), i el Diputat I. Sr. Casals defensa l'**esmena transaccional** que havia presentat el G. p. de Convergència i Unió (p. 2384). Posada a votació aquesta esmena d'addició d'una Disposició Transitòria Segona, és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 2384).

Es voten seguidament les **Disposicions Finals primera i segona**, que queden aprovades per la unanimitat dels presents (p. 2384). L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** del G. p. de Convergència i Unió a la **núm. 50**, del G. Socialista (p. 2384). L'I. Diputat Sr. Ganyet anuncia que el G. Socialista retira la seva esmena (p. 2385). Acceptada l'esmena a tràmit per tots els altres Grups, es passa a la votació de l'**esmena transaccional**, que en ser acceptada per la unanimitat dels presents es converteix en la **Disposició Final Tercera** (p. 2385).

Per defensar l'**esmena núm. 51**, del G. Socialista, d'addició d'una **Disposició Final Quarta**, intervé el Diputat I. Sr. Ganyet (p. 2385). El Diputat I. Sr. Margalef, del G. p. de Centristes, suggereix una modificació tècnica que és acceptada pel Grup proposant (p. 2385). Queda aprovada l'**esmena núm. 51** (p. 2385).

Novament l'I. Sr. Ganyet, del G. Socialista, presenta una esmena, la **núm. 52**, d'addició d'una nova **Disposició Final**, i que és defensada pel Diputat I. Sr. Ganyet, el qual anuncia la retirada de l'**esmena núm. 54** (p. 2385). Passada a votació, l'esmena núm. 53 és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 2386).

El M. H. Sr. President anuncia la votació de l'**Exposició de motius** i del **Títol** de la Llei (p. 2386). El Diputat I. Sr. Alavedra fa una pregunta sobre el Títol (p. 2386). El M. H. Sr. President li respon i es passa a la votació d'aquells, que són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2386). El Diputat I. Sr. Ganyet intervé per explicació de vot, en nom del G. Socialista (p. 2386). El Diputat I. Sr. Margalef ho fa pel G. p. de Centristes (p. 2386), el Diputat I. Sr. Vicens pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2387), el Diputat I. Sr. Padullès pel G. p. del PSUC (p. 2387) i el Diputat Sr. Masó pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2388).

Es passa al segon punt de l'ordre del dia, que és el **Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les despeses del Consell Consultiu de la Generalitat**. El M. H. Sr. President anuncia que es passa directament a la votació del **Dictamen**, el qual és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2388).

Es passa al tercer punt de l'ordre del dia, que és el **Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981**. Intervé l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques per defensar el **Projecte** (p. 2389). El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, pren la paraula per defensar una **esmena a la totalitat**, la qual retira al final de la seva intervenció (p. 2390). Es passa a la votació del **Projecte**, el qual és aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 2390). Per a explicació de vot, tenen la paraula el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2390), el Diputat I. Sr. Lorca, del G. p. de Centristes (p. 2391), el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2392), i el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2393).

El quart punt de l'ordre del dia és el **Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple**. Per a defensar l'**esmena núm. 2**, del G. p. de Centristes, té la paraula el Diputat I. Sr. Pérez Guerra, el qual la retira durant la seva intervenció, a la vegada que fa la defensa de l'**esmena núm. 9** i anuncia que la retirarien si fos acceptada a tràmit una transaccional que presenta el mateix Grup (p. 2394). Es passa a votar l'**article 1** del Dictamen, que s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2395).

Atès que cap Grup no s'oposa a admetre a tràmit l'**esmena transaccional** del G. p. de Centristes, es passa a votació i és acceptada per unanimitat (p. 2395). Tot seguit es vota tota la resta del Dictamen, és a dir, l'**article tercer**, la **Disposició Addicional Primera**, la **Disposició Addicional Segona**, la **Disposició Final**, l'**Exposició de Motius** i el **Títol** de la Llei, conjuntament. S'aproven tots per la unanimitat dels presents (p. 2395). Per a explicació de vot tenen la paraula els Diputats I. Srs. Tomàs, del G. Socialista (p. 2395); Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2395); Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2396) i Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 2396).

Es passa al següent punt de l'ordre del dia, el cinquè, que és l'**Elecció dels Diputats que hauran de defensar davant el Congrés dels Diputats la presa en consideració de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya que autoritza el Govern a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de televisió de titularitat estatal**. El M. H. Sr. President planteja una qüestió d'ordre, davant la qual, i després d'una intervenció de l'I. Diputat Sr. Clotas, se suspèn la sessió durant cinc minuts (p. 2397).

La sessió, suspesa a tres quarts i set minuts d'una del migdia, es reprèn quan passen dos minuts de la una. El M. H. Sr. President proposa que siguin designats tres Diputats per a defensar a Madrid la presa en consideració. Els senyors Diputats aproven per unanimitat que siguin tres (p. 2397). Tot seguit es procedeix a la votació, que es fa individualment, i per ordre alfabètic, escrivint només un nom a cada papereta, i posteriorment a l'escrutini (p. 2397). El resultat de la votació és el següent: el Diputat I. Sr. Ramon Sala, 41 vots; el Diputat I. Sr. Higin Clotas, 28 vots; la Diputada I. Sra. M. Dolors Calvet, 20 vots; en blanc, 21 vots; el Diputat I. Sr. Acosta, 1 vot. Per tant, queden designats els tres primers (p. 2397).

Abans de suspendre la sessió, el M. H. Sr. President comunica a la Cambra la mort del filòleg valencià Manuel Sanchis i Guarner. Tot seguit suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda. Són dos quarts menys cinc minuts de dues del migdia (p. 2397).

La sessió es reprèn a tres quarts i tres minuts de cinc de la tarda. El M. H. Sr. President anuncia el punt sisè de l'ordre del dia, que és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981 de declaració de comarca d'ordenació d'explotaci-**

Ions del Pallars, que formulen els Diputats I. Srs. Ganyet, Ayguadé i Tomàs, del G. Socialista. Per a presentar-la, té la paraula el Diputat I. Sr. Ganyet (p. 2398). Per a respondre-la, té la paraula l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2399). Intervenien en torn de rèplica l'I. Diputat Sr. Ganyet (p. 2400) i l'H. Sr. Conseller (p. 2401).

El setè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball**, que formulen els Diputats I. Srs. Guitart i Garcia, del G. Socialista. Exposa la Interpellació el Diputat I. Sr. Guitart (p. 2402). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2403). Intervenien en torn de rèplica l'I. Diputat interpellant (p. 2403) i l'H. Sr. Conseller (p. 2404).

El punt vuitè de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació**, que formula el G. Socialista. Exposa la Interpellació el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2404). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2406). Intervenien en torn de rèplica l'I. Diputat interpellant (p. 2408) i l'H. Sr. Conseller (p. 2409).

El punt número nou de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure**, que formulen els Diputats I. Srs. Guitart, Terradellas i Garcia, del G. Socialista. Exposa la Interpellació l'I. Diputat Sr. Guitart (p. 2410). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2411). Intervé en torn de rèplica l'I. Diputat interpellant (p. 2411).

Es passa a un nou punt de l'ordre del dia, el desè, que és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya**, formulada pel G. Socialista. Defensa la Moció el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2412). Tot seguit, atès que és relativa a la mateixa qüestió, es tracta simultàniament de l'onze punt de l'ordre del dia, que és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12 de l'Ordre del febrer de 1980 sobre control sanitari dels aliments**, formulada per l'I. Diputat del G. p. del PSUC, Sr. Espasa, el qual intervé per presentar-la (p. 2413). Tot seguit intervé el Diputat I. Sr. Panisello per defensar l'esmena del G. p. de Centristes al **segon paràgraf** de la Moció del G. p. del PSUC (p. 2413). En el torn per als Grups no esmenants, intervenen el Diputat I. Sr. Alay, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2414), i el Diputat I. Sr. Nolla, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2415). Intervé novament el Diputat I. Sr. Espasa per a rebutjar l'esmena del G. p. de Centristes (p. 2416). Es passa a la votació de la **Moció socialista**, que condiciona ja el primer paràgraf de la **Moció** del G. p. del PSUC, i és rebutjada per 49 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció. A continuació es vota el **segon paràgraf de la Moció** presentada pel G. p. del PSUC, que és rebutjat per 22 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions (p. 2417).

S'entra al punt de **Preguntes amb resposta oral**, la primera de les quals és a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la situació real de la carretera anomenada del Doll. La formula l'I. Diputat Sr. Borràs, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2417). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2418). La segona pregunta és al Consell Executiu és sobre què ha fet o pensa fer en relació amb la conducta i declaracions del Sr. Director General de Cooperatives a « El Noticiero Universal » del dia 2 de desembre d'enguany en relació amb la Unió Agrària Cooperativa de Reus, i la formula el Diputat I. Sr. Franch, del G. p. de Centristes (p. 2419). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2419). Intervenien en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat preguntant (p. 2419). i l'H. Sr. Conseller (p. 2419).

L'última pregunta que s'havia d'exposar en aquest Ple, formulada pel Diputat I. Sr. Franch, del G. p. de Centristes, sobre la decisió presa per l'Ajuntament de Cambrils de conservar l'esmentat nom per a la vila i quines són les mesures que pensa prendre perquè pari immediatament la campanya a favor de Cambrils de Mar i perquè l'autonomia municipal sigui respectada, serà tramitada en la pròxima reunió plenària d'acord amb l'article 128, apartat 6, del Reglament de la Cambra, atès que l'H. Sr. Conseller de Governació, que havia estat encarregat pel Consell Executiu de contestar-la, és absent en viatge oficial. El M. H. Sr. President anuncia també una possible alteració en l'ordre del dia per tal com la Mesa ha rebut una **proposta de resolució** signada pels Portaveus de tots els Grups parlamentaris (p. 2419). L'I. Sr. Secretari Primer hi dona lectura (p. 2420) i la Cambra manifesta el seu acord que sigui inclosa en l'ordre del dia. Així mateix la Cambra aprova per 78 vots a favor, cap en contra i cap abstenció que la proposta sigui dispensada dels tràmits reglamentaris (p. 2420). Finalment, es passa a votació la **proposta de resolució** sobre els esdeveniments de Polònia, que és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 2420).

Tot desitjant unes bones festes als I. Srs. Diputats, el M. H. Sr. President aixeca la sessió a tres quarts de vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 36

Pesca, de Treball, i d'Indústria i Energia.

S'obre la sessió a un quart i sis minuts d'onze del matí sota la Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, els lletrats Sr. Bayona, Ferret i de Alfonso, i l'Oïdor de Comptes, Sr. Portabella. Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.
2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia,

Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari per a atendre les despeses del Consell Consultiu de la Generalitat.

3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

4. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial de la Proposició no de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

5. *Elecció dels Diputats que hauran de defensar davant el Congrés dels Diputats la presa en consideració de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya que autoritza el Govern a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de televisió de titularitat estatal.*

6. *Interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981 de declaració de comarca d'ordenació d'explotacions del Pallars.*

7. *Interpелlació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball.*

8. *Interpелlació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació.*

9. *Interpелlació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure.*

10. *Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya.*

11. *Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12 de l'Ordre de febrer de 1980 sobre control sanitari dels aliments.*

12. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Els senyors Diputats estan en possessió de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària número 36, que va ser publicat, d'altra banda, al *Butlletí* número 59. La llista de preguntes a respondre oralment en aquesta sessió ha estat distribuïda als senyors Diputats i comprèn dues preguntes formulades pels Diputats senyor Josep Borràs, senyor Ramon Franch i, una segona pregunta, pel senyor Ramon Franch. Donat que tots els senyors Diputats tenen aquesta llista, donarem per efectuada la lectura del contingut de les preguntes.

**Debat i votació del Dictamen
de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei
per la qual s'estableixen Normes Addicionals
de Protecció dels Espais d'Especial Interès Natural
afectats per Activitats Extractives**

Bé, passem, doncs, directament, al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives. Voldria fer

constar als senyors Diputats una errada, entre moltes altres, que hi ha en el *Butlletí* número 59, on el títol de la Llei, que és el que acabo d'indicar, segons el Dictamen de la Comissió, figura encara en el seu text primitiu. Queda entès, doncs, que, malgrat el que diu el *Butlletí*, el títol de la Llei és, com deia, «Llei per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives»; és a dir, hi ha un canvi gramatical al començament i se suprimeixen al final els tres mots «a cel obert».

(Remor de veus. El senyor Casals lliura una transaccional a la Mesa.)

Voldria també indicar als senyors Diputats que, per omissió, en el *Butlletí* número 59 no figura l'Annex al Projecte de Llei, el qual dóna la llista dels municipis afectats. No obstant això, aquest Annex va ser enviat a tots els senyors Diputats conjuntament amb el *Butlletí*, de manera que els ha d'haver arribat al mateix temps que l'exemplar del *Butlletí* número 59, reparant així l'omissió al moment d'imprimir-se el *Butlletí*.

Dit això, passem a la discussió del Projecte de Llei i primerament, ¿el representant del Consell Executiu vol presentar el Projecte? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, presentem avui aquí, a la Cambra, un nou Projecte de Llei, aquesta vegada sobre normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural, afectats per activitats extractives. Torna a ser un d'aquells projectes que ben segur no deu despertar massa polèmiques apassionades; és més aviat un d'aquells projectes que avorreixen la Cambra, perquè el seu caràcter segurament és molt tècnic. Això és normal, i creiem més aviat que la normalització del país passa per aquí, i fa que el nostre Parlament sigui, com la majoria dels Parlaments, avorrit. A cap país d'Europa occidental, al seu Parlament, no hi va la gent per distreure's, per veure qui les diu més grosses. El rigor, la serietat, són els trets del parlamentarisme modern, i comporten, moltes vegades, el tedi i la somnolència.

Tanmateix, m'excusaran, les senyores i els senyors Diputats que, abusant de la seva paciència, els presenti aquest Projecte de Llei. Els prometo que seré curt. Haig de dir, d'entrada, que aquest Projecte no és un projecte sobre el Pedraforca, com a vegades s'ha dit; es tracta, com el títol del Projecte descriu, de protegir uns indrets —és a dir, el Pedraforca i uns quants més, tots aquells que la Comissió d'Urbanisme a Catalunya, en la seva sessió del 21.5.80, va declarar espais d'especial interès natural i que figuren en l'Annex presentat a la Cambra—, de protegir aquests indrets, repeteixo, de les conseqüències de les activitats extractives. I dic «protegir», no dic pas «prohibir». Però sembla important aclarir aquest punt, perquè sovint s'ha simplificat l'abast del Projecte de Llei, i simplificar-ho, de vegades, ha significat entrar en una estèril i inútil polèmica particularitzada a la protecció del Pedraforca. Aquest és un altre tema, un altre dia en parlarem, però que no té res a veure amb la Llei, més general, que avui plantegem aquí. No era, per tant, aquest l'objectiu d'aquest Projecte de Llei. Era, paradoxalment, més ampli, com he dit abans. Però tampoc no és el Projecte que presentem avui un projecte que pretengués protegir tot el territori català, i protegir-ho de tot, de totes les agres-

sions, és a dir, no solament de les extraccions mineres, sinó de qualsevol actuació que malmetés la natura. Aquesta no era la intenció del Govern, ni la Llei no era fer una llei general del medi ambient, no era fer una llei general de protecció de la natura. Era molt més modest, es tractava de protegir, repeteixo, uns indrets especials de les possibles destrosses que puguin ocasionar extraccions descontrolades.

Tanmateix, una sèrie d'esmenes del Grup Socialista, en el sentit d'estendre a tot el territori català el conjunt de la normativa de la Llei, ha portat a proposar, el Govern, en espera d'una llei més general sobre la conservació de la natura a Catalunya, en espera de les normes generals de la Llei de Bases que puguin regular-se en el Congrés dels Diputats, a portar i a proposar en Comissió, ja, una esmena transaccional que no va ser acceptada en Comissió —i que espero que, mantinguda avui en el Ple, sigui acceptada, i que reiterem presentar-la a la Mesa—, per la qual, mentre el Parlament no reguli una llei més general de protecció de la natura en l'àmbit de tot el territori, siguin aplicables a tot Catalunya determinats articles, els que s'especifica en l'esmena transaccional, determinats articles del present Projecte de Llei. Espero, repeteixo, i desitjo també, que avui sigui acceptada aquesta esmena transaccional que sens dubte pot millorar, establint una clàusula precautòria, el Projecte de Llei que avui sotmeto a la seva consideració.

Els principis i objectius immediats de l'esmentat Projecte són prou clars, em sembla, en el mateix text, i es poden resumir en el següent: primer, una valoració positiva de les explotacions mineres com a origen de recursos i d'ocupació; segon, una valoració positiva de la naturalesa i objecte de conservar-la; tercer, una aplicació del principi de restauració per a comptabilitzar explotacions i conservació; quart, una divisió clara de papers entre organismes de l'administració. Aquests principis i objectius del Projecte de Llei que avui ens ocupa es relacionen amb altres principis no immediats ni explícits, uns principis, diguem-ne, de primer ordre, que són els que defineixen una política àmplia, en la qual s'insereix el tractament de les explotacions mineres i en la qual s'han d'inserir d'altres iniciatives i actuacions.

Primer, el principi de la comptabilització. És el primer que vull esmentar perquè fa referència a l'essència de molts problemes i més concretament a l'arrel comuna de moltes realitats que són a la vegada mediambientals i territorials. És el cas dels efectes de les explotacions mineres sobre el territori. El fet de base és que els recursos naturals en general són recursos escassos, en el sentit que sobre aquests recursos recauen una sèrie de demandes que de bon principi no es poden satisfer simultàniament. En el cas que ara ens ocupa, coincideix sobre un mateix territori una demanda de tipus econòmic, atès l'interès de l'extracció de recursos i l'interès de mantenir i crear llocs de treballs, i també una demanda d'una natura adequadament conservada. És aquesta coincidència de demandes la que crea el conflicte, perquè moltes vegades tenen entre si un grau de més o menys incompatibilitat.

No és aquest un cas aïllat: és així que tenim conflicte entre la segona residència i la conservació de llocs d'interès natural; és així que tenim conflicte entre l'ús agrícola i l'ús industrial. D'aquests conflictes inevitables en altres concentracions d'activitats i de població, s'han d'ocupar la política mediambiental i la política territorial. I se n'han d'ocupar aplicant fins on sigui

possible el principi de compatibilització. Només quan aquest principi no es pugui aplicar, només quan el principi de compatibilització no es pugui aplicar, cal instrumentar mecanismes per portar a terme l'elecció més racional en termes, sempre, de bé comú. La raó de ser del principi de compatibilització és ben clara: és la que dóna l'òptica adequada al Govern, atès que cap de les demandes en conflicte entre si no pot ésser suprimida de bon principi i per principi. És justament perquè cada demanda té una raó de ser que es planteja el conflicte.

El Projecte de Llei que avui considerem creiem que és un bon Projecte perquè, en primer lloc, aplica conseqüentment aquest principi, i pot aconseguir, efectivament, una àmplia compatibilitat entre l'ús d'un sòl per a extraccions mineres i l'ús del sòl com a reserva de la natura.

El segon principi és el principi de la particularitat. Ja hi he fet abans referència, en parlar de l'esmena socialista, i vull donar a entendre que no fóra una bona estratègia legislativa, al nostre entendre, ni legislativa ni administrativa, el fet d'intentar fer lleis massa generals, per exemple una llei general del medi ambient. Llavors, el seu objecte fóra massa heterogeni, fóra impossible tractar cada parcel·la del problema general amb el rigor que s'escau, almenys *hic et nunc*, ara i aquí, car, a criteri nostre, de tots plegats, de tots plegats, des de l'executiu i des del legislatiu, es necessita una espècie de rodatge per tirar endavant.

L'alternativa que creiem vàlida és la d'aïllar i tractar en profunditat cada conjunt de problemes que formen una unitat per raons tècniques i institucionals. És així com volem procedir per tal de garantir el realisme dels casos normatius, i és d'aquesta manera com podrem donar solucions vàlides a l'àmpli ventall de problemes que queden recollits en el terme genèric del medi ambient. En el cas del Projecte de Llei que avui ens ocupa, això entenem que s'acompleix plenament. El seu objecte i la seva finalitat són prou concrets per poder-lo portar a terme i obtenir millores substancials.

El tercer principi d'aquest Projecte de Llei és el principi de distribució clara de responsabilitats. Crec que aquest principi té importància en qualsevol tasca. Encara té més importància, però, en temes de medi ambient. Aquest no té encara ben definit el seu contingut, però és indubtable que hi conflueixen un conjunt de matèries diverses i de diverses competències departamentals. La dificultat es planteja en el Govern de la Generalitat, en l'Administració central, i en qualsevulla administració. El resultat, com és ben sabut, són, freqüentment, els conflictes de competències entre diversos organismes, i també és ben sabut que aquests conflictes entre organismes poden ésser més paralitzants que les dificultats tècniques o econòmiques, atès que afecten la unitat de voluntat de les institucions de govern.

En el Projecte de Llei que afecta les explotacions mineres hem pogut fer una divisió de competències molt clara entre organismes, i hi ha així una absoluta col·laboració entre la Conselleria d'Indústria, d'una banda, i la Conselleria de Política Territorial, de l'altra.

En quart lloc em vull referir al principi d'homologació. Crec que en termes de medi ambient té una importància especial que tinguem sempre present les pràctiques que s'estan portant als països occidentals, i més en particular als països del Mercat Comú. De fet, com vostès saben, la Comunitat té directrius

que afecten diversos temes de medi ambient, i les hem tingut en compte i les tindrem en compte. I amb això no vull dir, encara que sigui de passada, que admeti una tendència a la uniformitat territorial en el tractament dels problemes mediambientals. La uniformitat no seria ni possible ni bona, sigui quin sigui l'àmbit territorial a què faci referència. Com vostès tal vegada saben, la resolució del 23 de novembre de 1981, que feia referència i que feia públic l'acord del Consell de Ministres sobre treballs de la CIMA, s'expressa en un punt en termes explícitament uniformistes. Entenc que és una via equivocada. Entenc, i espero, que es rectificarà. Però, certament, cal contrastar experiències i aprofitar i aplicar les millors, per tal de preservar aquest patrimoni col·lectiu que arreu d'Europa han sabut conservar.

Per últim, vull fer referència al principi, també, de la prudència econòmica, i és evident que en aquests moments de crisi econòmica moltes empreses estan passant per moments difícils, i si cal que assumeixin nous costos per raons mediambientals, això s'ha de fer amb compte. No es tracta de posar en perill l'existència d'empreses i de llocs de treball, ni d'aplicar càrregues excessives que facin enormement atractiu moure's fora de tota normativa, perill en el que massa vegades ha caigut el legislador en aquest país. S'han fet lleis molt exigents perquè no les compleixi ningú.

I amb això acabo l'exposició dels grans principis amb els que estem endegant la política mediambiental en general, i, en particular, el Projecte de Llei que avui contemplem. Si, com espero, el Projecte de Llei que presento a la seva consideració, esdevé dintrè de poc llei, perquè haurà merescut la seva conformitat, crec que, modestament, haurem fet un bon servei al país, aprovant una llei, tasca fonamental de tots els Parlaments, i dotant l'executiu d'una nova eina per a millorar pas a pas la qualitat de vida dels ciutadans d'aquest nostre país.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un representant de la Comissió desitja presentar el Dictamen?

Bé, no hi ha, doncs, presentació del Dictamen per la Comissió, i podem passar directament al debat i votació de les esmenes de l'articulat.

A l'article primer hi ha una esmena, l'esmena número 1 del Grup Socialista, però acaba de ser presentada a la Mesa una proposta d'esmena transaccional del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que implicaria la retirada, per a ser acceptada a tràmit, necessitaria la retirada de l'esmena número 1, entre d'altres, del Grup Socialista. De manera que demano al senyor Secretari que hi doni lectura, i després el Grup Socialista manifestarà si accepta aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Addició d'una Disposició Transitòria nova. Per les activitats especificades en l'article 3 d'aquesta Llei que necessitin nova autorització, situades fora del territori definit en l'article 2, i mentre el Parlament no reguli les normes de protecció de la naturalesa, aplicables a tot el territori de Catalunya, seran d'aplicació els articles 4, 5 i 7 i l'article 6 del primer paràgraf de l'apartat primer, i els apartats segon i tercer.

La fiança definida en l'article 8 serà aplicada en un 50% del seu import.»

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena implicaria la retirada

de les esmenes del Grup Socialista, números 1, 4, 7, 11, 13, esmenes a l'articulat, i les esmenes 55, 57, 62, 63 i 64, esmenes a l'Exposició de Motius. És que el Grup Socialista estaria disposat a retirar aquestes esmenes, si l'esmena transaccional fos acceptada a tràmit?

Sí? El Senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. Per tal d'economitzar temps, i vista la homogeneïtat de les esmenes 1, 4, 7, 11, 13, 55, 57, 62, 63 i 64, presentades per ser defensades davant del Ple, en faria una valoració conjunta ràpidament.

Efectivament, el Grup Socialista retira...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, és que les mantenen o les reïren?

El Sr. GANYET: Les retirem.

El Sr. PRESIDENT: Les retiren, però voldrien fer-ne una valoració. D'acord.

El Sr. GANYET: Una valoració molt ràpida, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord.

El Sr. GANYET: En el pas per Comissió, algunes esmenes socialistes van ser retirades en favor de transaccionals. Eren les esmenes que milloraven tècnicament el text. Però el conjunt d'esmenes reservades per a defensar davant del Ple, que varen ser, com ha dit l'Honorable senyor Conseller, rebutjades en Comissió, contenien una filosofia diferent del Projecte de Llei del Govern en dos aspectes bàsics: l'àmbit d'aplicació i el rol que correspon a les corporacions locals.

El Projecte de Llei del Consell Executiu és una conseqüència directa de les protestes provocades per les extraccions de carbó a cel obert al massís del Pedraforca. D'aquí ens surt un articulat que, per a no singularitzar, pensem, el cas particular del Pedraforca, s'estén a tots els municipis inclosos en la llista aprovada en el Ple de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya de 21 de maig de 1980. L'opinió del Grup Socialista és que aquest àmbit es quedava curt. La immensa majoria d'extraccions d'àrids a Catalunya es fa en les rodalies dels nuclis urbans més poblats, i en el fons de les valls. Gairebé cap activitat extractiva no es fa en els espais inclosos en la llista de referència.

Som d'acord que les zones d'interès especial necessiten una protecció especial, evidentment, però no es pot deixar desprotegida la immensa majoria de les àrees del nostre país on tenen lloc les extraccions, extraccions, fins al present, no regulades suficientment, i que han provocat i provoquen una agressió d'irreversibles conseqüències en el medi ambient català.

Catalunya és, potser, una de les nacions d'Europa més afectades per les agressions al medi físic. N'hem de ser conscients. Enfront d'aquesta situació cal actuar, cal actuar decididament. Cal marcar una fita a partir de la qual els poders públics controlin amb efectivitat el resultat final dels processos extractius. I aquesta és una responsabilitat que pertoca al Parlament de Catalunya. De la mateixa manera que en els darrers anys s'ha avançat en la regulació de la construcció a partir de les figures d'ordenació urbanística, de la mateixa manera l'Administració autonòmica ha de conèixer abans de la concessió d'una explotació, a través del projecte de restauració, l'estat final del terreny on es realitzen activitats extractives, i ha de determinar amb claredat els instruments penalitzadors de què disposa. Però, evidentment, no només en una part del territori de Cata-

lunya, sinó en la seva totalitat.

Aquest és el sentit bàsic de les esmenes reservades per a defensar davant del Ple pel Grup Socialista, i pensem retre així un bon servei al país.

L'altre tret caracteritzador de les esmenes presentades pel meu Grup és el que fa referència al rol dels ajuntaments com a administracions properes al territori, en la defensa del medi ambient i del control de les extraccions. Aquest paper, considerablement important, de les corporacions locals, es fonamenta en les possibilitats que emanen de la vigent legislació estatal, que, tant per mitjà de la Llei de Mines, que preveu l'elaboració d'un reglament mediambiental a partir del qual es formen unes ordenances municipals, com per mitjà de la llei sobre el règim del sòl i d'ordenació urbana, que, a través dels plans especials, dona possibilitats d'intervenció per la via urbanística.

Aquesta és la tònica seguida als països on s'aplica aquest tipus de normativa i la tònica també del Grup Socialista en la redacció de les esmenes. Així, doncs, protecció de tot el territori, d'una banda, i paper actiu dels ajuntaments en aquesta protecció, de l'altra, aquests són els dos eixos de la proposta del nostre Grup.

Senyor President, retirem, no obstant això, en funció de la transaccional presentada i llegida pel senyor Secretari, aquestes esmenes, ja que entenem que la transaccional recull en un 80% l'essència de la nostra postura inicial.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, abans d'admetre a tràmit aquesta esmena transaccional, cal encara la conformitat dels altres Grups.

Hi ha el Grup proponent, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Grup parlamentari Socialista, que accepta l'esmena transaccional i retira, doncs, les seves esmenes números 1, 4, 7, 11, 13, 55, 57, 62, 63 i 64, aquesta última que afecta el Títol de la Llei, i caldria que els altres Grups manifestessin si estan d'acord que s'accepti a tràmit aquesta esmena transaccional.

El senyor Vicens?

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): Esquerra Republicana està d'acord.

El Sr. PRESIDENT: Esquerra Republicana està d'acord.

El Grup Centrista? Està d'acord.

El Grup del Partit Socialista Unificat? D'acord.

Per tant, doncs, queden retirades les esmenes esmentades del Grup Socialista i s'admet a tràmit aquesta esmena transaccional, que és l'addició d'una disposició transitòria nova, i que, per tant, serà votada en el seu moment.

En aquestes condicions queden sense cap esmena els articles 1, 2 i els apartats 1 i 2 de l'article tercer. Proposo a la Cambra, doncs, que siguin votats conjuntament.

No havent-hi objecció passem a la votació dels articles 1 i 2 i dels apartats 1 i 2 de l'article 3, segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen dels articles 1 i 2 i dels apartats 1 i 2 de l'article tercer queden aprovats per la unanimitat dels presents.

Passem ara al tercer apartat de l'article 3, al qual hi ha presentada una esmena, l'esmena número 16 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la ...

El Sr. PADULLÉS (*de l'escó estant*): Senyor President

El Sr. PRESIDENT: La retiren. Molt bé. Aleshores queden sense esmena, ja que aquesta esmena ha quedat retirada, el tercer apartat de l'article 3 i l'article 4, al qual no hi havia cap esmena.

Passem, doncs, a votació conjuntament l'apartat tercer de l'article 3 i l'article 4, sobre els quals no hi ha cap esmena.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui volen abstenir-se?

L'apartat tercer de l'article 3 i l'article 4 han quedat aprovats segons el text del Dictamen per la unanimitat dels presents.

A l'article 5 hi ha una esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que és l'esmena número 21. Proposa l'addició d'un apartat 1 bis. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta és, igual que les tres esmenes que mantindrem, una esmena d'addició a l'article cinquè. Els articles 2, 3, 4, i 5 fan referència als permisos que s'hauran de donar per a les sol·licituds per a poder fer extraccions a cel obert. Es preveu que quan s'hagin d'autoritzar extraccions a cel obert hi haurà un estudi del lloc on s'haurà de fer aquesta explotació, amb èmfasi en l'estat inicial del lloc, per a poder preparar el projecte de restauració i que aquest projecte de restauració a presentar per l'empresa que vagi a fer l'explotació a cel obert després haurà de tirar endavant.

El que no diu el Projecte de Llei és com el Consell Executiu sap en quina situació es troba el lloc aquell on es va a fer l'explotació a cel obert. Entenem nosaltres que no n'hi ha prou amb el projecte que es presenti per l'empresa que va a fer l'explotació, sinó que el Consell Executiu, els Departaments corresponents de Política Territorial i d'Indústria i Energia han de tenir, de pròpia mà, una informació detallada del lloc on es va a fer aquesta explotació a cel obert perquè pugui ser comparada amb el projecte que presenti qui demani fer l'explotació i, a partir d'aquí, vegi si el projecte de restauració és possible, no és possible, si és adequat al lloc on es farà l'explotació. És per això que entenem nosaltres que cal fer aquest estudi. I, qui pot fer aquest estudi? Nosaltres entenem que hi ha un organisme que pot fer-lo i que en tot cas encara cal desenvolupar més les seves competències perquè pugui fer-lo. És la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, creada el 31 d'octubre, en Decret 218/1980. És per això que nosaltres proposem que sigui aquesta Comissió la que faci l'estudi perquè després pugui ser comparat amb l'estudi que presenti l'empresa que demana de poder fer l'explotació, i el Consell Executiu, el Departament corresponent tingui la informació suficient per a poder opinar i emetre el seu Dictamen.

És per això que proposem l'addició d'aquest apartat 1 bis que diria: «la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques encarregarà a la CIMA una anàlisi de l'estat inicial del lloc de les activitats eventuais, del seu entorn, amb èmfasi en els seus recursos naturals, i la trametrà al Servei Territorial d'Indústria». Pensem que només a través d'aquesta informa-

ció que pugui facilitar la CIMA els Departaments corresponents estaran en condicions de poder tenir una opinió pròpia en relació amb el projecte que presenti qui demani poder fer una explotació a cel obert.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? El Diputat senyor Casals té la paraula per a un torn en contra de l'esmena que acaba de defensar el Diputat senyor Padullés.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, Honorables senyors Consellers, Il·lustres col·leges, respecte a aquesta proposta d'addició nosaltres, el nostre Grup, hem de dir que la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient —coneguda per les seves inicials, l'anagrama de CIMA— no és un òrgan executiu, sinó només un òrgan de coordinació del Departaments afectats per la problemàtica del medi ambient, a fi d'obtenir una actuació harmònica i eficaç, desproveïda de duplicacions i de llacunes, tal com diu literalment el Decret de creació de la CIMA, 218/1980 del 30 d'octubre, aparegut en el *Diari Oficial*, número 93.

Si ens fixem una mica en aquest Decret de creació, veiem que la composició de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient és la següent: el President és el mateix President de la Generalitat; el Vice-president, el Conseller Adjunt a la Presidència, i com a Vocals uns representants de sis Departaments, el Departament de Governació, el Departament d'Indústria i Energia, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de Sanitat i Seguretat Social, de Comerç i Turisme, d'Agricultura i Pesca, més un Secretari.

Si ens fixem en aquest mateix *Diari Oficial*, veiem que un altre Decret, publicat en el mateix número, atribueix les funcions corresponents a la Presidència d'una forma habitual al Vice-president.

Aleshores veiem que les funcions d'aquesta Comissió Interdepartamental són, dites d'una manera resumida, la d'establir directrius generals, la de coordinar les diverses activitats i projectes i la de fer suggeriments i propostes. Fixem-nos, a més a més, que la seva Secretaria és adscrita al Servei de Medi Ambient de la Direcció General de Política Territorial en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i que l'article quart d'aquest Decret de creació especifica que els seus acords seran sotmesos a la consideració del Consell Executiu i, un cop aprovats per aquest, tindran força vinculant per als Departaments que en formen part.

Per tant, de la simple lectura d'aquest Decret es veu, es dedueix que la CIMA, tant per la seva composició com per la seva organització, no és l'instrument adient ni l'organisme adequat per a efectuar l'anàlisi que es proposa. L'estudi de la proposta del Pla de restauració i les mesures de protecció corresponen a la Direcció General de Política Territorial que és la que té els mitjans adequats per a fer-ho i és la que té confiada la Secretaria de la mateixa CIMA. A més a més, hem de dir que la via prevista en la Llei és més àgil ja que limita la tramitació en el si dels Departaments d'Indústria i Energia i de Política Territorial i Obres Públiques, mentre que un tràmit o intervenció de la CIMA, a més a més de dificultós perquè l'òrgan no és adequat, a més a més exigiria la intervenció i aprovació del Consell Executiu, cosa que trobem excessivament centralitzadora i innecessària.

Per tant, per aquests arguments, nosaltres, el nostre Grup

no pot votar a favor d'aquesta addició i demana a la resta dels Grups que, atenent el mateix criteri, rebutgin aquesta addició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena número 21, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, proposant l'addició d'un apartat 1 bis a l'article cinquè.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Als apartats 1 i 2 de l'article 5 —ja que l'esmena era l'addició d'un apartat 1 bis— no tenien esmenes ni tampoc no tenen esmenes, del text del Dictamen, els articles 6, 7, 8 i 9. De manera que proposo, si no hi ha inconvenient de cap Grup, que es posin a votació conjuntament. (*Pausa.*) No hi ha inconvenient, per tant, doncs, anem a votar l'article 5 del text del Dictamen i els articles —també del text del Dictamen— 6, 7, 8 i 9.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Els articles 5, 6, 7, 8, i 9 han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 10, apartat número 5, hi ha una esmena d'addició, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que és l'esmena número 46. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, aquesta és una esmena d'addició a l'article 10, punt cinquè. L'article 10, punt cinquè diu el següent: «El que preveu aquest article s'entén que és sens perjudici de la facultat que correspon als Serveis Territorials d'Indústria de suspendre provisionalment els treballs d'aprofitament de recursos miners en casos d'urgència en què perilla la protecció del medi ambient.»

La nostra esmena d'addició té dues parts; una que es pot dir que és òbvia, que succeeix així però que nosaltres entenem que la Llei ho ha de dir, que és que es podrà intervenir «per denúncia de qualsevol persona física o jurídica i n'informarà la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques». És evident que se'ns pot contestar que això succeeix sempre així, però per les característiques d'aquesta llei, per la funció que ha de tenir aquesta llei, per les característiques de les explotacions a cel obert i els problemes que comporten, nosaltres entenem que ha de quedar escrit, negre sobre blanc, que es podrà fer per denúncia de qualsevol persona física o jurídica. Aquesta és la primera qüestió.

La segona qüestió és que nosaltres entenem que també ha de quedar clarament especificat que aquesta paralització durarà fins a la desaparició del perill que hagués motivat l'actuació, és a dir, que quedi clar en el Projecte de Llei, en la llei una vegada aprovada, que no serà una paralització que es podrà retirar uns dies després en funció d'alguns arranjaments que es puguin fer de qualsevol tipus, sinó que caldrà que hagin desaparegut els perills que hagin motivat una actuació enèrgica com la que preveu aquest article de la llei, de paralitzar una ex-

plotació a cel obert.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Casals, per a un torn en contra d'aquesta esmena.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, Il·lustres col·legues, en primer lloc, voldria fer notar que la menció de «a cel obert» ja no figura en el Dictamen, excepte en el títol que suposo que s'hi deu haver posat per a mantenir el mateix títol del Projecte de Llei durant tota la tramitació fins al seu final, però ja en Comissió aquest tema va ser aclarit i, per tant, la menció «a cel obert» ha desaparegut.

El nostre Grup vol expressar que l'article 10.5, segons el text del Dictamen, ja preveu la facultat dels Serveis Territorials, efectivament d'Indústria, de suspendre provisionalment els treballs d'aprofitament de recursos miners en casos d'urgència en què perilli la protecció del medi ambient. Aleshores creiem que aquesta redacció ja és prou àmplia i suficient per a comprendre tots els casos possibles i que no caldria especificar res més. En tot cas, si calgués precisar hauria de ser amb disposicions de caràcter reglamentari.

A més a més, el text de l'esmena ens sembla restrictiu respecte al text del Dictamen, ja que els Serveis Territorials d'Indústria hauran de poder intervenir quan calgui, no solament en virtut de denúncia, sinó per qualsevol altre tipus d'informació recaptada per qualsevol via o, simplement, a iniciativa pròpia. Puc informar que quan la Ponència va tractar aquest punt, tot i que aquell dia el ponent del Grup comunista era absent, els altres ponents van abonar aquest punt de vista. Sé perfectament que això no té cap valor vinculant, però és simplement un element de judici que puc aportar.

Quant al segon element que es pretén afegir-hi, «la paralització durarà fins a la desaparició del perill que hagués motivat l'actuació», ens sembla obvi, i ja comprès en el text del Dictamen, quan diu «suspendre provisionalment, en casos d'urgència i en què perilli, etc.». Per tant, introduir la «desaparició del perill» ens sembla que introdueix un factor d'imprecisió i de subjectivitat que nosaltres preferiríem evitar, oimés quan en el text original ja resulta clarament definida la facultat de suspensió provisional en els casos necessaris. Per tant, el nostre Grup també demana una votació adversa a aquesta addició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena número 46, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, defensada pel senyor Padullés.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Tractant-se d'una esmena d'addició i no havent-hi altres esmenes en aquest article, i tampoc en la Disposició Addicional que segueix, proposo als senyors Diputats que passem a votació conjuntament el text del Dictamen pel que fa referència a l'article 10 i a la Disposició Addicional.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article 10 i la Disposició Addicional han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

A la Disposició Transitòria, apartat primer, hi ha una esmena, l'esmena número 47, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que és també una esmena d'addició. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, és evident que en el Decret que jo he citat, de constitució de la CIMA, i com m'ha respost el Diputat del Grup de Convergència i Unió, no es preveuen excessives competències per a la CIMA. Per això jo he començat dient abans, en defensar que aquesta fos una competència de la CIMA, que segurament caldria desenvolupar aquest Decret.

Tampoc no és aquest el marc adequat per a discutir què és la CIMA, què ha fet fins ara, si és que algú pensa que farà mai alguna cosa. I, a partir d'aquí, podríem discutir quines competències hauria de tenir, i quines són les competències que, no essent explícitament de cap Departament, i havent-se creat la CIMA amb una voluntat de coordinar les actuacions en relació amb el medi ambient, si té alguna competència exclusiva; és a dir, si té alguna competència a fer o no.

Nosaltres entenem que sí, que la CIMA ha de tenir algunes competències, i, per tant, nosaltres hem proposat aquesta esmena d'addició, l'esmena 21, i proposem una altra esmena d'addició a la Disposició Transitòria. En aquesta Disposició Transitòria es preveu que per a les explotacions existents degudament autoritzades s'aplicarà aquesta Llei. Nosaltres preguntem com sabrem qui farà el balanç de les explotacions actualment existents, i qui informarà que existeixen i que, per tant, cal veure si tenen projectes de restauració, si cal adequar aquests projectes, si cal fer, etc.

Nosaltres entenem que, en funció de l'existència de la CIMA i del paper que ha de jugar, la CIMA té, una vegada aprovada aquesta Llei, aquesta funció de forma immediata, i per això proposem aquesta esmena d'addició. A més, la Conselleria d'Indústria i Energia demanarà un informe detallat a la CIMA de totes les explotacions existents pel que fa referència a l'aplicació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres col·legues, el nostre Grup no s'estendrà a reiterar els arguments que ja hem exposat en el torn en contra efectuat respecte a l'esmena 21. Ja hem dit en aquell moment, en aquella ocasió, que la CIMA, la Comissió Interdepartamental per al Medi Ambient, no és l'organisme adequat per a fer un informe detallat sobre les explotacions existents. Evidentment que com que aquesta mateixa Disposició Transitòria, en la resta del text, ja diu que l'establiment dels programes de restauració per a les explotacions degudament autoritzades comportarà —això evidentment que s'haurà de fer— per part del Govern el coneixement d'aquestes explotacions, però això es farà a través de l'organisme que el Govern determini, i el nostre Grup creu que no és bo fixar en una llei qüestions de mer funcionament intern del Govern. I encara més ho fóra fixar-les a un organisme creat per decret i que per un altre decret es pot

modificar, suprimir, ampliar o refondre. El nostre Grup creu que això fóra complicar innecessàriament les coses. Per tant, demanem també que aquesta addició sigui rebutjada per la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena núm. 47, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'apartat primer de la Disposició Transitòria.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la Disposició Transitòria segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Disposició Transitòria que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

La Disposició Transitòria del Dictamen ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara hi ha l'esmena número 49, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa una disposició transitòria nova, que tindria el número 2.

Per a defensar-la, té la paraula...

El Sr. PADULLÉS (*de l'escó estant*): La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Per tant, l'esmena 49 queda retirada, i ara hi ha l'esmena transaccional que havíem llegit al començament de la discussió i que havia estat acceptada a tràmit per la unanimitat dels Grups parlamentaris. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup farà només una breu defensa d'aquesta esmena transaccional, la qual, tal com ja ha dit el senyor Conseller d'aquest Projecte de Llei, va ser presentada pel nostre Grup en la Comissió. En aquell moment, malgrat la nostra insistència, no va aconseguir de produir la retirada de les esmenes del Grup Socialista, cosa que nosaltres respectem. Fins i tot val a dir que el nostre Grup va proposar d'introduir aquesta esmena en el Dictamen de Comissió com a disposició transitòria nova per via d'addició, però això no va ser possible per raons estrictament reglamentàries o de procediment.

Nosaltres, el nostre Grup, creiem que és bo d'haver mantingut el text del Dictamen quant als articles afectats per aquesta esmena i per les corresponents esmenes socialistes, l'article 1, l'article 2.1 i 2 i l'article 3.2 i 3, quant a mantenir determinades expressions, com ara és la de «normes addicionals», com és la menció explícita al principi de restauració, com és mantenir la diferenciació entre els espais d'especial interès natural i la resta del territori de Catalunya i com és mantenir un tractament separat per a les activitats extractives tipificades o corresponents a les seccions a) i b), d'una banda, o a les seccions c) i d) de la Llei de Mines d'una altra. Per aquesta raó nosaltres hem propugnat el manteniment del text del Dictamen de la Comissió i hem proposat d'afegir aquesta esmena transaccional com a disposició transitòria, la qual cosa ve a donar satisfacció a l'ambició —que considerem molt legítima— del Grup So-

cialista i que nosaltres hem compartit, d'estendre la protecció a altres parts del territori de Catalunya, però no, en canvi, de fer-ho d'una manera uniforme, sinó d'una manera diferenciada i amb una intensitat diferent, cosa que nosaltres creiem molt lògica, ja que la qualitat dels espais definits com d'especial interès natural difereix, evidentment, de la dels altres.

D'aquí ve també aquesta nostra proposta, que transitòriament per a les noves activitats i mentre el Parlament no elabori una llei de protecció de la naturalesa per a tot Catalunya —no només contra els efectes, creiem nosaltres, de les activitats extractives, sinó contra totes les altres qualssevol, a altres efectes, per exemple l'obertura de carreteres, etc.— s'apliquin a la resta del territori uns determinats articles i amb una quantia diferent de la fiança exigida per raó d'aquesta diferent intensitat de protecció.

Amb aquest motiu, nosaltres demanem el vot afirmatiu a aquesta disposició transitòria que demanem que sigui afegida al text de la Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun torn en contra? (*Pausa*) No hi ha cap torn en contra. Passem, doncs, a votació aquesta esmena transaccional que proposa l'addició d'una nova disposició transitòria, que seria la Disposició Transitòria número 2.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

La Disposició Transitòria número 2 queda aprovada per la unanimitat dels presents, segons el text llegit al començament de la sessió.

A les Disposicions Finals Primera i Segona no hi ha cap esmena presentada, de manera que proposo als senyors Diputats que les votem conjuntament, si no hi ha objecció. (*Pausa*) No havent-hi objecció, passem a votació les Disposicions Finals Primera i Segona segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Les Disposicions Finals Primera i Segona queden aprovades per la unanimitat dels presents.

Correspondria ara fer el debat d'una esmena del Grup Socialista, l'esmena número 50, que proposa l'addició d'una disposició final tercera, però sobre aquesta esmena ha arribat a la Mesa una proposta d'esmena transaccional del Grup parlamentari de Convergència. Demano al senyor Secretari que la vulgui llegir.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'esmena 50 del Grup Socialista:

« Dins el termini de sis mesos comptats a partir de l'entrada en vigor de la present Llei, s'elaboraran les disposicions reglamentàries que assenyalaran els elements mínims que hauran de contenir les ordenances municipals respecte a les mesures mediambientals en relació amb les activitats extractives. Dins aquestes disposicions s'establirà la graduació dels sòls en funció del major o menor rigor de les mesures aplicables. »

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista estaria disposat a retirar la seva esmena si aquesta esmena transaccional fos admesa a tràmit?

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*): Sí, el Grup Socialista retira aquesta esmena perquè creu que l'esmena transaccional subsumeix bona part del que preveia l'esmena presentada pel Grup.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet.

Aleshores els altres Grups parlamentaris, a part del proponent i del Grup Socialista, estan d'acord que s'accepti a tràmit aquesta esmena transaccional? (*Pausa.*) El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? El Grup parlamentari centrista? El grup parlamentari del Partit Socialista Unificat? Per tant, s'accepta a tràmit l'esmena transaccional, i la passem immediatament a votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

El senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena transaccional llegida pel senyor Secretari, que seria, doncs, la Disposició Final Tercera, queda acceptada per la unanimitat dels presents.

Ara hi ha l'esmena número 51, del Grup parlamentari Socialista, que proposa l'addició d'una Disposició Final Quarta.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria advertir el senyor President i a vostès que demanàriem que se suprimissin un parell de ratlles d'aquesta esmena. Serien les ratlles que són a continuació de la paraula «així com» —és la cinquena ratlla—, fins a «i sobre». És a dir que suprimiríem, retiràriem, abans de la votació, «Així com la regulació del silenci administratiu i es distingirà la seva aplicabilitat dins de l'àmbit del domini públic o del domini privat i sobre».

És a dir, que l'esmena que defensem queda de la manera següent:...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, hauríem de demanar als representants dels Grups si estan d'acord que se suprimeixi aquesta ratlla. (*Pausa.*) No hi ha objecció per part de cap Grup. D'acord, pot continuar, senyor Diputat.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President.

Quedaria, doncs, l'esmena de la manera següent: «Dins el mateix termini es dictaran els elements mínims que hauran de contenir les ordenances municipals de caràcter general referides a la normativa aplicable al tràmit per a l'atorgament de llicències o la seva revisió, i la comprovació del compliment dels requisits de les llicències ja atorgades. També regularan les condicions mínimes aplicables en els supòsits produïts per l'aplicació de nous criteris d'actuació.»

Com que la defensa em sembla òbvia, serà molt curta la meua intervenció.

Fa referència a les llicències, i és que, malgrat que l'actual legislació sobre règim local dona ja un marge de joc raonable, cal que, per tal d'uniformitzar les actuacions municipals, es dictin les mesures mínimes que s'hauran d'establir en les ordenances locals corresponents, tot d'acord amb la filosofia general de què he parlat abans, de les esmenes presentades pel Grup Socialista, respecte al rol de les corporacions locals en la protecció del medi físic de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*)

El Sr. MARGALEF (*de l'escó estant*): Senyor President, el Grup Centrista voldria fer una millora tècnico-jurídica a l'esmena 51 del Grup Socialista, si així ho acceptés el mateix Grup.

Hi canviàriem: «Es dictaran els elements mínims que haurien de contenir les ordenances municipals» per «Es dictaran les normes a les quals haurien d'ajustar-se les ordenances municipals».

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista acceptaria aquesta modificació? No hi ha tampoc cap objecció dels altres Grups. Per tant, considero que no hi ha cap Grup que vulgui prendre la paraula per a un torn en contra.

Per tant, podem passar a votació la proposta d'una Disposició Final Quarta, és a dir, l'esmena 51 del Grup Socialista, amb les modificacions esmentades.

Senyor Ganyet?

El Sr. GANYET: President, potser fóra millor que el Grup Centrista presentés per escrit aquesta millora tècnica a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. (*Pausa.*)

Vaig a llegir en què consisteix l'esmena tècnica: «Dins el mateix termini, es dictaran les normes a les quals s'hauran d'ajustar les ordenances municipals», i la resta continua igual.

Passem, doncs, a votació el text tal com ha quedat després de l'esmena tècnica i després de la supressió que ha indicat el Diputat senyor Ganyet.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Queda, doncs, aprovada amb les modificacions esmentades, l'esmena número 51 d'addició, del Grup Socialista, que introdueix una Disposició Final Quarta.

Tot seguit hi ha l'esmena número 52, del Grup Socialista que proposa l'addició d'una Disposició Final Cinquena.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena que diu «dins el mateix termini regularan els criteris que s'hauran de contenir en l'aprovació posterior del Pla Director Territorial i com a conseqüència, també, els Plans Generals Municipals a les normes subsidiàries al planejament i els plans especials, sobretot amb especial referència a tot el sòl no urbanitzable», és deguda al següent: la proposta legal ha d'anar acompanyada dels criteris corresponents per a la redacció del Pla Director Territorial, ja que, d'acord amb la Llei sobre Règim del Sòl i d'Ordenació Urbana, es podran establir les grans directrius d'ordenació del territori que continguin mesures de protecció a adoptar respecte a la conservació del sòl, dels recursos naturals i, en conseqüència, promoure l'adopció d'una normativa bàsica a aplicar a les explotacions mineres per a la seva integració o incidència pel que fa a l'ús del sòl, que podran ser genèriques, exigint determinades mesures per a la protecció del sòl. Amb això s'estaria d'acord amb allò que estableix l'article 8 de la Llei esmentada.

La normativa, a més a més, des del punt de vista urbanístic, és extensible a la redacció dels plans generals, especialment quan es tracti de sòls no urbanitzables i també a les normes subsidiàries de planejament. Cal, doncs, regular específicament aquestes matèries. La mateixa argumentació és vàlida pel que fa als plans especials.

No obstant això, potser per facilitar el tràmit, el Grup Socialista retira aquesta esmena i anuncia la presentació, dins d'un termini molt curt, d'una Proposició no de Llei sobre aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Havent quedat retirada l'esmena, passem a l'esmena següent, que és l'esmena número 53, també del Grup Socialista, que proposa l'addició d'una nova Disposició Final que, encara que en l'esmena primitiva li donava el número d'ordre sisè, seria en realitat la cinquena, ara.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la fixació d'un termini per a l'elaboració de les ordenances corresponents es fa absolutament necessària perquè sense la reglamentació que en aquestes s'ha d'establir, el tràmit que l'avantprojecte atribueix a la Conselleria de Política Territorial auxiliada per la d'Indústria i Energia només condiciona quant a l'emissió d'informes, però la incidència directa sobre la concessió de llicències municipals quant a l'exercici d'activitats o quant al compliment d'obligacions urbanístiques, que són competències imprescindibles i concurrents, correspon íntegrament als ajuntaments que són, en definitiva, els qui millor poden valorar la incidència sobre l'entorn immediat.

Amb aquestes paraules acabaria la defensa de l'esmena número 53 i anunciaria la retirada de l'esmena número 54.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun senyor Diputat desitja parlar en contra d'aquesta esmena? *(Pausa)*.

No hi ha torn en contra.

Podem passar, doncs, directament a votació l'esmena número 53, del Grup Socialista, que acaba de defensar el Diputat senyor Ganyet.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena número 53 del Grup Socialista, que introdueix una Disposició Final nova, que seria la cinquena, d'acord amb la numeració, ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Havent estat retirada l'esmena número 54, segons que ens acaba d'anunciar el senyor Ganyet, i havent estat també retirades les esmenes 55, 57, 62, 63 i 64, no queda ja cap més esmena al Dictamen, i el Dictamen ha quedat també votat per tota la seva part expositiva.

Queda per votar l'exposició de motius i el títol de la Llei. L'annex s'entén que ha quedat aprovat, implícitament, en haver-se aprovat l'article 2, si tots els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta interpretació.

De manera que anem a votar l'exposició de motius i el títol de la Llei, sobre els quals —ho repeteixo— no hi ha esmenes.

Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Sobre el títol de la Llei em sembla que hi va haver un acord en Comissió de suprimir «a cel obert», és a dir, que quedés...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra, ja ho he indicat al començament del debat.

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Es vota amb la supressió de «cel obert»?

El Sr. PRESIDENT: Es vota segons el text del Dictamen, que no és el que figura en el *Butlletí*, com ja he indicat als senyors Diputats, per un error material en imprimir-se el *Butlletí*.

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació —ho repeteixo— l'exposició de motius i el títol de la Llei.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'exposició de motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

Amb això queda aprovada la totalitat del Projecte de Llei i podem passar al segon punt de l'ordre del dia.

El Sr. GANYET *(de l'escó estant)*: Senyor President, si us plau, el Grup Socialista voldria fer explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, en nom del Grup Socialista, per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista considera que, a través del tràmit de Comissió i de Ple, aquesta Llei ha millorat sensiblement, i ha passat a ser una eina de considerable incidència en el futur immediat del medi físic del nostre país.

Evidentment, per a la seva aplicació efectiva, caldrà la voluntat política del Consell Executiu de la Generalitat. I, evidentment també, correspon a aquest Parlament el control de la seva aplicació. Però no hem de fer volar coloms. Disposem d'una eina no menyspreable, no gens menyspreable, que no actuarà, però, taumatúrgicament sobre l'estat actual del medi ambient de Catalunya, durament castigat per les activitats extractives incontrolades des de fa molts anys.

El paisatge periurbà i el paisatge rural no guariran miraculosament a partir del dia d'avui. Però el que és cert també és que a partir d'avui l'Administració catalana pot actuar amb molta més eficàcia que fins ara. Els trajectes històrics no són d'hores ni de dies, es compten més aviat per lustres o per dècades. Al final de la dècada dels vuitanta algú potser recordarà com aquesta Llei que avui hem aprovat ha contribuït a posar un xic d'ordre i de concert en una de les parcel·les de l'activitat humana al Principat que més ha incidit en la consecució d'un país físicament malmès, potser de forma irreversible. El Grup Socialista volia la protecció de tot el territori de Catalunya i, encara que de forma transitòria, aquesta Llei així ho recull. Maldem, no obstant, perquè en un termini curt aquest Parlament pugui aprovar també una llei de protecció del medi ambient qu'ens faci avançar encara més en aquest camí de responsabilitat col·lectiva.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? *(Pausa.)* El Diputat senyor Margalef en nom del Grup dels Centristes.

El Sr. MARGALEF: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc toca el torn a les paternitats, i és ben cert que el Grup Centrista ha presentat unes esmenes a

aquesta Llei i que clarament han estat totes acceptades, unes amb tota la seva redacció i unes altres transaccionades. Sí que voldria remarcar el perquè del vot afirmatiu de Centristes a aquesta Llei: perquè entenem que en síntesi la Llei recull els dos trets bàsics proposats i defensats pel Grup parlamentari de Centristes, o sigui, primer, la seva aplicabilitat a determinats espais del territori català qualificats com d'interès especial, i segon, el principi de restauració per a aquelles activitats degradants del sòl realitzades en aquells indrets. Quant al primer punt, remarcar que el suport del Grup Centrista a la transaccional presentada pel Grup de Convergència i Unió ha estat amb la intencionalitat d'aquesta transacció, veient que és cert que aquesta Llei és molt específica per a un àmbit molt reduït de Catalunya, i que entenem que seria bo passar a un segon graó, dictar normes de protecció de la natura, aplicables a tot el territori de Catalunya.

Quant al segon punt, sabem que l'aplicació del principi de restauració comporta un cost addicional per a l'explotació de què es tracti, el qual ha d'equivaler al dany difícilment quantificable que la comunitat patiria si no s'aplicava la restauració i la natura quedava malmesa. Cal acceptar, per tant, que dintre d'espais d'especial interès natural solament es poden portar a terme les explotacions que puguin assumir econòmicament els costos d'una restauració acurada.

Per acabar, m'atreiria a dir al senyor Conseller de Política Territorial que no és bo censurar ni criticar altres organismes, altres estaments de l'Estat, perquè, en tot cas, i tal com ha quedat redactat l'article sisè serà difícil d'evitar conflictes competencials entre òrgans de les Conselleries d'Indústria i de Política Territorial. El Grup Centrista voldria desitjar encert al Consell Executiu en l'aplicació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'altra explicació de vot. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Llei pensem que és una llei important i no una llei de segon ordre. Tal com ha dit des d'aquesta tribuna el senyor Ganyet, Catalunya té un paisatge durament castigat, i no és que sigui poca cosa el càstig d'un paisatge per a un país, creiem que és ni més ni menys que l'alteració de la seva imatge física. Per tant, és una qüestió de gran importància la que hem abordat en aquest debat i amb l'aprovació d'aquesta Llei, i encara que com totes les lleis no obrarà miracles per ella mateixa, sí que pot ajudar a salvaguardar el que encara ens resta, en el cas de ser aplicada com s'escau.

El nostre Grup ha sostingut el Dictamen en el debat d'avui per la raó que totes les esmenes que havíem presentat prèviament ja estaven incorporades, o bé literalment o bé a través de transaccions fetes en Comissió. Les nostres esmenes anaven en el sentit, diríem, d'endurir o, si ho volen, d'accentuar la severitat que el Projecte de Llei tenia en principi respecte a la protecció del medi natural. Les esmenes nostres es podrien agrupar en dos ordres: esmenes de caràcter tècnic o esmenes que tocaven aspectes quantitius previstos en el Projecte. Com a exemple d'esmenes de caràcter tècnic, les que han estat incorporades al Dictamen pel Grup d'Esquerra Republicana, en l'article 4, paràgraf primer, que estén el lloc on s'ha d'aplicar aquesta Llei, o bé les nostres esmenes a l'article 8,

que fan referència a aquelles coses la fiança de les quals s'ha de garantir. Per exemple, nosaltres hem afegit i així figura en el Dictamen, el caràcter directe o indirecte de la causalitat respecte a danys i perjudicis. Altres esmenes nostres, sempre en el sentit aquest d'una major severitat, eren de caràcter quantitatiu: són les que es refereixen a la quantia mínima de les fiances o a la quantia mínima de les multes; tant en un cas com en un altre, les nostres esmenes eren més severes que el que ha quedat aprovat, que era el text del Dictamen, però creiem que la rebaixa en la nostra exigència primitiva ha arribat fins a fer que les quanties, tant de fiances com de multes, siguin realment operatives, cosa que tal vegada nosaltres creiem que no succeïa en el Projecte presentat pel Govern tal com era inicialment.

Tot això pel que fa referència a la nostra actitud de sostenir el Dictamen. Però aquesta mateixa filosofia d'aconseguir la màxima severitat per a la protecció d'un bé que és tan important en el país ha inspirat també la nostra votació favorable a les dues esmenes transaccionals, a les esmenes que el Partit Socialista s'havia reservat per a defensar en el Ple. Creiem que l'aprovació d'aquestes esmenes transaccionals, gràcies al fet que el Partit Socialista s'hagués reservat la defensa de les seves, ha millorat molt, també, el text de la Llei, i ha fet que no solament s'augmenti la seva extensió territorial —esperem que definitivament quan aquest Parlament aprovi la llei sobre la protecció de la natura—, sinó per l'extensió que fa a la responsabilitat dels municipis respecte al que és la protecció del medi ambient.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El Diputat senyor Padullés en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, de les esmenes presentades pel Grup del PSU que van ser aprovades o acceptades en Ponència, amb transaccionals o amb la mateixa lletra de l'esmena, o de les acceptades en Comissió, en tenen vostès nota en els butlletins successius que han aparegut d'aquest Parlament. Les esmenes que hem mantingut al Ple, també les coneixen perquè les hem votat en aquest Ple. Nosaltres volem assenyalar dues coses: la primera és que el Projecte que va arribar a aquest Parlament era altament deficitari, no era el Projecte que necessita el poble de Catalunya per a fer front a la situació de les explotacions que hi ha, i al seu moment nosaltres vam donar suport a una esmena a la totalitat que hi havia, presentada pel Grup Socialista, perquè enteníem que presentava una filosofia diferent a partir de la qual estava en millors condicions d'elaborar una llei nascuda d'aquest Parlament. Nosaltres, les nostres esmenes, és evident que van anar en relació amb el Projecte, que coneixíem, i que, en no ser acceptada aquesta esmena a la totalitat, no vam tenir, per tant, oportunitat d'entrar a fer esmenes a aquesta nova filosofia que se'ns proposava, i hem mantingut les esmenes al Projecte inicial. Hem de dir que posteriorment ha estat modificat en part aquest Projecte presentat pel Govern, i que això ha significat que s'ha guanyat uns passos, però que no s'ha respectat tota la filosofia que hi havia en l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, que nosaltres entenem que era molt millor que la que ha presentat el Govern.

Val a dir que hi ha algunes llacunes importants, per a nos-

altres, en aquesta Llei, no és la Llei d'aquí, no és la Llei d'allà, veurem si és la Llei de tot Catalunya o d'algun lloc, però ens preocupa que les llacunes que té aquesta Llei estan en el terreny del que en diem l'activitat reglamentària; és a dir, aquesta és una llei en la qual alguns reglaments —com aquí s'ha dit que es poden fer— ens poden portar que sigui una llei que, a més de la voluntat política d'aplicar-la o no, a l'hora de fer el Reglament es converteixi en una llei inaplicable en alguns llocs, en alguns indrets de Catalunya, que reclamen de forma immediata l'aplicació d'alguna llei que resolgui el greu problema que les extraccions estan creant. Per tant, aquesta és una llacuna important que nosaltres entenem que existeix. Entenem que la filosofia que hi havia en l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, a què vam donar suport, no ha estat assolida totalment i que calen altres iniciatives legislatives per a ampliar la filosofia d'actuació en tot el territori de Catalunya, pel que fa referència a les explotacions a cel obert i a tot tipus d'extraccions.

Moltes gràcies, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Masó per a explicació de vot.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, acabem d'aprovar una nova Llei d'aquest Parlament, una Llei el Projecte de la qual va ser presentat pel Consell Executiu, i que s'emmarca en la voluntat del Govern de la Generalitat de prendre les mesures necessàries per a salvar el país de la seva destrucció, per a salvar aquest país, senyores i senyors Diputats, que ha estat en tants i tants aspectes malmenat i maltractat i que ho és també materialment en el seu medi ambient i en el seu paisatge. Les extraccions de terres, de sorres i gredes i de tota mena de roques i minerals deixa massa vegades petjades molt difícilment esborrables, i davant d'aquest fet ni el Govern ni aquest mateix Parlament no podien quedar-se inactius i no prendre unes mesures per a procurar solucionar-ho d'una manera efectiva i aplicable. I això és aquesta Llei. Aquesta és la Llei que ha d'acabar de cara al dia de demà amb la destrucció del medi natural a Catalunya, aquella destrucció que hem patit i que estem patint, per culpa d'haver-se pogut explotar tan lliurement l'extracció de productes minerals del nostre país, i per culpa que aquestes explotacions s'han pogut fer ignorant o passant per damunt del dret que tots tenim que es conservi el que és el patrimoni natural de casa nostra.

Hem votat favorablement aquesta Llei que permetrà d'aplicar el principi de la restauració de la natura malmesa per les activitats d'extracció, restablint així a la comunitat el patrimoni mediambiental en condicions acceptables quan s'efectuï el seu retorn. I això serà possible sense que el cos d'aquesta restauració gravi damunt la comunitat perjudicada, sinó directament sobre el benefici o els beneficiaris de l'explotació. Entenem que és una llei avançada, una llei que en podríem dir europea, una llei que s'inspira en un profund respecte cap a tots els ciutadans, però hem entès també que era una llei aplicable, una llei de mesures aplicables i amb unes possibilitats que creiem absolutament reals. L'establiment del principi de restauració s'ha fixat d'una manera estricta, i, ja ho hem dit, no a càrrec de la comunitat que patiria dels espais naturals destruïts, sinó a càrrec d'aquells que es beneficien dels productes que s'extreuen. S'ha establert amb cura quan i com es presen-

tarà el Projecte i s'han facultat els Serveis d'Indústria perquè deneguin les sol·licituds que fan constatable la impossibilitat tècnica i econòmica de restauració. Finalment, s'han previst mesures econòmiques de fiances i sancions per a assegurar el restabliment i la repoblació del paisatge destruït.

El nostre Grup ha votat a favor del Projecte presentat pel Govern, així com també ho va fer i ho ha fet a favor d'aquelles esmenes que han representat aportacions positives al text del Projecte inicial, si bé no vàrem votar en Comissió aquelles esmenes que enteníem que eren objecte d'una altra llei. En aquest sentit estem especialment satisfets de l'acceptació unànime que s'ha fet de la nostra esmena presentada avui a aquesta Cambra, millorant la proposta del Grup Socialista, i que altrament havia estat presentada amb criteris semblants en el debat en Comissió, i que, en ser admesa a tràmit i votada favorablement, incorpora la possibilitat d'adoptar mesures de protecció per a tot el territori de Catalunya, fins i tot per al no qualificat com a espai natural, si bé aquestes mesures són de caràcter provisional mentrestant el Parlament no reguli les normes de protecció de la natura aplicables a tot el territori, cosa que esperem que serà molt aviat.

Per això, perquè volem la salvació del patrimoni natural de Catalunya, perquè volem que es respecti el dret a fruit-lo de tots els ciutadans, perquè aquesta Llei preveu les mesures que faran possible la protecció dels nostres paisatges naturals, per això l'hem votada favorablement. I per acabar, voldria agrair i felicitar el Consell Executiu per la seva iniciativa, els Grups parlamentaris per les seves notables aportacions i aquesta Cambra per haver donat aquest nou pas cap a la defensa dels paratges i dels habitants de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Debat i votació del Dictamen
de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
sobre el Projecte de Llei de concessió
d'un crèdit extraordinari per a atendre les despeses
del Consell Consultiu de la Generalitat**

El Sr. PRESIDENT: Acabat el torn d'explicacions de vot, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari per a atendre les despeses del Consell Consultiu de la Generalitat. També per un error material, el text del Dictamen no figura al *Butlletí* número 59, com hauria procedit. No obstant això, aquest text va ser enviat als senyors Diputats conjuntament amb aquest *Butlletí*.

Algun representant del Govern desitja presentar la iniciativa? Algun membre de la Comissió desitja defensar el Dictamen? No havent-hi, doncs, aquestes intervencions, d'acord amb l'article 99, apartat 2, ja que no hi ha reservada cap esmena ni presentat cap vot particular, podem passar directament a la votació del conjunt del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el conjunt del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari

per a atendre les despeses del Consell Consultiu de la Generalitat ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Algun Grup parlamentari desitja explicació de vot?

No hi ha explicació de vot.

**Debat i votació del Dictamen
de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
sobre el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost
d'Explotació i Capital
de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981**

Podem passar, doncs, al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981.

El text del Dictamen ha estat publicat al *Butlletí* 59, però per un nou error, que tinc el sentiment de comunicar als senyors Diputats, el *Butlletí* no publica les esmenes mantingudes, que és una esmena a la totalitat del Grup Socialista i diverses esmenes del mateix Grup a les dotacions. No obstant això, el text d'aquestes esmenes ha estat distribuït a les bústies dels senyors Diputats i, per tant, és en poder de tots vostès.

El Consell Executiu desitja intervenir defensant la iniciativa?

Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, novament davant de vostès per a sotmetre a la seva consideració el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl, aprovació l'efecte més immediat de la qual significa l'autorització per aquest Parlament d'una nova emissió de deute, de 2.000 milions de pessetes, que a través del mateix organisme autònom es posarien en circulació a partir de l'any 1982.

De fet, jo no els cansaré explicant-los la necessitat de tirar endavant aquest Projecte de Llei per tal com l'Institut Català del Sòl, creat per Llei del Parlament de Catalunya, la Llei 4 del 80 del dia 16 de desembre, té com a objectiu fonamental tasques tècniques i econòmiques requerides pel desenvolupament de la gestió urbanística, i ser instrument de la política del sòl destinat a atendre necessitats col·lectives. És evident que aquest objectiu de l'Institut Català del Sòl no es pot fer solament amb els mitjans, amb els recursos normals d'aquest Institut, d'aquest organisme, sinó que necessita forçosament anar a l'endeutament. És a dir, no n'hi ha prou, per dir-ho clar, amb el resultat de les alienacions dels terrenys, d'una banda, ni, d'una altra, amb els recursos dels pressupostos generals de l'Estat per a atendre i fer front, repeteixo, a les necessitats de poder portar una política del sòl a Catalunya. Per tant, és evident que, en aquest sentit, és imperiosa la necessitat d'acudir a l'emissió de deute.

L'emissió de deute i, en definitiva, l'aprovació de tot aquest Pressupost de l'Institut Català del Sòl, de cara a fer una política determinada, política determinada que és explicada en la Memòria i en el Pla d'Actuació aprovats pel Consell Executiu en data del 23 de juny, i que en Comissió i en Ponència disposen els senyors i senyores Diputats.

Només per a recordar-ho, l'Institut Català del Sòl, en aquest programa, del 81 al 84, mentre no es pugui elaborar el programa de sòl, de política de sòl —un programa, diguem-ne, a curt termini, sinó que ha de ser un programa a mitjà termini—, proposa com a objectius fonamentals que el sector públic prepari sòl a baix preu per posar remei a l'escassetat que tothom coincideix a denunciar avui dia, per tal de portar a terme en sòl urbanitzable, i per poder impulsar tot el sector de la construcció.

S'ha de preparar sòl i fer-ho amb la intenció de servir aquest equilibri del territori. De les directrius del Pla Territorial de Catalunya, també presentat i examinat en Comissió en aquest Parlament, en parlen i n'hem parlat tots, i tots els Grups polítics s'han omplert la boca de paraules. I si suposem que aquestes paraules no són només un bonic exercici dialèctic, sinó que responen a la voluntat de tots vostès, hem de pensar que, en aquest Pla Territorial, es parlava d'un esforç col·lectiu per la descentralització i la descongestió de les zones congestionades, principalment del voltant de Barcelona.

El conjunt de programa del 81 al 84, pel que fa referència al sòl residencial i al sòl industrial, significa un esforç per la delimitació de cinquanta-set noves actuacions de l'Institut Català del Sòl, per l'adquisició de 475 hectàrees de sòl i una inversió de 10.660 milions de pessetes. Aquest sòl tindrà capacitat, aproximadament, per a 24.650 habitatges, xifra que, evidentment, es considera pels voltants del 15% de les necessitats totals de vivendes noves en el disseny, i que, per tant, no pot ser que sofreixi l'acusació, l'Institut Català del Sòl, d'entrar en competència amb la iniciativa privada, perquè es mou en uns percentatges absolutament subsidiaris pel que fa referència a aquesta iniciativa privada.

Per a ajustar-se al millor possible a les característiques de la demanda, hem previst actuacions petites, petites d'una extensió urbana, i també la conveniència d'actuar a l'interior del casc de les poblacions, no creant, per tant, aquells tipus d'actuacions portades fins ara, que significaven la marginació, o actuacions que podien significar els ghettos que, tard o d'hora, podien representar també la marginació de la gent que podia viure o que podia residir en aquestes poblacions.

Per tant, és evident que en el programa d'actuació del 81 al 84, s'entén la conveniència d'actuar a l'interior del casc de les poblacions, i, quan això sigui possible també, actuar en la renovació d'aquests mateixos cascs, cascs urbans, és a dir, en tot cas, intentant evitar sempre l'aïllament i la separació a què estem acostumats, canviant la imatge que es té actualment de la promoció pública de sòl.

Pel que fa referència a les densitats, és la nostra intenció promoure actuacions de baixa densitat, que permetin vivendes unifamiliars entremetgeres, entre 50 i 75 habitants per hectàrea, i que, per tant, signifiqui una altra concepció diferent, també, del que ha estat fins ara, o del que en podríem dir la «barraca vertical».

Pel que fa al sòl industrial, que constitueix en aquest moment la major part del patrimoni transferit per l'INUR, el programa constata el seu excés: hi ha un excés a Catalunya de sòl industrial sobre la demanda real, i una concentració en grans polígons, els quals seran molt difícils d'omplir, fins i tot pensant fins a l'any 2000. Es tracta ara d'aconseguir que a totes les comarques hi hagi sòl industrial que permeti la instal·lació d'indústries i el desenvolupament més equilibrat de les àrees

interiors. Senyores i senyors Diputats, moltes vegades aquest Conseller que els parla ha hagut de respondre davant de vostès a preguntes, interpellacions sobre programes de carreteres o de vies públiques. És evident, i vostès coneixen quin és el meu pensament sobre això, que el fet d'articular, certament, una xarxa viària important a Catalunya, però també he hagut de confessar moltes vegades que, en ocasions, fer una xarxa viària important en moltes de les comarques més degradades de Catalunya o més desequilibrades de Catalunya, o amb més baixa renda de Catalunya, només serveix perquè la gent pugui fugir millor d'aquestes comarques.

Per tant, és evident que, juntament amb un programa cert d'obres públiques, en el sentit de dotar Catalunya d'una millor xarxa viària, és evident que també en aquestes comarques, que ens estan quedant a les mans, que estan sofrint una forta despoblació hem de col·locar-hi, d'alguna manera, les possibilitats per tal d'oferir a la iniciativa privada sòl a baix preu, per tal d'establir-hi encara que sigui petites iniciatives industrials. Iniciatives industrials que hauran d'estar d'acord, certament, amb el caràcter, si vostès volen, mediambiental, i amb el caràcter específic de cada comarca, però, en definitiva, aquest ha de ser un objectiu fonamental.

És per tot això, senyores i senyors Diputats, i no els vull avorrir més, és per tot això que —els ho dic amb tota sinceritat—, demano a aquesta Cambra el vot favorable a l'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl, que inclou, repeteixo, com a punt fonamental, l'emissió del deute, emissió del deute que suposo que tots els Grups hi estan d'acord, per tal de fomentar aquest nou equilibri entre les diferents comarques que constitueixen avui Catalunya.

Res més, senyor President; res més, senyors Diputats. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun representant de la Comissió desitja presentar el Dictamen?

Passem, doncs, al debat de totalitat. Hi ha una sola esmena reservada a la totalitat, que és l'esmena del Grup Socialista. Una esmena de retorn al Govern.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyors i senyores Diputats, molt breument. Aquesta esmena a la totalitat, així com les esmenes que el Grup Socialista ha presentat al Projecte, ja anunciem que les retirem. I les retirem pel motiu següent: el fet que el Grup de Convergència i Unió no hagi mantingut una esmena per la qual el programa d'adquisició de sòl s'assenyalava dins del projecte per a 1981, fa que en el si d'aquest projecte no hi hagi política d'adquisició de sòl, sinó que el que es contempla és l'emissió de deute públic, estrictament. En no haver-hi política d'adquisició de sòl, òbviament, nosaltres no podem entrar, legítimament, a fer una discussió de quina era l'encertada o no encertada política d'adquisició de sòl que ens proposava el Consell Executiu de la Generalitat.

És des d'aquesta perspectiva, de no haver mantingut Convergència aquesta esmena, a l'any 1981, que aquest projecte només té efectes pel que fa a l'emissió de deute públic, i caldrà esperar, per tant, que el projecte de 1982 se'ns planteja en aquest Parlament i nosaltres, evidentment, farem les valoracions pertinents.

Anuncio, per tant, la retirada de l'esmena a la totalitat i la retirada de les tres esmenes al Projecte, i des de la perspectiva

del Grup Socialista també anunciem al senyor President que es podria passar a la votació íntegra del text.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: No quedant cap esmena mantinguda, després de la retirada anunciada pel senyor Armet, d'acord amb l'article 99, podem passar a votació la totalitat del Dictamen. És a dir, l'Exposició de Motius del Projecte de Llei, els quatre articles, la Disposició Final i l'annex.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El Dictamen sobre el Projecte de Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

El senyor Armet té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista s'ha posicionat en aquesta Cambra abstenint-se davant d'aquest Projecte que presentava el Consell Executiu de la Generalitat. Voldria adduir un conjunt de raons de per què els socialistes s'han abstingut.

En primer lloc, una reflexió prèvia. La política d'inversions del Consell Executiu de la Generalitat sovint no té en consideració valoracions que s'han pogut desenvolupar en el si del Ple d'aquest Parlament o en el si de debats desenvolupats en les diferents Comissions del nostre Parlament. Des d'aquest punt de vista ens trobem que en els pressupostos de la Generalitat es fa palesa, d'una forma clara i inequívoca, una evident discriminació, pel que fa a la política d'inversions, en la zona de conurbació barcelonina, és a dir, el 70% de la població de Catalunya, així com no es contempla una política decidida en relació amb els desequilibris territorials tenint presents aquelles comarques de renda inferior. Això és una constant, es va veure en el Pressupost de la Generalitat i els percentatges d'inversió, comparats amb el pes de la població, són absolutament desequilibrats i no responen a aquesta política.

Segona consideració. En el moment que es desenvolupa una política efectiva, que és l'emissió de deute públic de 10.000 milions de pessetes, ens adonem que aquest fet, no solament s'agreuja, sinó que no respon, en cadascuna de les inversions sectoritzades, a un criteri de valoració de necessitats en el si del territori. I hem observat fa molt pocs dies com finalment aquest Projecte, que mercès a una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya no va ser objecte de control parlamentari, facultant l'Executiu que desenvolupés els seus plans d'inversió, ha estat el mateix Projecte que tenia el Consell Executiu recollint un seguit d'esmenes que presentava el Grup dels Centristes. En aquest sentit, per tant, es produïa una perfecta entesa entre Convergència i Unió i Centristes, pel que feia a la política d'inversions.

Per què he presentat aquests elements addicionals de reflexió? Perquè en aquest cas a nosaltres se'ns planteja un projecte —vull dir-ho amb molta claredat— que es basa en un principi de racionalitat, que es basa en un principi d'actuacions en sòl residencial, en sòl industrial en el si del territori de Catalunya, en funció de les realitats que puguin donar cohesió a aquestes actuacions, és a dir, realitats de tipus comarcal o de tipus sub-

comarcal. Es va a una política de potenciació de ciutats intermèdies de Catalunya que no té res a veure amb la política que s'ha desenvolupat en els plans d'inversions de la Generalitat, del Pressupost del Deute Públic, o amb la política que es desenvolupa en el Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat que, indubtablement, és una política dirigida —com vam qualificar nosaltres— a un paternalisme mal entès, sense cap esforç d'obres de caràcter supramunicipal, és a dir, sense cap esforç de racionalització de la inversió.

Per què nosaltres presentem una abstenció a aquest tema, quan nosaltres fem una valoració positiva de la memòria explicativa? I en aquest cas volem dir que fem una valoració positiva dels objectius que es plantegen en l'Institut Català del Sòl. La presentem per una desconfiança absoluta entre la política que en algun cas s'expressa —i vull dir que en aquest cas és una expressió, que en fem una valoració positiva— i la política de fets. Nosaltres hem fet tots els esforços possibles per a assenyalar clarament al Consell Executiu que volíem garanties clares i inequívokes que aquelles actuacions singulars que poguéssim desenvolupar l'Institut Català del Sòl tinguessin control parlamentari. Perquè aquí ens trobem amb una memòria que parla de petites actuacions, és a dir, un sumatori de petites actuacions en sòl residencial i industrial, repartides per tot el territori de Catalunya. Amb aquest principi estem, fonamentalment, d'acord; demanàvem, indubtablement, garanties de control parlamentari del que podien ser operacions singulars, atesa la transcendència que tindrien sobre el territori de Catalunya. És a dir, indubtablement, la transcendència sobre el territori de Catalunya de determinades operacions singulars, fins i tot desvirtuava els objectius del pla i, indubtablement, tenien una gran transcendència en la política territorial i comarcal de Catalunya.

Voldria també dir que el mecanisme dels organismes autònoms és un mecanisme que s'escapa sempre del control parlamentari; l'organisme autònom té una flexibilitat operativa que si no respon estrictament a les finalitats que s'han assenyalat, i que ha aprovat en aquest pla a mitjà termini el Consell Executiu, ens podríem trobar en greus dificultats. Que el Grup Socialista estarà atent al desenvolupament d'aquesta política; que el Grup Socialista, atesa la situació del sòl residencial i industrial, especialment pel que fa al sòl industrial a Catalunya, que ve caracteritzada per uns excedents notables de sòl —sabem molt bé en mans de qui estan, que no són promotors petits ni mitjans, sinó que estan en mans del capitalisme financer, promocions molt importants—, tenim, indubtablement, les nostres reserves i cauteles davant la política que el Consell Executiu pot desenvolupar en aquest camp. I parlar d'una perspectiva d'inversions de milers de milions de pessetes situades en el si del territori, sense tenir present quina és la situació de la inversió en el si del territori i on es produeix, i no tenir presents les interferències que dins, indubtablement, del sector privat i especialment del capitalisme financer centren les seves actuacions sobre determinades zones de Catalunya, seria il·lusori per part nostra considerar i donar un xec en blanc a aquest principi de bones intencions que recull una memòria. Que aquesta memòria no l'aprova el Parlament, sinó que el Parlament, estrictament, el que aprova és un projecte que permet una emissió de deute públic i, indubtablement, s'inscriu en un projecte més a mitjà termini.

D'una forma o d'una altra, l'actuació d'un organisme autònom permet, si més no, un cert xec en blanc a l'actuació del Consell Executiu.

Nosaltres demanàvem cauteles, continuarem demanant cauteles. Demanàvem la possibilitat d'esmenes transaccionals que orientessin, que qualsevol actuació singular que incidís sobre el territori de Catalunya caldria que tingués el control d'aquest Parlament i només des d'aquesta perspectiva nosaltres podem donar llum verda al Projecte de l'Institut Català del Sòl.

I, finalment, recordar que aquest Institut, la seva composició, els seus centres de direcció queden lligats estrictament al Consell Executiu, recordar que no existeix una participació dels diferents organismes territorials, en aquest cas els municipis, o els organismes que es puguin desenvolupar en el futur a Catalunya, la qual cosa vol dir que és una política que emanaria del mateix Consell Executiu sense la coordinació necessària amb l'Administració territorial de Catalunya en el seu moment.

Aquest conjunt d'elements fan que nosaltres tinguem una posició de reserva davant el Projecte, una posició de reserva que crec fonamentada. El tema és d'una gran transcendència i, per tant, l'ús o abús que es pugui desenvolupar, si no té el suficient control parlamentari nosaltres sempre mantindrem una posició a l'expectativa i, evidentment en aquest cas, estant d'acord amb els objectius que es desenvolupaven en l'Institut, no estem pas d'acord des del punt de vista de les cauteles que aquest Parlament caldria que tingués, especialment en les actuacions singulars que aquest Institut poguéssim desenvolupar.

I dic, per acabar, que sovint els organismes autònoms són una via positiva de flexibilitat administrativa, però, en aquest cas aquest Institut autònom tindria una gran transcendència en el desenvolupament de la política territorial a Catalunya si no se'n fes un ús adequat.

I nosaltres, per tant, amb aquesta actitud, en aquest cas crítica i vigilant i, fins i tot, diríem molt clarament molesta perquè no s'han donat les garanties necessàries que permetessin, si més no, el control necessari del Parlament de Catalunya en el que pot ser el desenvolupament d'aquesta política de l'Institut, hem presentat una abstenció a aquest Projecte.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El Sr. PUIG (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Lorca.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Lorca té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. LORCA: Honorable Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument passaré, tot seguit, a justificar el vot afirmatiu del nostre Grup a aquesta Llei d'aprovació del Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl d'aquest any 1981, l'avantprojecte de la qual proposà el Consell Executiu.

Aquest vot afirmatiu es basa en un doble motiu. En primer lloc, estem plenament d'acord amb la necessitat d'incorporar aquest Pressupost d'Explotació i Capital de l'Institut Català del Sòl d'aquest any als Pressupostos de la Generalitat i dels seus organismes autònoms aprovats enguany, ja que d'aquesta manera es cobreix una llacuna pressupostària ocasionada pel fet de no estar encara constituït l'Institut Català del Sòl en la

data de presentació del Projecte de Llei de Pressupostos al Parlament de Catalunya. Per a la Generalitat la transferència de l'INUR, la importància de la qual ha estat posada en relleu pels especialistes del sector que varen elaborar l'inventari patrimonial d'aquest, significa la possibilitat d'endegar una política de gestió pública del sòl, tasca que, precisament, ha de dur a terme específicament, com a organisme autònom amb personalitat jurídica pròpia adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, aquest Institut Català del Sòl. La creació del qual, com poden recordar les senyores i senyors Diputats, fou aprovada gairebé per unanimitat, mitjançant la segona Llei que s'aprovà en aquest Parlament i que en la pràctica representà la primera Llei organitzativa que va aprovar aquesta Cambra legislativa.

En segon lloc, estem plenament d'acord amb la filosofia que mou aquesta Llei de possibilitar que es pugui dur a terme una política destinada a oferir sòl per a cobrir les demandes col·lectives d'aquest, tal com s'exposa en el seu preàmbul; filosofia que és en la línia de la política de sòl que propugnem en el nostre programa de partit.

El nostre Grup parlamentari va presentar a la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances sis esmenes: quatre de supressió que vàrem retirar, una vegada fórem assabentats amb tota precisió del que hi havia al darrer dels conceptes avançats en el Projecte de Llei, i dues, que anaven combinades, de modificació. El nostre Grup parlamentari lamenta que hagi prosperat l'esmena de supressió de l'apartat 6.2 del Capítol d'inversions reals, dedicat al programa d'adquisició de sòl i que, contràriament, no hagin prosperat les nostres esmenes de modificació de l'esmentat apartat 6.2, destinades a augmentar la quantitat de 600 milions de pessetes per a adquisició de sòl en 100 milions de pessetes més, més baixa que la de l'apartat 12.2, del Capítol XII, dedicat a variacions disponibles dels bancs, segons proposàvem en l'altra esmena de modificació, a fi i efecte de reduir l'excedent d'aquest Pressupost i aplicar-ho a l'adquisició de sòl, tota vegada que pensem que aquest programa d'adquisició de sòl és una de les fites a aconseguir per aquest Institut Català del Sòl i per aquesta raó calia fer un esforç més de finançament, ja que com més sòl tinguem adquirit, més n'hi haurà disponible per a atendre les necessitats col·lectives d'aquest on fa falta. El que no cal oblidar és, segons especifica el preàmbul d'aquest Projecte legislatiu, un dels seus objectius prioritaris, raó de més per a entendre l'esmentada supressió com a incongruent amb l'esperit d'aquesta Llei.

Pensem que el temps i l'experiència donaran la raó al nostre posicionament, i quan aquest Parlament de Catalunya torni a debatre els Pressupostos de l'any vinent es contemplarà un programa d'adquisició de sòl com cal. En aquest sentit, entenem que tot el que en un proper futur es pugui fer en aquesta línia d'adquisició de sòl que defensem serà del tot positiu.

En l'espera que així sigui i així es faci, malgrat que el nostre criteri no hagi estat incorporat al Capítol de dotacions, el nostre Grup parlamentari entén que això no obsta perquè donem suport a aquest text legislatiu, tal com ha quedat establert.

Res més, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor

Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar un total de sis esmenes a aquest Projecte de Llei. Eren esmenes de clarificació, esmenes que, d'acord amb el Reglament, el que pretenien era demanar més informació sobre el conjunt de partides consignades en el Pressupost.

Fonamentalment hi havia quatre aspectes que ens preocupaven i que realment motivaven les nostres esmenes. El primer era al Capítol III, a la consignació anomenada «Despeses financeres»; el segon era al programa d'adquisició de sòl; el tercer al que inicialment es deia «Altres comptes a cobrar», i el quart a l'emissió de deute.

Com a conseqüència dels debats en Comissió, totes aquestes esmenes han estat suficientment clarificades i, per tant, el resultat ha estat satisfactori per al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Una qüestió, però, convé significar en aquesta explicació de vot. Una de les esmenes que nosaltres presentàvem, una esmena de supressió de 600 milions de pessetes, ha estat acceptada, i, per tant, aquesta consignació ha passat de ser o de formar part d'un programa d'adquisició de sòl, a incorporar-se a la política específicament de deute. La intencionalitat d'aquesta esmena no era posar cap mena d'entrebanc, la intencionalitat d'aquesta esmena era només constatar que a les dates que avui som era impossible fer per a aquest any una política de sòl; era un problema de temps. Nosaltres no ens oposem que hi hagi un programa d'inversió de 600 milions de pessetes —fins i tot en reclamariem més i en aquest sentit estariem d'acord amb les opinions que han argumentat el Grup de Centristes—, però és ben cert que a les dates que som no hi ha, en aquests moments, possibilitat de cap mena de fer, enguany, política de sòl.

Per tant, la supressió d'aquests 600 milions, i el traspàs a la partida relativa a deute pendent i a ingressar, considerem que té la virtualitat d'aprovar aquest Pressupost, de facilitar a l'Executiu i, en definitiva, a l'Institut Català del Sòl les actuacions pròpies en aquest terreny, i, per tant, nosaltres hem estimat satisfactori el conjunt d'aquest Projecte de Llei i, per tant, l'hem votat afirmativament.

Hi ha qüestions tècniques que són reflectides com a conseqüència de la retirada de les esmenes que al seu moment varen ser presentades pel Grup Socialista. A nosaltres ens hauria agradat que s'hagués produït un debat en relació amb alguna d'aquestes esmenes, perquè sens dubte hauria ajudat a perfilar més acuradament la Llei que ara estem discutint, pel que fa, particularment, a les despeses financeres, ja que, en acceptar-se la supressió dels 600 milions de pessetes per al programa d'inversions d'adquisició de sòl, els interessos d'aquests 600 milions, que figuren en la corresponent partida, com a conseqüència d'haver estat retirades aquestes esmenes..., no ha pogut estar depurada la corresponent quantitat amb aquest 14,25% d'interessos d'un trimestre, que és la quantitat que correspondria a aquests 600 milions de pessetes. Amb tot, creiem que això no és en si mateix substantiu, que els interessos corresponents figuraran en la partida de caixa i que tindran la seva aplicació en el programa de l'any següent.

En definitiva, doncs, com he dit abans, hem votat afirmativament. Creiem que la Llei és satisfactòria, creiem que la Llei

donarà unes possibilitats importants d'actuació a l'Institut Català del Sòl, creiem —i més ara, que hi ha les tasques relatives a l'INUR— que permetrà endegar seriosament una política de recuilibri sectorial, tant pel que fa als terrenys industrials com pel que fa als terrenys d'habitatge, amb tota la problemàtica que això comporta i en tot el territori català, i, en definitiva, també creiem que les actuacions que pugui fer l'Institut Català del Sòl han d'ajustar-se —com fins ara s'ha fet, al nostre criteri— a la Llei del 16 de desembre de 1980. I en aquest sentit nosaltres som absolutament partidaris que hi hagi un control parlamentari pel que fa als objectius i pel que fa als resultats, però no som en absolut partidaris —i ho hem dit moltes vegades— d'un control minuciós de l'execució. Pel que fa a l'execució ens acontentem amb una informació al més clarificadora possible, però no som pas partidaris de mistificar sistemàticament les actuacions de l'Executiu i el Legislatiu. No som partidaris de més intervencionismes, no som partidaris, en absolut, de posar entrebancs i, per descomptat, no som partidaris d'incrementar la burocràcia que un control d'aquesta mena comportaria a les ja altes fites burocràtiques que avui estan d'una manera important col·lapsant moltes de les activitats de tota mena arreu del país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Subirà, per a explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré ser breu en aquesta explicació de vot i la dividiré en dues parts: una serà pròpiament l'explicació de per què hem votat com hem votat i en l'altra dedicaré uns minuts a comentar alguns dels arguments que s'han donat des d'aquesta tribuna en les darreres intervencions.

Per a nosaltres, aquesta Llei ha estat una llei enormement coherent amb la política que ha portat i està portant l'Executiu en aquest terreny, i, per tant, estem molt satisfets que hagi passat substancialment amb el plantejament que tenia de filosofia de base i fins i tot de detall.

En les seves línies generals —el Conseller ho ha comentat en presentar el Projecte, però jo hi insistiré—, el programa preveu la preparació de sòl públic urbanitzat com una eina per al desenvolupament de la gestió urbanística i per a l'ordenació del territori, cercant un model —tal com s'ha dit— més descentralitzat i menys congestiu. El Conseller s'ha referit en la seva intervenció a unes xifres referides a un programa, a la previsió per al decenni, decennal. Jo em referiré, perquè em sembla que són més específicament relatives a la Llei que ens ocupa, a xifres relacionades amb l'actuació durant els anys 81 i 82, que són les que s'expliquen en la memòria de l'emissió de deute. Concretament s'hi parla de l'adquisició de trenta-dues hectàrees per al sòl industrial i de disset actuacions per a sòl residencial, amb un total de cent cinquanta-nou hectàrees, que suposa la inversió de 2000 milions sol·licitats en l'emissió de deute.

Pel que fa al sòl industrial, que constitueix —i també s'ha dit des d'aquesta tribuna— la major part del patrimoni transferit per l'INUR, el programa constata el seu excés, l'excés d'oferta en aquests moments sobre la demanda. Però el programa, reconeixent això, planteja, per millorar-ne l'eficàcia, comple-

tar la distribució comarcal d'acord amb una utilització estratègicament escaient del territori.

Pel que fa al sòl residencial, el programa preveu per a aquests dos anys la preparació de sòl amb una capacitat —hi insisteixo, per a aquests dos anys; ho dic perquè es noti la diferència amb les xifres que ha donat abans el senyor Conseller— per a 8 252 habitatges, xifra que es considera als voltants del deu per cent de les previsions del programa de construcció d'habitatges de protecció oficial a Catalunya. Per a ajustar-se al millor possible a les característiques de la demanda, s'han previst actuacions petites, d'extensió urbana bàsicament, i també s'ha considerat la conveniència d'actuar en l'interior del nucli de les poblacions, quan això sigui possible, per tal de procedir a renovar-lo almenys en part.

És necessari fomentar també amb aquest programa una millora de la imatge de la promoció pública de sòl i d'habitatge, per la qual cosa es proposa, per a les noves actuacions, mantenir el volum de les intervencions sempre per sota dels 1 000 habitatges, i la selecció dels emplaçaments s'enfoca considerant, d'una part, el nombre d'habitants dels municipis, i, de l'altra, les seves característiques urbanístiques concretes, que permetin avaluar les necessitats reals de cada emplaçament en els propers dos anys, i mencionant en cada cas les actuacions a aquesta demanda.

Bé, tot això que he dit, tot això, és explicat a bastament en la memòria de l'emissió i també en el pla d'actuació a termini mitjà, que va ser aprovat pel Consell Executiu, d'acord amb el que preveu l'article cinquè de la Llei de Creació de l'Institut Català del Sòl, el dia 3 de juny de 1981 i que tots els Grups parlamentaris tenen, perquè es va repartir en la Comissió d'Economia i Finances. Per tant, coherència; per tant, actuació diàfana. I ara m'agradaria referir-me un moment a l'esmena l'acceptació de la qual ha provocat la retirada de les esmenes del Grup Socialista. Concretament, ha estat l'esmena que suprimia, en el Concepte 6.2, els 600 milions d'inversió en compra de terrenys en l'exercici del 1981. Evidentment, si nosaltres no hem mantingut vot particular en relació amb aquesta esmena ha estat —i ho dic amb tota claredat— per l'argumentació que, molt ben exposada, ha donat el representant del Grup d'Esquerra Republicana, senyor Hortalà. Nosaltres vam entendre així la intenció de l'esmena, i en aquest sentit no vam mantenir vot particular. Es tracta d'un plantejament d'adquisició de sòl que era viable en el moment de la presentació del Projecte de Llei, però que evidentment no era viable a hores d'ara. Per tant, aquesta ha estat la raó per la qual no hem mantingut el vot particular i celebrem que això hagi provocat la retirada de les esmenes del Partit Socialista de Catalunya.

I, per a acabar, m'agradaria referir-me un moment a un tema al qual el senyor Armet ha dedicat una especial atenció, i que a mi em sembla que cal clarificar. Ha parlat del control de l'Executiu pel Parlament, i concretament de la competència, i, per tant, per implicació, de la competència de l'Executiu, en el terreny de la fixació dels plans als quals ens estem referint. Jo voldria només —i amb això acabaré, senyor President— llegir a la Cambra l'article cinquè de la Llei de Creació de l'Institut Català del Sòl, que va ser aprovat pràcticament per unanimitat el 6 de desembre de 1980. L'article cinquè diu:

« Correspon al Consell Executiu de la Generalitat: Primer: aprovar el pla d'actuació a termini mitjà i el pla anual de tre-

balls i gestió.» Senyors, això és el que ha fet el Consell Executiu, i pot ser controlat, evidentment, *a posteriori*, en les seves actuacions, però la Llei 4/1980 d'aquest Parlament indica clarament quines són les seves competències i atribucions en aquest terreny.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Cap altra explicació de vot? *(Pausa.)* No havent-hi més explicacions de vot, passem al quart punt de l'ordre del dia, Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya.

**Debat i votació del Dictamen
de la Comissió de Política Territorial
de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia
de Catalunya i de les esmenes i vots particulars
reservats per a defensar en el Ple**

Algun representant de la Comissió desitja presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No havent-hi presentació del Dictamen per la Comissió, passem directament al debat, començant per la part dispositiva. A l'article primer hi ha mantinguda l'esmena número 2, del Grup parlamentari de Centristes, que proposa una modificació del text del Dictamen. En nom del Grup de Centristes té la paraula el Diputat senyor Pérez Guerra.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, la elaboración de una ley de contenido técnico como ésta en la que hemos estado trabajando correspondería enmarcarla, además de en un debate político, dentro de un universo tecnológico o dentro de un sistema tecno-social, y considerada en su ambivalencia técnica y social, y en consecuencia resolver previamente un componente de tipo académico para pasar después al componente de tipo político.

Ya sé que esta dualidad no es posible desarrollarla en el Parlamento, pero por el carácter específicamente técnico no quedan más alternativas que expresar algunos conceptos en relación a este contenido.

En principio nos podemos preguntar: ¿cuál es el objeto técnico y su amplitud? En la Proposición de Ley dice «microsismicidad», y en nuestra enmienda decimos «sismicidad». Si consideramos el título de la Ley, que dice «Servei de Sismologia de Catalunya», es un servicio de sismología; por lo tanto, al establecer el objeto como microsismicidad, ya eliminamos una serie de sismicidad que es la macrosismicidad, y sin saber exactamente en donde está el plano de separación entre la microsismicidad y la macrosismicidad.

Evidentemente, la definición del objeto es importantísima en cualquier estudio técnico, y así yo me quisiera referir a que en la tradición de la ciencia y la tecnología todavía priva hoy una constante que ya fue expuesta en la *Metafísica* de Aristóteles, cuando dice que el arte —que incluye la técnica— nace cuando emerge una comprensión de similitudes en vista de las cuales son un conjunto unificado. Por tanto, al decir sismicidad, es un conjunto unificado; al decir microsismicidad es un área derivada hacia una experimentación.

Por otra parte, también tenemos que hemos de preguntarnos cuáles son los objetivos técnicos y, a continuación de los objetivos técnicos, cuáles son las finalidades políticas. Tal como está en la Proposición de Ley, dice, como objetivos téc-

nicos, «estudio, evaluación y repercusiones». Entonces, al querer analizar qué significa este objetivo técnico de estudio, evidentemente en la misma definición de sismología ya está establecido, como «sismo», el movimiento sísmico, «logos», ciencia, conocimiento, e «ía» en plan teórico.

Si queremos analizar un poco lo que es la evaluación, vemos que no es un objetivo; al contrario, es un medio. Y si queremos estudiar también las repercusiones dentro de esta Ley, nos encontramos que comparando con las demás áreas de conocimiento técnico, el aspecto de repercusiones no se estudia en las áreas de conocimiento del núcleo emisor, como es en este caso la sismología, sino en el núcleo receptor, que son otras ciencias. Así, por ejemplo, el ruido nunca se estudia, en cuanto a repercusiones, en su propio ruido, sino que se estudia, por ejemplo, en la medicina del oído. Y ya no digamos, por ejemplo, las repercusiones del viento. No se estudian las repercusiones en la anemometría; se estudia, precisamente, en relación a las plantas en la botánica, en relación a los animales domésticos en la zootécnica y, por ejemplo, en la edificación, en cuanto a la ingeniería. Así, por lo tanto, las repercusiones que tenga la sismicidad se han de estudiar..., por ejemplo, si se refiere a edificación, se han de estudiar en la ingeniería antisísmica, pasando por la geología, pasando por la estratigrafía y pasando por la geotecnia. Por lo tanto, nosotros habíamos definido bien los objetos en cuanto como objeto técnico, a través de, basado en modelos, en métodos y en tecnologías complementarias.

Por otra parte, las finalidades. Evidentemente, hemos de establecer la definición de finalidad porque, a su vez, la finalidad corresponde a unas respuestas de acción política. Sin embargo, todo esto, como es muy difícil establecerlo —y no habiendo tenido previamente un debate técnico correspondiente, es difícil introducirlo y no se ajusta exactamente a lo que podríamos considerar dentro de los términos de la Ley—, vamos a retirar esta primera enmienda, o sea la enmienda número 2, y anunciaremos la presentación de una Proposición no de Ley en relación a este tema. Sin embargo, en la enmienda número 9, que es también de modificación, esto sí que lo analizaremos en sentido de acoplar las concepciones que nosotros tenemos previstas, tal como está establecido en la Proposición de Ley. Por lo tanto, si consideramos que los sistemas de organización que han de expresarse dentro de lo que es la planificación y organización tecnológicas, anunciamos que en la Proposición transaccional que nosotros presentamos, significaría transformar «portar a terme la coordinació» en «el Servei de Sismologia de Catalunya, mitjançant l'elaboració del corresponent pla, ha de portar a terme la coordinació». Y aquí introducimos precisamente la cuestión de la elaboración del correspondiente plan de coordinación.

Esto obedece a que la organización tecnológica no está precisamente llevada a cabo por organizaciones de tipo clásico, sino que está influida por la organización de sistemas que, a su vez, tienen su origen en las matemáticas, en la economía moderna y en la investigación operativa, y esta introducción es previa a toda tecnología.

Por lo tanto, el cambio de nuestra enmienda por esta transaccional, creo que coordina, tanto la enmienda como lo expuesto en la Proposición de Ley, y mejora a su vez la Proposición de Ley en beneficio de la práctica tecnológica.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Pérez Guerra ha anunciat la retirada de l'esmena número 2 a l'article 1 i, al mateix temps, ha dit que el seu Grup presentaria una Proposició no de Llei properament.

Interpreto també que el senyor Pérez Guerra ha defensat l'esmena número 9 a l'article 2 i ha anunciat que la retirarien si fos acceptada pels Grups l'admissió a tràmit de l'esmena transaccional, de la qual ha donat compte.

Comencem, doncs, de tota manera, per la votació del Dictamen, pel que fa referència a l'article 1, que ara ha quedat sense esmena.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 1 del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article Primer del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article Segon, el senyor Pérez Guerra —com deia— ha anunciat la retirada de la seva esmena número 9, si s'admetia a tràmit l'esmena transaccional que ens ha indicat, que consisteix, simplement, a intercalar després de «Servei de Sismologia de Catalunya» les paraules «mitjançant l'elaboració del corresponent pla». I continuaria després el text «ha de portar a terme», etc. Algun Grup parlamentari té objecció a l'admissió a tràmit d'aquesta esmena transaccional? *(Pausa.)* No hi ha objecció.

Per tant, aleshores, proposaria la votació de l'esmena transaccional, és a dir, la intercalació indicada en l'apartat primer de l'article 2.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

L'esmena transaccional del Grup de Centristes indicada ha quedat aprovada per unanimitat... Perdó, no hi ha cap vot en contra ni cap abstenció. Havia vist que tots els senyors Diputats estaven drets. Per tant, l'esmena indicada ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

No quedant cap més esmena en peu, proposo als senyors Diputats que votem l'article segon, del qual hi ha aquest intercalat ja aprovat; l'article tercer; la Disposició Addicional Primera; la Disposició Addicional Segona; la Disposició Final; l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei conjuntament. No hi ha objecció? *(Pausa.)* Per tant, doncs, passem a votació tota la resta del Dictamen, és a dir, l'article segon, el tercer, etc.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Algun vot en contra?

Alguna abstenció?

El Dictamen ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Amb això queda aprovada la totalitat de la Proposició de Llei.

Algun Grup parlamentari desitja explicació de vot? *(Pausa.)* Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a Grup parlamentari proposant d'aquesta Proposició de Llei, desitgem manifestar la satisfacció per la culminació

d'un procés legislatiu que fa que el nostre país es pugui dotar d'un nou servei fonamental per al nostre pròxim futur. Hem creat un organisme dependent de la Generalitat que, a més de permetre, mitjançant la recollida i l'avaluació de les dades microsísmiques, de concretar amb precisió les zones sísmiques de Catalunya, ajuda alhora, a la important tasca de prospecció dels nostres recursos naturals, com són els hidrològics, els miners, etc.

Però tampoc no hem d'oblidar la important aplicació que aquest Servei aportarà a la nostra enginyeria civil. Com a proposants, varem escoltar molt atentament les explicacions de diferents Grups parlamentaris en la favorable presa de consideració de la Proposició no de Llei sostinguda en aquesta Cambra el passat 25 de juny. Considerem que s'han recollit, en el seu articulat, aquelles puntualitzacions que, sens dubte, han millorat el text. Però, a més, perquè aquesta va ser una voluntat compartida per tots els Grups parlamentaris, hem inclòs en l'articulat la col·laboració de l'assessorament científic de l'Institut d'Estudis Catalans, Institut molt sentit i estimat per tots nosaltres.

Per acabar, voldria expressar el nostre desig que al més aviat possible el Consell Executiu de la Generalitat determini la ubicació definitiva del Servei, en nom de l'eficàcia de la nostra Administració, que, per disposició addicional, ha quedat provisionalment ubicat al Departament de Presidència.

Res més que desitjar que el Servei de Sismologia de Catalunya iniciï ràpidament la seva activitat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Prujà per a explicació de vot.

El Sr. PRUJÀ: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. El nostre Grup ha votat afirmativament a la Llei que crea aquest Servei de Sismologia de Catalunya. Tal volta hauríem preferit que al començament s'hagués creat per decret un Servei de Sismologia de Catalunya comparable a l'actual Servei de Geologia de la Generalitat. Ara bé, el fet que sigui una Llei i no un Decret el que dóna existència a aquest Servei també comporta una major responsabilitat, tant per als homes que li han donat forma i vida com per al Consell Executiu que haurà de vetllar perquè aquest Servei tingui vida real i no corri el perill d'esdevenir un fantasma.

De tota manera, encara que el nostre vot hagi estat afirmatiu, perquè creiem que la necessitat d'un organisme que coordini les dades sismològiques i vetlli perquè els centres actuals tinguin el suport suficient per a desenvolupar la tasca amb el màxim d'eficàcia, ens queda la recança de creure que la Llei no garanteix tot el que creiem necessari.

Hi ha a Catalunya dos observatoris: el de l'Ebre i el Fabra. Són centres que, des de fa molts anys, estan dedicats a les observacions sísmiques, astronòmiques i meteorològiques; l'observatori Fabra té un historial de singular vàlua, connectat amb centres d'arreu del món. Forma part de la xarxa mundial, tant per a les observacions sísmiques com per a les astronòmiques. Precisament aquest observatori, que se sosté amb moltes dificultats i gràcies a ajudes intermitents, de les quals cal remarcar les de l'Ajuntament i la Diputació, l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, ha hagut de tancar parcialment

les seves portes per manca de possibilitats econòmiques. El nostre únic dubte és si és correcte crear un Servei de Sismologia, sense assegurar abans el funcionament de centres que ja tenim, que durant molts anys s'han guanyat un gran i merescut prestigi i que ara, quan tornem a tenir una certa llibertat per a autodirigir-nos, és precisament quan aquestes institucions tan nostres poden córrer perill.

Per tot això, nosaltres vam proposar, i volem continuar mantenint-ho, que la Llei recollís explícitament aquestes necessitats prioritàries, i que no comencés a invertir milions de pessetes mentre als centres esmentats no se'ls garanteixi o no se'ls pugui negar el pla i la sal. El nostre Grup pensa que l'Institut d'Estudis Catalans tuteli el Servei, és una garantia indispensable, i ens hauríem pensat molt a donar el vot afirmatiu si no s'hagués produït així.

D'altra part, considerem un encert el fet d'establir una xarxa de voluntaris que arreu de Catalunya puguin fer arribar al Servei indicis de possibles activitats sísmiques i que siguin precisament aquests homes del poble —el metge, el paleta, el farmacèutic, el camperol excursionista, tots amics de la natura— els qui aportin les petites incidències que passen desapercebudes moltes vegades a observatoris normals avui.

Però el nostre Grup no és ni serà partidari de crear nous funcionaris amb la possible excusa que actuïn d'observadors. Difícilment podríem cobrir el territori i el nostre país, com ho faran la gent que viu al camp, i seria una despesa injustificada i injustificable davant del poble que, en aquests moments de crisi, ha de fer esforços molt grans per a poder continuar contribuint a la marxa del país, pagant impostos que cada dia són més grans i que, en alguns casos, arriba a qualificar d'arbitraris.

Per acabar, voldria resumir dient sí al Servei de Sismologia de Catalunya, sempre que amb prioritat s'asseguri el bon funcionament i l'equipament dels observatoris existents, especialment l'observatori Fabra; no a una despesa important fins que no s'hagi acomplert el punt anterior; no d'una manera definitiva a qualsevol intent d'augmentar el nombre de funcionaris per aquest motiu. Així també entenem que hem collaborat a donar contingut a les nostres institucions.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Pibernat, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha donat el seu vot afirmatiu a la Llei que s'acaba d'aprovar perquè creu que hi conflueixen diverses causes que la fan extraordinàriament convenient. N'esmentarem quatre solament.

Una és la tradició científica dels estudis sismològics a Catalunya. L'altra, la realitat de la sismologia catalana en el moment present. La tercera, unes necessitats de caire social que té la nostra terra. Per fi, un compliment legal.

La tradició científica, que és la primera causa que he esmentat, arrenca ja de l'any 1907. Totes les senyores i els senyors Diputats la coneixen. En aquell moment es va posar en funcionament l'observatori Fabra i l'observatori de l'Ebre. Van continuar després els treballs del doctor Fonserè i del doctor Iglésies, que van permetre que es fes un catàleg de terratrèmols històric des de l'any 1100 fins a l'any 1907.

La segona causa és la realitat actual de la sismologia al nostre país. Amb dues vessants: l'una positiva i l'altra totalment negativa. Diríem que la positiva és que, a hores d'ara, al nostre país hi ha sismòlegs d'indubtable vàlua. La formació, a partir del 1973, a la Universitat de Barcelona, d'una escola de sismòlegs, que ha fet diversos viatges i estudis a l'estranger, que ha confeccionat tesines de llicenciatura, tesis de doctorat sobre sismologia, etc., n'és una garantia. La creació, l'any 1978, d'un grup de Geofísica, de la Secció de Física de la Societat Catalana de Ciències, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, n'és una altra. I una mostra ben recent n'és el fet que l'agost d'aquest mateix any hi va haver un número monogràfic de la revista científica en català *Ciència* dedicat precisament a la sismologia, amb treballs molt valuosos.

Vessant negativa de la realitat actual: l'abandó de l'observatori Fabra i de l'observatori de l'Ebre. No solament l'instrumental d'aquests observatoris és antiquat, sinó que alguns d'ells es troba al límit del seu funcionament. Aquests observatoris han de recuperar el prestigi científic que havien adquirit meritòriament en el passat.

La tercera circumstància és la demanda social. Necessitem dades nombroses i de qualitat sobre sismologia. És necessari reduir al màxim el risc de terratrèmols en les edificacions d'enginyeria civil, especialment en les preses, en les centrals nuclears, en els edificis singulars, etc. I la quarta causa que havia anunciat és l'imperatiu legal, o almenys moral, que porta al compromís que el Parlament va tenir en el debat sobre les centrals nuclears d'Ascó. A la Conclusió número 2 nosaltres vam aprovar que la Comissió considerava convenient la creació d'una xarxa d'observació sísmica repartida per tot el territori català. Amb la Llei que hem aprovat donem compliment a aquella Conclusió. Sabem que amb un decret també s'hauria complert, però ja que s'ha escollit la via de la llei, hi hem donat suport. Per fi, volem expressar, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que tenim la certesa que la creació del Servei de Sismologia de Catalunya serà una eina eficaç, perquè amb ell els especialistes que tenim a Catalunya obtindran la infraestructura organitzativa instrumental convenient per a abordar satisfactòriament la solució dels problemes que dintre de la seva especialitat els reclama la societat catalana actual.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a una altra explicació de vot, el senyor Pérez Guerra en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, quizá algunos miembros de la Comisión donde se ha elaborado esta Ley hayan pensado que nuestra postura era un poco perturbadora, pero no es así, nosotros lo que realmente hemos pretendido hacer, e incluso con esta última transaccional, es ajustar lo más posible el redactado de la Ley a las necesidades de la tecnología y a las necesidades para cumplir los fines de servicio. Nosotros hemos hecho, a través de la elaboración de la Ley, una distinción muy clara entre lo que eran los objetivos y los fines: los objetivos técnicos se miden materialmente, en cambio los fines tienen una esencia orientadora de la creación personal. El ajustar los objetivos a la condición humana y llevar a nuestros ciudadanos el máximo desarrollo son finalidades que nosotros hemos pretendido respetar. Al mismo tiempo, hemos introducido el Plan de coordinación de la coordinación, quizá es una redundancia, pero con ello se

garantiza o se intenta garantir esa coordinació que hay entre los distintos sistemas tecnológicos. Un sistema sismológico no puede ser ajeno a los otros sistemas de estudio, como son los sistemas geológicos, los sistemas de la ingeniería, y otros sistemas que, en fin, estan todos ellos correlacionados. Un sistema geológico que no funcione hará que tampoco funcione el sistema sismológico, y un sistema sismológico que no funcione no admitirá que pueda funcionar luego un sistema de ingeniería antisísmica.

Con esto el Plan de coordinación orienta ya un sistema de organización más ajustado a las necesidades de la tecnología. Por otra parte, hemos insistido a todo lo largo de la negociación de la Ley en una prudencia, una prudencia muy propia de nuestra tierra, y que ya Jaime Balmes, en el capítulo 12 de *El Criterio*, habla de ella e incluso tiene todo un subcapítulo dedicado a la prudencia científica, e incluso él dice que esta prudencia es de muy difícil adquisición y es también el costoso cruce de amargos y repetidos desengaños. Nosotros hemos introducido este aspecto de prudencia con la finalidad de alcanzar el éxito.

Muchas gracias, muchas gracias, señor Presidente.

**Elecció dels Diputats que hauran de defensar
davant el Congrés de Diputats
la presa en consideració de la Proposició de Llei
del Parlament de Catalunya que autoritza el Govern
a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya
un tercer canal de televisió de titularitat estatal**

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No havent-hi més explicacions de vot passem al cinquè punt de l'ordre del dia que és l'elecció dels Diputats que hauran de defensar davant el Congrés de Diputats a Madrid la presa en consideració de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya que autoritza el Govern a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de televisió de titularitat estatal. Ha arribat a la Presidència un escrit signat per tots els Portaveus dels diversos Grups parlamentaris demanant que en aquesta elecció es poguessin votar en cada papereta tres noms. Això està en contradicció absoluta amb l'article 133, apartat 3, del Reglament, i per tant, sentint molt haver-se d'oposar a la voluntat de la Cambra, la Presidència, que té per missió obligatòria el respecte al Reglament, el manteniment del Reglament, es veu obligada a desestimar aquesta petició. Ara bé, els senyors Portaveus i els Grups parlamentaris poden considerar, en aquestes circumstàncies, si a fi de subratllar el caràcter d'unanimitat, el caràcter d'unanimitat d'aquesta Llei, i el fet, per tant, que és tot el Parlament sense excepció, sense cap vot en contra, que la presenta davant el Congrés de Diputats, si en aquest cas es pot simplement designar un sol Diputat per fer la defensa de la Proposició de Llei. És a dir, se'n poden designar fins a un màxim de tres. Si es vol subratllar la total unanimitat del Parlament, la fórmula que el Reglament autoritzaria seria designar un sol Diputat per a la seva defensa; ara, és impossible procedir a aquest sistema de votació que els senyors Portaveus sollicitaven. *(El Sr. Clotas demana per parlar.)* D'acord? El senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Gràcies, senyor President, en tot cas, abans de procedir a la votació s'haurà de pronunciar

el Ple sobre quin nombre de Diputats...

El Sr. PRESIDENT: Sobre el nombre, evidentment. Jo faig només un suggeriment de si realment es pot fer la proposta d'un, de dos o de tres, i que la unanimitat del Parlament quedaria subratllada si defensés la Proposició un de sol. Una suspensió de cinc minuts. Molt bé, se suspèn la sessió durant cinc minuts.

(La sessió de suspèn a tres quarts i set minuts d'una del migdia i es reprèn quan passen dos minuts de la una.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Anem a procedir, senyores i senyors Diputats, a l'elecció dels Diputats que hauran de defensar davant el Congrés de Diputats a Madrid la presa en consideració de la Proposició de Llei que autoritza el Govern a crear i a cedir a la Generalitat un tercer canal de televisió de titularitat estatal.

Prèviament, cal que el Ple es pronunciï per majoria absoluta sobre el nombre de Diputats que hauran d'efectuar aquesta defensa. Els Grups parlamentaris m'han fet conèixer que desitjarien que aquest nombre fos de tres. La Presidència proposa, doncs, que siguin designats tres Diputats en la votació que anem a efectuar.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin dempeus.

(Pausa.)

La proposta que la defensa de la Proposició de Llei sigui efectuada per tres Diputats ha quedat aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i...

hi ha algun Diputat que hi estigui en contra? Algun Diputat que s'abstingui?...cap abstenció.

Aleshores, havent-se obtingut la majoria absoluta, queda fixat, doncs, el nombre de Diputats en tres. Ara, recordo als senyors Diputats que, d'acord amb el Reglament, poden escriure només un nom en cada papereta. Els senyors Secretaris procediran a fer la crida dels senyors Diputats per ordre alfabètic. La Mesa votarà al final.

(Els senyors Secretaris Primer i Segon llegeixen els noms dels senyors Diputats per ordre alfabètic per tal que aquests dipositin les paperetes a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Acabada la votació... tots els senyors Diputats presents han votat, no? Anem a procedir a l'escrutini.

(El Molt Honorable Senyor President procedeix a l'escrutini dels vots.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: senyor Ramon Sala i Canadell, 41 vots; senyor Higini Clotas i Cierco, 28 vots; senyora Maria Dolors Calvet i Puig, 20 vots; en blanc, 21 vots; el senyor Acosta, 1 vot.

Per tant, queden designats per a defensar les Proposicions de Llei en el Congrés de Diputats els senyors Ramon Sala, Higini Clotas i la senyora Maria Dolors Calvet.

Donada l'hora que és, continuarem la sessió a la tarda a dos quarts de cinc de la tarda.

Abans d'acabar, abans de suspendre la sessió tinc el sentiment de comunicar a les senyores i als senyors Diputats la mort de l'illustre filòleg valencià senyor Manuel Sanchis i Guarner, que tant s'ha distingit pels seus treballs respecte a la nostra llengua. Crec que interpreto el sentiment unànim de la Cambra dient que sentim molt aquesta defunció.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

(Se suspèn la sessió a dos quarts menys cinc minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i tres minuts de cinc de la tarda.)

**Interpellació al Consell Executiu
sobre l'aplicació del Decret 344/1981
de declaració de comarca
d'ordenació d'explotacions del Pallars**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981 de la Generalitat, declarant el Pallars comarca d'ordenació d'explotacions. Aquesta interpellació la formulen els Diputats senyors Ganyet, Ayguadé i Tomàs, del Grup Socialista.

Presentarà la interpellació el Diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en el preàmbul de la interpellació es diu que «la declaració de comarca d'ordenació d'explotacions és una necessitat sentida pels pallaresos i els ribagorçans des de fa temps. Aquest interès s'ha palesat al llarg dels últims anys en les reiterades peticions de sindicats pagesos, grups de muntanya i ajuntaments».

Efectivament, el dia 27 d'agost d'enguany surt a la llum un Decret del Consell Executiu de la Generalitat declarant comarca d'ordenació d'explotacions els Pallars, i quan es parla dels Pallars es vol dir el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i l'Alta Ribagorça. I aquesta és una qüestió força important que, per tant, ha reclamat la nostra atenció.

Voldria dir que cal emmarcar aquesta actuació de la Generalitat dins de la necessitat de donar un tractament diferenciat als habitants de les zones de muntanya de Catalunya, perquè tenen una problemàtica específica. En aquest moment és en Ponència l'estudi de la llei general de la muntanya, i també hi ha una llei d'agricultura de muntanya en estudi al Parlament de Madrid. Per tant, aquesta actuació de la Generalitat és una actuació sectorial, és una actuació forçosament limitada. El que no s'ha de produir de cap manera —i vostès estaran d'acord amb mi— és una actuació de la Generalitat paral·lela a les actuacions que es produïen a l'època antidemocràtica anterior. Cal una actuació exemplar de la Generalitat, una actuació, evidentment, corresponent a la democràcia i a l'autonomia que estem construint. És la primera vegada que la Generalitat incideix en aquest camp de les comarques d'ordenació d'explotacions.

Voldria parlar ara de la intenció de les preguntes contingudes en la interpellació. Com vostès saben, jo sóc un Diputat pel Pirineu, pertanyent als grups de l'Alt Pirineu, a la Comissió d'Ajuntaments de les comarques de l'Alt Pirineu, amb força contactes amb la Unió de Pagesos. Són preguntes que em fan a mi, i fan, suposo, a altres que tenen responsabilitats públiques, els habitants del Pallars. Hi ha moltes llacunes, moltes manques d'informació sobre això. La gent confia, en principi, en les institucions autonòmiques, i aquesta és una confiança que, evidentment, no es pot defraudar. Aquesta interpellació, doncs, és una interpellació constructiva, és un intent que el Parlament contribueixi a donar resposta positiva a les justes expectatives d'aquells ciutadans de la Catalunya septentrional.

Resumint, doncs, les vuit preguntes, ens preocupen tres aspectes bàsics. El primer: ens preocupa que la resposta de l'Administració catalana a la greu situació socio-econòmica de les tres comarques no es correspongui amb els mitjans humans i financers. Els voldria mostrar unes notes de premsa aparegudes durant el període de juny a octubre d'enguany, una de la *Hoja del Lunes*, del 8 de juny, on es diu que la quantitat destinada a aquesta finalitat és de 2.000 milions de pessetes. Una altra, del 14 de setembre, també de la *Hoja del Lunes*, on el President de Copirineu, i conseller nacional de Convergència Democràtica de Catalunya, declara que seran 2.600 milions de pessetes. Finalment, el 18 d'octubre, al diari *Avui* el Conseller Carol introdueix la xifra, o almenys així ho recull la nota de premsa, de 2.500 milions de pessetes. És lògic, doncs, que els habitants, els possibles afectats o els possibles beneficiats del Pallars es facin aquestes preguntes. Encara més, l'estudi previ de l'IRYDA, abans de ser traspassat a la Generalitat parla d'una xifra de 2.270 milions de pessetes.

El segon aspecte que ens preocupa és la igualtat d'oportunitats i de tracte entre tots els pagesos i habitants del Pallars quant a l'accés als ajuts i subvencions previstos en la Ley de Reforma y Desarrollo Agrario. Per tant, la informació, les facilitats de tramitació i la presència física, permanentment, de l'Administració, s'han d'assegurar. Per exemple, ara mateix, ningú no sap si a partir d'aquest moment es poden ja demanar auxilis.

El tercer aspecte que volia introduir aquí és la participació dels habitants permanents en l'elaboració, l'execució i el control de les actuacions, que ha de ser garantida des del primer moment, ja que, de fet, és l'única garantia d'èxit final del Decret. Com a país democràtic és indispensable la participació dels ajuntaments i dels sindicats pagesos com a representants legítims dels interessos del Pallars i de la Ribagorça, en les juntes comarcals d'explotació, que preveu l'article 19 de la Llei esmentada de Reforma y Desarrollo Agrario.

Els voldria llegir unes conclusions d'un estudi fet per l'IRYDA, pel Gabinet Tècnic Central de Madrid, sobre un estudi d'avaluació de l'«Ordenación rural en una comarca de montaña», la comarca de Benasc. És un estudi fet el 1979. Diu així, i tradueixo del castellà: «Donat que l'èxit d'una actuació pública depèn, en gran part, de la informació dels destinataris d'aquella, és convenient esbrinar en quina mesura estan informats i la seva opinió sobre si foren informats suficientment o no.» La resposta és: el 65,4% dels entrevistats opinen que la informació fou insuficient. Una altra pregunta que es fa, sobre l'eficàcia dels préstecs de l'IRYDA, sempre referit a la comarca d'ordenació d'explotacions a Benasc: «El més important, no obstant això —diuen—, és observar com hi ha una total unanimitat en judicar que les garanties exigides per a la concessió de préstecs frenen en gran mesura el nombre de peticions. En el cas dels auxiliats, el 83,7% opina d'aquesta manera, fins i tot els no auxiliats es decanten cap a aquesta opinió, el 81,8%. En conclusió, si bé es pot dir que la línia de préstecs de l'IRYDA ajuda realment a resoldre problemes del col·lectiu, la forma de concessió, potser excessivament burocràtica, frena el nombre de sol·licituds.»

Voldria fer referència també molt ràpidament a les conclusions que van sortir de les Jornades d'Agricultura de Muntanya, celebrades el novembre del 79 a la Seu d'Urgell i a Sort. Es diu

allà que «per a aconseguir un millor aprofitament de la legislació vigent, cal la creació i potenciació dels conductes de representació de la població afectada i la seva participació en l'elaboració i l'execució dels programes de desenvolupament». Això ho dic perquè penso que la setmana vinent, dimecres vinent, es presenta aquest llibre; per tant, és d'absoluta actualitat.

Per tant, després d'aquest preàmbul molt ràpid, esperem que la resposta del Consell Executiu a aquests interrogants, que no són nostres, sinó que són interrogants que exposen els pallaresos, no consistirà solament —com podria ser— en una cita reiterada de l'articulat de la Llei de Reforma y Desarrollo Agrario —que coneixem, d'altra banda—, ni en promeses no escrites, ni en la improvisació a partir de possibles demandes dels afectats.

Tots som conscients que amb 2.500 milions, 2.270 milions, 2.600 milions, o els que siguin —esperem que se'ns aclareixi aquesta xifra— no solucionarem els greus problemes dels Pallars ni tampoc els greus problemes de la seva agricultura, però el que sí que podem fer és que l'aplicació d'aquests recursos limitats es faci de la manera més rendible i justa, es faci, en una paraula, exemplarment. En aquest sentit, el Consell Executiu de la Generalitat té davant seu una oportunitat i un compromís. Té, de fet, davant seu, un repte important.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta a aquesta interpellació té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 65, del 9 d'octubre del 81 publicà el Decret del 25 d'agost, corregides les errades amb què es va publicar en el mateix *Diari Oficial* número 159 del 18 de setembre del 81, pel qual s'acorden actuacions en matèria d'ordenació d'explotacions al Pallars, a proposta del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'acord amb el Consell Executiu.

El caràcter d'interpellació que el Grup Socialista dona al seu qüestionari exigeix, dins la bona ortodòxia parlamentària, justificar les accions que, en relació amb el tema, ha portat l'actual Govern de la Generalitat. Una resposta correcta inclou, doncs, justificar, en primer lloc, l'acció de Govern, que es plasma en la mateixa publicació de la norma, cosa que faig amb especial satisfacció, ja que, tal com els mateixos interpellants expressen en els seus escrits, la declaració de comarca d'ordenació d'explotacions és una necessitat sentida pels pallaresos i els ribagorçans des de fa temps. Aquest interès s'ha palesat al llarg dels últims anys en les reiterades peticions dels sindicats pagesos, grups de muntanya i ajuntaments.

Per això, aquest Conseller, tenint en compte l'exposat anteriorment, analitzant l'estudi previ que sobre la zona van fer els tècnics i considerant així mateix la competència que correspon a la Generalitat sobre la matèria, va proposar al Consell Executiu i va obtenir el seu acord per a la publicació del Decret que ens ocupa.

Haig d'afegir que l'esmentat Decret recull exactament tots aquells aspectes que han de figurar en un text d'aquestes característiques, d'acord amb la legislació vigent, i l'objectiu que es desprèn del seu preàmbul és ben clar: l'assoliment d'un sector

agrari viable a l'àrea d'actuació, i en aquest sentit es desenvoluparà l'actuació del Departament, així com en les seves respectives àrees d'actuació dels altres Departaments que puguin incidir també en els altres aspectes assenyalats en el preàmbul del Decret.

Entrant en detalls de la resposta, el gran nombre de qüestions plantejades, remarcant que quasi totes fan referència a la manera d'emprendre les accions futures, i no totes deriven d'una lectura detallada del text del Decret, respectaré l'ordre amb el qual han estat formulades.

De la xifra global dels 2.500 milions de pessetes manifestats pel Conseller que es preveuen invertir en un període de sis anys, la xifra, senyor Diputat, és purament estimativa, és variable, es desprèn de l'estudi previ, en conseqüència, probablement, en acabar l'acció serà una xifra molt més elevada per les mateixes variacions del valor de la moneda, és, però, purament estimativa i es desprèn d'aquest estudi, però no és fixada ni molt menys la xifra final, sinó que —ho repeteixo— és una xifra estimativa.

Pregunta «quin percentatge és a fons perdut i quin és destinat a préstecs a retornar. Dins la quantitat destinada a inversió a fons perdut, quina serà la seva distribució per programes o línies de subvenció». Al marge, ja diem, de les xifres que hagi pogut manejar la premsa i havent-li donat, crec, una explicació encara que relativa prou convincent que no estem manejant xifres absolutes, es refereixen a ajuts i estímuls que poden sol·licitar-se fins al 31 de desembre del 87, o sigui, són sis anys d'acció i això fa molt més difícil precisar aquests aspectes.

I tal com preveu l'article 14 del Decret 344/1981, del 27 d'agost, tot i això, aquí, hi cap i és necessària una pròrroga a les actuacions, pràctica normal en aquest tipus de plantejaments, amb el marge, doncs, d'errada lògica i pensant que, fins i tot, sobre aquests sis anys, se n'hi poden afegir dos més, jo crec que amb això hem iniciat realment una acció en la zona dels Pallars —usem el plural— i del Ribagorça molt important i prou positiva. D'acord amb l'article 61 i següents de la Llei de Reforma del Desenvolupament Agrari, seran ajudades, auxiliades totalment pel Departament les obres que puguin qualificar-se d'interès general. Aquestes tindran la subvenció total del Departament.

En la resta d'obres i concessió de préstecs, cal tenir present que, sempre que se segueixin les orientacions productives assenyalades en l'article 2 del Decret, són inversions a la demanda, i, per tant, qualsevol fixació percentual depèn de la resposta dels pagesos. És indiscutible que no es pot forçar la gent a demanar préstecs, el que sí que es pot fer —i s'ha de fer— és informar la gent de quines són les vies d'ajuts, de com seran aquests ajuts i quines possibilitats de resultat final hi haurà, seguint les línies marçades pel Departament. Però si qualsevol pagès no vol seguir les indicacions formulades per aquest Decret, indiscutiblement no està obligat a fer-ho, com a individualitat situada en la zona d'ordenació d'explotacions.

«Quines seran les condicions dels ajuts als pagesos i de quin pressupost es disposarà; si hi ha préstecs, a quin tipus d'interès i a quin termini d'amortització; si hi ha subvencions, amb quines orientacions es consideraran; existiran els projectes gratuïts i fins a quina quantitat són previstos en els col·lectius, per la Generalitat, tal com es fa en alguns sectors industrials» —llegeixo les preguntes per a situar el Parlament exactament

en quina és l'orientació que l'interpellant ha donat a la seva pregunta.

A més de les línies d'ajuts establertes amb caràcter general en el pressupost ordinari, no oblidem que ja contempla, el Pressupost ordinari de la Generalitat, alguns ajuts molt clars, com, per exemple, pel que fa a medi rural i pel que fa a medi natural, com és la repoblació forestal, com és la conservació de la natura, etc., d'aplicació en la mateixa comarca i al marge totalment d'aquest Decret de zones d'explotacions. És d'aplicació per a aquesta zona l'article 130 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari, del 12 de gener del 73, que estableix una subvenció fins al 20% del pressupost que s'aprovi per la Direcció General del Medi Rural, per a la millora proposada, sempre que aquesta sigui adequada a les orientacions productives que s'assenyalen en el Decret. No cal indicar que això és molt natural perquè en una zona determinada, amb unes característiques determinades, s'hi ha de fer unes coses definides i no es poden fer alegries de cap mena i experiències que puguin no conduir a un resultat pràctic o que no es cregui que puguin conduir a un resultat pràctic. També tindran dret a les ajudes anàlogues i amb les mateixes condicions per a la compra d'equips, maquinària i bestiar amb els ajuts que es convingui. Els préstecs seran, en general, a 10 anys amb un període de carència de 4 anys i amb l'interès oficial que deriva del conveni entre l'IRYDA, del qual assumim aquest conveni, i el Banc de Crèdit Agrícola, segons l'article setè de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari.

Pel que fa referència als auxilis tècnics, s'aplicarà l'article 286 de la mateixa Llei, considerant oportú establir els límits d'un milió i mig de pessetes per a explotacions individuals i de dos milions de pessetes per a collectivitats, perquè els projectes siguin redactats pels serveis de la Direcció General del Medi Rural gratuïtament. Ho repeteixo, senyor Diputat, un milió i mig de pessetes seran gratuïtes per als casos individuals i dos milions de pessetes per als casos collectius.

Els avals actualment existents en el sector agrari no fan necessari d'establir un aval collectiu per la Generalitat.

Una altra pregunta diu: «De quin equip humà es disposarà per a l'execució dels objectius del Decret i quina serà la seva localització geogràfica?»

Aquesta pregunta jo considero que és molt important i entendria que en el fons és la filosofia de la interpellació, i la resposta és que la forma original de fer-ho és que nosaltres considerem que aquesta acció no és sectorial, quant al nostre Departament, sinó que és la totalitat del Departament el que actua.

Per a situar-nos, no és exclusivament la Direcció del Medi Rural, sinó que és la totalitat de les Direccions Generals del Departament les que actuen amb plena coordinació i amb plena autoritat sobre aquest Pla d'ordenació d'Explotacions que realitza. Això vol dir, en conseqüència, que ja tenim tres punts de localització fixa que són les tres agències d'extensió agrària que estaran, que estan, són i continuaran estant com a tals agències i com a participants en la programació, en la informació i el desenvolupament del Decret que estem ara, en aquest moment, glossant.

Al mateix temps, s'espera, ja que no hem d'oblidar que estem actuant sobre una zona d'unes 300.000 hectàrees aproximadament, enormement dispersa i de difícil comunicació, pensem que hi hagi dos equips volants —aquests sí que siguin

essencialment del medi natural—, que siguin els que vagin a visitar i vagin a informar aquelles zones més aïllades i de més difícil comunicació, aprofitant, indiscutiblement, si és possible, els clàssics dies de mercat de la comarca.

Pregunta també «quins criteris s'han seguit per a establir el límit mínim de 850.000 pessetes de producte final agrari i en quina situació restaran els pagesos situats per sota d'aquesta quantitat mínima del producte final agrari i, en especial, els pagesos a temps parcial.»

El producte final agrari en la zona declarada d'ordenació d'explotacions s'ha estimat, en l'estudi previ, en 2.980 milions de pessetes, per a un total de 3.500 explotacions. Això fa que el nivell mig actual resulti de 851.000 pessetes, per la qual cosa s'ha cregut convenient fixar aquesta xifra com a nivell mínim per al futur. Precisament per a englobar la major quantitat possible d'explotacions no s'ha considerat oportú fixar aquell mínim en una xifra major. L'esmentat mínim és un valor relativament fàcil d'aconseguir, i més si ens situem en la relació, en el temps, d'inici del programa a la finalització d'aquest.

Les explotacions que actualment tinguin una producció final agrària inferior a 850.000 pessetes són auxiliables en les mateixes condicions que la resta de les explotacions que ja superen aquest índex en fer la sollicitud, sempre que amb les millores que es proposin fer pugui arribar, la seva producció final agrària, a l'esmentada xifra de 850.000 pessetes. No oblidem que es tracta d'una ordenació d'explotacions i, per tant, es va a buscar pràcticament el mínim rendible per a una explotació.

S'ha considerat, seguint el criteri aplicat per les Comunitats europees, que és el producte final agrari i no el grau de dedicació del pagès l'índex idoni per a classificar l'explotació agrària i aconseguir una autèntica ordenació d'explotacions de la zona que no tindria efectivitat ni sentit sense incloure unes limitacions d'aquest índex. És irreversible el que estarem fent ara, si no aconseguim nosaltres una empresa pagesa viable amb un mínim de viabilitat, al marge que pugui tenir altres dedicacions, aquesta família, però nosaltres hem de partir, des del punt de vista agrari, d'aconseguir una empresa mínimament rendible.

Una altra pregunta: «atès que la nova situació constitucional obliga a adaptar l'esperit i la lletra de la legislació prèvia que s'hi oposi, quina serà la composició de les juntes comarcals d'ordenació i quin calendari es preveu per a la seva formació, quines seran exactament les seves competències?»

Ja per l'article 19 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari es faculta el Consell Executiu per a constituir les juntes a què es fa referència. La Junta comarcal es constituirà el primer mes de l'any 1982, i serà formada per ajuntaments i altres ens situats en la zona —ens referim a cooperatives, gent pagesa i aquelles entitats representatives que estiguin arrelades a la zona d'ubicació. A tal efecte el Govern publicarà durant aquest lapse de temps i al seu dia la disposició normativa corresponent. En aquesta normativa seran incloses les competències de les juntes que, d'una manera general, comprenen la recollida de les necessitats i aspiracions de la zona, i la col·laboració en l'elaboració del Pla d'obres i millores territorials i la proposta, per a la seva aprovació, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

«Quins municipis es preveuen com a caps de zona i quins i

com han estat seleccionats i amb quins criteris es determinaran? »

D'acord amb l'article 56 de la Llei del Desenvolupament Agrari, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca determinarà els municipis que seran caps de comarca i aquells que es consideren nuclis d'expansió.

Tenint en compte la seva qualitat de centres d'atracció de població en les diverses valls i el pes específic de cadascun d'ells, es fixaran com a caps de comarca, i pel fet de ser-hi establerts serveis d'agricultura, com a caps de comarca —ho repetixo— es fixaran Tremp, Sort, Pont de Suert i la Pobla de Segur, i com a nuclis d'expansió, Isona, Esterri d'Àneu i Barruera. Com és sabut la incidència d'aquestes qualificacions, quant a l'actuació, es refereix a les obres de millora en el medi rural.

«On es preveuen concentracions parcel·làries i regadius, i de quina extensió? »

Amb caràcter general, s'especifica en el Decret l'interès de promoure concentracions parcel·làries en aquelles àrees en les quals es considera d'utilitat l'aplicació d'aquest procediment per a la reforma d'estructures d'explotacions. Tot i així, i tal com estableixen els articles 180 i 181 de la tan esmentada Llei, aquestes actuacions s'iniciaran, en general, a petició de la majoria dels propietaris de la zona i només, excepcionalment, podran ésser promogudes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. De totes maneres, en les zones de gran dispersió parcel·lària, el Departament promourà i fomentará les iniciatives, en aquest sentit, per a la reordenació de la propietat i les estructures agràries.

Els regadius considerats com de major entitat de la zona són els d'Abella de la Conca, amb unes 1 000 hectàrees inicials, i segon l'ampliació ja de regadius de Tremp amb una superfície màxima de l'ordre de les 2.400 hectàrees. Independentment, es consideren prioritàries les accions en regadius i, concretament, la millora, defensa, i condicionament i ampliació dels petits regadius existents i els que es puguin establir durant la vigència del Decret.

«En el cas que s'hagi previst l'acció coordinada del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb altres Departaments de la Generalitat, amb quins mitjans i quins projectes d'aplicació? »

Els objectius marcats per aquesta actuació en l'esmentat Decret fan referència, principalment, al medi i a l'hàbitat rural, però quan el Pla d'Obres i Millores Territorials a redactar inclogui una acció que requereixi la coordinació amb qualsevol altre Departament de la Generalitat, es prendran les mesures necessàries per a assegurar l'esmentada coordinació, coordinació que serà mantinguda sempre amb la gent de les valls afectades. Així mateix procediran els altres Departaments que puguin tenir accions a la zona.

Senyor President, agrait; senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet té la paraula per al torn de rèplica. Recordarem que els torns de rèplica són de cinc minuts.

El Sr. GANYET: D'acord, senyor President, no excediré aquests cinc minuts. Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo la resposta de l'Honorable Conseller, però em temo que moltes de les preguntes que es fan els pallaresos, i a les quals he fet referència en el començament

plotacions normals hi són de quinze, de vuit, de deu vaques.

tessin des del començament ja totes les informacions als afectats, que aquestes juntes comarcals d'ordenació fossin autènticament representatives i que s'arribés a una autèntica igualtat d'oportunitats de la gent d'allà. El que no hauria de ser és que aquesta actuació, que és la primera de la Generalitat, patís dels mateixos defectes de les anteriors actuacions d'Administracions franquistes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la rèplica, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*): De l'escó, vull dir això al senyor Diputat, quant a la seva inquietud, a les tres inquietuds bàsiques que hi ha en la seva rèplica. La xifra de 500 000 pessetes és una xifra que és un punt de partença que en el 1980 o 81 podria ser vàlid, però que no té cap mena de validesa per a un futur molt pròxim. Ordenació d'explotacions —insistir, vaja— és intentar arribar a aquella mena d'explotació que no permeti subsistir tan solament el pagès, sinó que li permeti viure. Jo em penso que la fita a marcar-nos ha de ser una mica més alta, el llistó ha de ser aixecat, i tal vegada s'ha d'incrementar el nombre de caps de bestiar que hi hagi per finca, perquè és indiscutible que els vint-i-cinc caps que ell ha dit, i jo ho havia dit moltes vegades en conferències, no fan viable, indiscutiblement, una explotació en el Pallars.

En darrer lloc, per a tranquil·litat d'ell, s'ha iniciat un estudi sociològic, però no centrat exclusivament en el Pallars, sinó en tota l'àrea de muntanya. Això no dona una resposta clara quant al nomenament del sociòleg del medi rural, perquè jo vull indicar que la Conselleria ha pretès canviar el nom d'IRY-DA pel de Medi Rural, per fer-ho més de casa nostra, i ens hem d'anar habituant a les nostres pròpies expressions, però indiscutiblement quan sigui possible de cobrir una vacant en el cos, aquesta es cobrirà, però ja per endavant l'estudi sociològic ha començat a fer-lo un equip que jo crec adequat.

Res més.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre el desallotjament d'una part
de les instal·lacions de l'Institut Territorial
del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball**

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball, que formulen els Diputats senyors Xavier Guitart i Lluís García, del Grup Socialista. La interpellació serà exposada pel Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la defensa de la salut en el treball és un dret bàsic dels treballadors, dret encara no prou reconegut, més que no pas pel que fa a les intencions, pels mitjans i voluntat que s'hi dediquen per tal de fer-lo efectiu. Un d'aquests mitjans, molt important, és el Servei d'Higiene i Seguretat en el Treball, que consta a Catalunya de tres gabinets tècnics, Girona, Tarragona i Lleida, i d'un institut territorial a Barcelona.

L'Institut de Barcelona compta, d'una part, amb uns tres-cents quaranta funcionaris, dels quals la meitat són personal titulat en les diverses matèries: metges, ATS, enginyers, enginyers tècnics, industrials, llicenciats, doctors en química, psicòlegs, bibliotecaris, traductors, etc. D'altra banda compta amb completes instal·lacions que donen suport a l'actuació d'aquests tècnics, instal·lacions que consten de laboratoris clínics, circuits de reconeixements mèdics, laboratoris d'anàlisi amb les tècniques més avançades, biblioteques, aules per a docència, impremta, etc., que constitueixen una eina imprescindible per a poder endegar una política de prevenció de riscos professionals.

Aquest servei es troba avui en uns moments, en una situació, podríem dir, transcendental i delicada per tota una mena de circumstàncies que conflueixen i coincideixen en el temps i que poden afectar força el paper que es desenvoluparà en el futur en la matèria de prevenció. D'una banda, després de tres anys, és a punt de desenvolupar-se el Decret del 16 de novembre del 78 pel qual es crea l'Institut Nacional d'Higiene i Seguretat en el Treball, en el qual l'antic Servei s'integra totalment. D'altra banda, de forma immediata s'ha de constituir la Comissió de control acordada a l'ANE.

En tercer lloc, el traspàs de les instal·lacions del Servei d'Higiene i Seguretat en el Treball a la Generalitat és damunt la taula de fa temps. I és en aquesta situació, doncs, i argumentant que es tracta de la reorganització de l'Administració perifèrica de l'Estat, que es procedeix al trasllat de part d'aquestes instal·lacions a uns nous locals de la Travessera de les Corts.

És evident que, tot i voler fer una reorganització, aquesta es podria dur a terme en els mateixos locals de l'Institut, que encara podrien absorbir algun altre servei. El trasllat sembla, doncs, innecessari, i suposa una despesa que també sembla innecessària, la qual es pot calcular, pel cap baix, pels voltants d'uns 70 milions de pessetes. Per què, doncs, aquest trasllat? Comprometrà la tasca que desenvolupa aquest Institut? O, pitjor, pot comprometre el que ha de desenvolupar en el futur?

Nosaltres sabem que la responsabilitat d'aquest traspàs és del Govern central, ja que encara no s'ha produït la transferència, però essent que aquesta transferència s'ha de produir, i esperem que sigui aviat, pensem que la Generalitat no pot restar indiferent a tots els canvis que s'estan fent, ja que comprometen o poden comprometre la integritat del traspàs que per l'Estatut se'ns deu. És a dir, aquest trasllat no es pot ni s'ha de realitzar a esquena de la Generalitat, i, en tot cas, creiem que el Consell Executiu està políticament obligat a vetllar per tot allò que li ha d'ésser traspasat per tal que no arribi devaluat ni en perill que allò transferit perdi el seu sentit o l'eficàcia que li pertoca.

Per tots aquests motius, i perquè es tracta d'una qüestió relativa a un tema de política general del Departament de Treball, formulem la següent interpellació:

Ha estat el Consell Executiu informat del trasllat d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball i de les raons que el justifiquen, així com del cost econòmic que representa? Quins motius s'han donat per a justificar la divisió de les actuals instal·lacions de l'Institut Territorial? Com pensa el senyor Conseller de Treball assegurar el traspàs complet de l'esmentat Institut, i quina és la situació actual del traspàs que, segons les

declaracions del senyor Conseller en aquesta Cambra, es fixaven en el calendari inicialment previst per al segon trimestre del 1981? I, en tercer lloc, atesa aquesta situació, quina política de prevenció i defensa de la salut dels treballadors pensa dur a terme el Conseller de Treball de la Generalitat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contesta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Consell Executiu no ha estat informat oficialment del trasllat d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball. En conseqüència, tampoc no està informat de les raons, del cost econòmic i motius que pugui tenir l'Administració central per a prendre decisions en aquesta matèria de la seva competència.

Tampoc no s'han donat motius per a justificar la divisió de les actuals instal·lacions de l'Institut Territorial, ni tan sols s'ha notificat que s'estigui fent. Totes les notícies que ens en consten són indirectes i de caràcter no oficial.

D'altra banda, i ja que la titularitat dels serveis no ha estat encara transferida, la responsabilitat d'una inadequació s'ha d'imputar a l'administració titular del Servei, que, en aquest moment, és el Ministerio de Trabajo y Seguridad Social. És això el que fa que eventualment es puguin adoptar decisions que no necessàriament han de coincidir amb les que adoptaria l'Administració autònoma. Evidentment, quan tinguem les transferències oportunes ens mourem procurant la màxima eficàcia, que, com tots sabem, està en contraposició amb divisions no prou fonamentades. D'altra banda, en el si de la Ponència de Treball de la Comissió Mixta de Transferències s'ha arribat a un acord provisional sobre el traspàs dels Gabinetes Tècnics provincials d'Higiene i Seguretat en el Treball. No s'ha arribat a cap acord sobre el traspàs de l'Institut Territorial, per l'oposició de l'Administració central, que entén que, com que es tracta d'un organisme d'àmbit superior a la Comunitat Autònoma, no ha de ser transferit. La Generalitat pensa mantenir en les negociacions que continuen la posició que s'ha de transferir també l'Institut, i això perquè considerem que tant els Gabinetes com l'Institut són una unitat operativa d'actuació que cal potenciar i no separar. Els continguts dels Gabinetes són específics, i les funcions de l'Institut Territorial són més àmplies. Des d'una perspectiva d'administració laboral autònoma, cal comptar amb els dos instruments per tal de fer una política integrada que pugui assolir els objectius de prevenció i de defensa de les condicions de treball que són pròpies d'una política d'higiene i seguretat. En aquest sentit, també ha arribat al Departament de Treball la notícia d'aquest canvi d'ubicació i de segregació dels Gabinetes de l'Institut Territorial, i en aquest sentit, d'una part ha rebut les queixes del mateix personal que hi està treballant, i que les ha adreçades al Governador general de Catalunya, al seu Director operatiu en el Ministeri de Treball i al Ministre de Treball, raonant fonamentalment que una unitat operativa que sigui immediatament pràctica en l'àmbit de Catalunya, en el terreny de la seguretat i de la higiene, és clarament insuficient, i que, per tant, cal un valor d'infraestructura que doni suport a aquesta operativitat immediata de seguretat i d'higiene, perquè a Catalunya realment es pugui endegar, amb mitjans suficients, una política de segure-

tat i d'higiene. No cal dir que aquesta petició feta pel mateix personal professional que treballa allà coincideix també amb la visió que tenen el Conseller de Treball i la Comissió Mixta, i és en aquest sentit que un servidor es va adreçar recentment al senyor Governador general dient-li el següent: «He tingut notícies que s'està produint el trasllat d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial dels Serveis Socials i d'Higiene i Seguretat en el Treball. Suposo, ja que no he tingut cap notificació oficial en aquesta qüestió, que s'intenta de separar el Gabinet Tècnic provincial de la resta de l'Institut. La Generalitat de Catalunya ha demanat la transferència tant de l'Institut com del Gabinet; és per això que ens reservem el dret a reclamar la totalitat de les instal·lacions, sobretot perquè entenem que, si es produïa aquesta divisió, repercutiria en perjudici de la qualitat dels serveis de seguretat i higiene i, en definitiva, en perjudici dels mateixos treballadors». Aquesta és la posició oficial que un servidor ha adreçat al Delegat del Govern a Catalunya, en el sentit que, aquest acord que es va prendre a la Comissió Mixta de tenir el Gabinet, encara no l'hem acceptat perquè nosaltres creiem que tenir el Gabinet i encara no tenir l'Institut seria ja un antecedent d'aquesta divisió que creiem que seria inoportuna per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, realment ens satisfà i ens alegra sentir del Consell Executiu, del Conseller de Treball, que s'està per la no divisió d'aquest Servei, altrament bàsic, sense el qual a Catalunya no es podria produir cap mena de treball vers la prevenció dels riscos, incidents laborals, vers la higiene i la seguretat en el treball. Ens alegra, però ens sembla que la seva gestió ha estat dèbil, ha estat tova, no ha estat suficientment clara. D'una banda, diu que no ha estat informat. Bé, escolti, senyor Conseller, nosaltres, des de l'oposició, fa força temps que, això, ho coneixem, i, per tant, m'imagino que vostè, el Consell Executiu, també ho havia de conèixer i que, per tant, havia de fer les gestions oportunes perquè se li comunicés aquesta cosa que se li havia de traspasar.

Bé, hem sentit que vostè s'ha dirigit al Governador general, la segona vegada ja ho ha corregit, al Delegat del Govern, i realment nosaltres pensem que els arguments que li ha donat són arguments que no expliquen suficientment per què cal que l'Institut es traspassi. És a dir, vostès donen uns arguments per ells mateixos molt importants, però ells sols, des del meu punt de vista, no tenen encara prou força per a exigir un Institut que s'ha de transferir totalment a la Generalitat de Catalunya; motius com ara que realment aquest institut té un àmbit geogràfic que ultrapassa Catalunya —es diu—, però això és una cosa sobre el paper, no és una cosa que succeeixi en la realitat i, com a mínim, des d'aquests últims temps. Per exemple, què fa aquest Institut? Aquest Institut està donant suport tècnic en forma d'estudis, de seguretat o higiene, estudis molt esporàdics, als Gabinetes Tècnics de Tarragona, Lleida i Girona, però, d'altra banda, dins de Catalunya, mai en els darrers anys, fora de Catalunya; han estat aquí. D'altra banda, estan donant suport tècnic a cursos específics donats en altres àrees geogràfiques com València, Saragossa, Santander —últimament—, i no veiem per què això no es pot continuar fent

des de Catalunya. S'està participant en jornades, congressos, fires, tècniques, arreu de tot l'Estat i de l'estranger, i no tan sols no s'han de deixar de fer, sinó que convé insistir que se'n facin més probablement. D'altra banda, les anàlisis de les mostres que provenen d'altres Gabinetes provincials de fora de Catalunya també es poden continuar fent aquí, i, potser el problema més important, el que podria semblar la clau de volta: per què no es pot produir aquest traspàs, el Centre Nacional d'Informació i Documentació, que té un caràcter estatal?

Bé, hi ha hagut altres traspàsos. L'INEF, per exemple, jo recordo que només té dos centres a tot Espanya i s'han transferit també a la Generalitat. És a dir, això són uns arguments, més dels que vostès han donat, però, a part, n'hi ha un altre, que és que, si es produïa el traspàs d'aquesta manera, resultaria que el Gabinet que es traspassaria a Barcelona seria el més petit de tot Catalunya. És a dir, seria més petit el Gabinet de Barcelona que el de Girona, que el de Tarragona i que el de Lleida, la qual cosa no deixa de ser un contrasentit. I es diu també —i em sembla que aquest és un argument en què cal insistir— que els representants de les Illes o d'Aragó s'oposen a aquest traspàs. És clar, però és que convindria dir qui s'hi oposa de les Illes o d'Aragó. Qui? Els òrgans pre-autonòmics? Nosaltres no en tenim notícia. Qui s'hi oposa: els funcionaris que ho són dels mateixos que han de produir el traspàs? Aleshores això tampoc no té un sentit. Creiem que aquest escrit que vostè ha dirigit, que el Consell Executiu ha dirigit, al Delegat del Govern podria i hauria de tenir unes argumentacions més sòlides, més convincents, per tal de garantir que això es produís.

I, finalment, d'altra banda, l'última pregunta que li fèiem a la interpellació, l'última part de la interpellació es referia a quin programa, què pensa fer en matèria de prevenció el Consell Executiu. És clar, nosaltres no hem sentit res. Sabem que abans-d'ahir els diaris van publicar que el Consell Executiu per decret havia creat un Servei d'Higiene i Seguretat en el Treball. Nosaltres ens n'alegrem, però aquest Servei és un servei buit; és un servei que no té cap pressupost, potser el tindrà, però avui no el té, i, en tot cas, no pot suplir el d'aquest Institut. I, encara que la creació d'aquest Servei coincideix amb aquesta interpellació, nosaltres aquí, francament, trobem a faltar tota una política que el Consell Executiu hauria d'endegar, que té l'obligació d'endegar, en matèria de prevenció de la salut en el treball.

Aquestes són unes reflexions que nosaltres ens fem, i, per tal de garantir que aquesta política de prevenció es faci, per tal de garantir i d'ajudar a garantir que aquest traspàs en matèria de prevenció es produeixi completament, nosaltres anunciem que presentarem una moció per tal que sigui substanciada en el Ple.

Moltes gràcies.

El SR. PRESIDENT: El senyor Rigol té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Dues coses, simplement, després de l'anunci de la moció. Quan he dit que no n'estava informat, deia que no n'estava informat oficialment, simplement això; vostè ja sap que jo n'estava informat, d'això, perquè ho havíem discutit diverses vegades. Tot el bagatge de raons que vostè ha donat penso que són tan coincidents que si vostè estigués a la Comissió Mixta explicaria exac-

tament el que pensa el Conseller sobre la matèria.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació

El Sr. PRESIDENT: La següent interpellació és la que formula al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació el Diputat senyor Eduardo Martín, en nom del Grup Socialista. La interpellació serà exposada pel senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista havia presentat, ha presentat, i jo ara aquí la formulo verbalment, una interpellació —i llegeixo textualment— «al Consell Executiu per tal que ens expliqui què significa una determinada intervenció d'un Conseller del Consell Executiu». La varem formular amb aquesta estricta redacció perquè volíem veure si per primera vegada el Consell Executiu responia d'una manera solidària respecte al tema de l'atur. Estem convençuts que el senyor Rigol —llevat que el Conseller senyor Coll i Alentorn sigui el responsable de la resposta— serà qui ens respondrà, i, per tant, un altre cop rebrem una resposta parcel·lada respecte a la responsabilitat global del Consell Executiu sobre el tema.

El Parlament de Catalunya, el Parlament que és la millor expressió de l'autogovern català, a l'hora present, va acordar el 29 de juny de 1981 de publicar —ho fou després en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 6 de juliol, *Butlletí* número 39; ho dic, senyor Conseller, per si no la coneix— una resolució que deia textualment: «D'acord amb allò que preveu l'article 83.2 i 3 de la Llei 8/1980 del 10 de març de l'Estatut dels Treballadors, en el marc d'allò establert en l'Acord Nacional sobre Ocupació, del 9 de juny de 1981, i amb la perspectiva d'aprofundir i completar l'acord subscrit a Catalunya per la Unió General de Treballadors de Catalunya i el Foment del Treball Nacional, el Consell Executiu promourà la concertació sobre l'ocupació entre les centrals sindicals, les organitzacions empresarials i l'Administració de la Generalitat mitjançant l'aportació dels compromisos de política econòmica i social que el Consell Executiu hagi de prendre per tal de fer efectius els objectius de lluita contra l'atur de la concertació». I un apartat últim d'aquesta resolució deia: «Igualment, el Parlament acorda que tri-mes-tral-ment —i es va acordar el 29 de juny; som, per tant, al segon trimestre, des de llavors— el Consell Executiu informi la Comissió de Política Social del nivell de compliment a Catalunya tant de la concertació que pugui establir-se com de l'aplicació de l'ANE en aquells aspectes que són de la competència de la Generalitat». Doncs bé, senyores i senyors Diputats, aquesta interpellació té, com a principal finalitat, dir al Consell Executiu, i no necessàriament només al senyor Conseller de Treball, que el Consell Executiu ha incomplert aquesta resolució del Parlament, i que el Parlament, sobirà en l'àmbit del nostre autogovern, ha d'exigir responsabilitat al Consell Executiu per aquest incompliment. Sobretot quan es tracta d'una matèria tan important; segurament es podria parlar aquí també de relliscada ingènua, com en

altres temes; tema importantíssim el de la política econòmica que pugui desenvolupar, en l'àmbit de les seves competències, el Consell Executiu, per tal de fer front a l'atur, per tal de fer front a l'atur, principal problema econòmic i social de la nostra societat i d'altres del nostre entorn.

Doncs bé, l'ha incomplert. Per què? Perquè el Consell Executiu havia de promoure la concertació sobre l'ocupació entre les centrals sindicals, les patronals i l'Administració de la Generalitat, aportant unes coses concretes de política econòmica i social, per tal de fer front a l'atur. I el Consell Executiu havia d'informar trimestralment aquest Parlament, i han passat cinc mesos, comptats en benefici del Consell Executiu, sense que el Consell Executiu hagi informat gens ni mica sobre aquest tema el Parlament de Catalunya —ho torno a dir—, expressió sobirana de l'autogovern català.

Llavors, no obstant això, la nostra interpellació té una motivació immediata. Quina? El 6 de novembre, el senyor Conseller de Treball, en les Segones Jornades de la Petita i Mitjana Empresa expressa uns posicionaments que, al nostre entendre, eren contradictoris, clarament contradictoris amb el que era el contingut precis i el contingut al qual es remetia la resolució de què ja he fet esment ara mateix.

Això va sortir a la premsa del dia 8, el senyor Conseller ha tingut la cortesia i la generositat de donar-me còpia literal de la seva intervenció en aquestes Segones Jornades que m'ha fet, lògicament, confirmar que, efectivament, el que deia el senyor Conseller era absolutament contradictori amb la política sobre l'atur exposada aquí pel Consell Executiu, u, i dos, aprovada pel Parlament en la resolució de què he fet esment al començament.

Però no queda aquí la cosa: el Conseller Rigol ens beneficia amb un altre document sobre temes relacionats amb l'atur; se'n diu «Reflexions i suggeriments davant la negociació col·lectiva». Ara intentariem precisar, i espero que el senyor Conseller ho faci també, de què es tracta, si de suggeriments sobre negociació col·lectiva o d'un nou pla sobre l'atur. Hem tingut fins a sis documents. Jo voldria dir-li al senyor Rigol que, en els àmbits socialistes, quan sortien aquests documents de vostè sobre l'atur, sempre es deia —jo no m'ho havia cregut mai— que no convenia dir-los primer pla Rigol, segon pla Rigol, tercer pla Rigol, perquè podien enaltir la imatge del senyor Conseller Rigol i això no era bo des d'una perspectiva de partit de l'oposició. Jo no era partidari d'això, ara ja en sóc partidari. Crec que és bo dir el setè pla Rigol, perquè van sis que no s'han acomplert, que no han servit gairebé per a res, i tinc la impressió que el setè, senyor Conseller, tampoc no servirà.

És un document resum i recull el que va ser aquella intervenció en les Segones Jornades de la Petita i Mitjana Empresa, amb canvis, canvis d'aquells aspectes segurament més sagnants dels posicionaments clarament regressius i insolidaris del posicionament del senyor Conseller, i, per tant, al meu entendre, del Consell Executiu, i ja ens dirà si és el Consell Executiu o només el senyor Conseller que es fa responsable d'aquesta nova alternativa. Un document de trenta pàgines i una introducció, de les quals tres són conclusions de mesures dites —o dits— reflexions i suggeriments davant la negociació col·lectiva. La primera qüestió a plantejar-se, efectivament, i la plantegem al senyor Conseller, és si es tracta, efectivament,

de suggeriments de negociació o d'una proposta de nou acord català sobre l'ocupació. Si es tractava del segon cas, sens dubte va en contra de la resolució del Parlament, ja que la resolució del Parlament diu que «el Consell Executiu promourà la concertació posant sobre la taula les mesures de política econòmica i social que ell ha d'aportar per tal de lluitar contra l'atur», i no suggerir que han d'aportar les parts socials que també havien de concertar, menys encara que ho ha d'aportar només una de les parts socials, els treballadors, per tal de fer possible la concertació. I això, en el fons —ja en parlarem més, senyor Rigol—, és el document.

Quin altre sacrifici han de fer els treballadors d'aquest país per tal que l'economia —es diu—, per tal que l'atur —es diu— millorin? Si és això una proposta d'acord català, sens dubte és contradictori amb la resolució del Parlament, i cal exigir responsabilitat. I si són suggeriments de negociació, s'està vulnerant el principi fonamental de l'autonomia de les parts en la negociació col·lectiva, s'està vulnerant, perquè l'autonomia de les parts en la negociació col·lectiva només pot ser induïda, només pot ser suggerida des de la perspectiva d'un acord marc superior de les mateixes parts allà representades; no de l'Administració pública, mai no de l'Administració pública, encara que sigui una Administració pública tan regeneracionista i amb tant d'interès pel fet social. No, estem al segle XX, no estem al segle XIX, no estem en la qüestió social, estem en el conflicte social i en la lluita de classes, senyor Conseller.

Llavors, un document en el qual se centra tot el que és el plantejament global de la proposta dels suggeriments en les paraules següents: «no estem davant d'un dilema entre increments salarials limitats —és la primera plana— o increments salarials no limitats. Estem davant d'una opció entre increments salarials i de condicions de treball limitat, a canvi d'un assegurament de la continuïtat dels llocs de treball, que asseguri contra la pèrdua absoluta de salaris i de condicions de treball.» En definitiva, és la tesi neoclàssica, o clàssica no renovada, de trobar el punt d'equilibri entre oferta i demanda de treball sobre la base d'ajustar per la baixa els salaris. És la tesi clàssica, sense renovació, que va deixar de ser utilitzada a l'economia moderna des de molt abans de la Segona Guerra Mundial. És, sens dubte, alhora, una rebaixa de l'acord nacional de l'ocupació —ANE per a Catalunya— compte!, per als treballadors de Catalunya, compte!, per als treballadors de Catalunya. I deïem nosaltres que era també, sens dubte, una acció possible de reducció del consum privat a Catalunya, relatiu en relació amb el consum a la resta d'Espanya, ja que les rendes salarials quedarien reduïdes a Catalunya en relació amb Espanya, que podria tenir una incidència sobre la mateixa economia catalana.

Doncs bé, se'n diu, amb aquesta tesi clàssica, que s'ha de trobar el punt d'equilibri demanda-oferta d'ocupació sobre la base de la reducció a la baixa dels salaris. Anem a les dades, reals, dades que, en dono les fonts, vénen de les previsions de la UCD, de l'Institut Nacional d'Estadística —de l'INEM— i del Banc d'Espanya. Doncs bé, tenim que a Espanya, del 1977 al 1981, s'ha produït el canvi següent en la relació creixement de salaris —segons convenis col·lectius— índexs de preus de consum. La relació salaris-preus de consum, per tant inflació, si es vol, està del 25 al 24,5 —25 salari, 24,5 índexs de preus de consum el 77—, continua fins i tot més alta, 20,5 a 19,8 el

78, i comença a baixar a partir del 79, de manera que es col·loca en una situació, 1981, març a març 80-81, del 13,5 salaris, 15,1 preus. Per tant, els salaris han passat d'una situació afavorida en relació amb els preus a una situació clarament desafavorida, en dos punts com a mínim.

Però, a més, en tota aquesta etapa, malgrat això, i, per tant, malgrat que es podia dir que s'estava fent una política de reducció de salaris per trobar el punt d'equilibri en llocs de treball, les pèrdues de llocs de treball a Espanya del 77 al 80 han passat de 19 000 —parlo del sector privat—, de 19 000 el 77, 391 000, 380 000, segurament, el 81, 391 000 el 80.

L'atur a Catalunya, com sap el senyor Conseller, que ens fa la gràcia d'aquests butlletins, ha passat de 100 914 treballadors aturats el 77 a

240 338, atur registrat, el 1980. Si això ho comparem a més amb l'índex d'inversió a pessetes constants de 1970, és a dir, deflactat ja, ens trobem que la inversió ha passat de 814 000 milions de pessetes a Espanya, l'any 77, a menys de 800 000 milions de pessetes, l'any 80, amb reducció a la baixa en previsió per a l'any 81. Inversió privada que, per tant, no ha estat incentivada per aquesta acció de reducció salarial a què han estat sotmesos els treballadors, voluntàriament, perquè del 77 al 81 és Pactes de la Moncloa, ANIS, ANES.

Una altra dada, per a confirmar la tesi neoclàssica proposada pel senyor Conseller, per a confirmar-la a la contra, com és natural: distribució de la renda en aquest període. El 1977 teníem una distribució de renda que feia que els salaris comportessin el 50,6% del total de renda, i l'excedent d'explotació o, si volen vostès, beneficis empresarials, el 35,5%. Doncs bé, els excedents d'explotació estan ara al 36,8 —estaven abans al 35,5— i els salaris estan per sota del 49% —quan estaven al 50,6%. Per tant, tampoc no s'ha produït una redistribució de la renda en el global favorable, sinó, al contrari, desfavorable als interessos dels treballadors.

I aquesta és la tesi clau que emmarca tot el document: s'han de reduir salaris, perquè reduint salaris tindrem possibilitats de mantenir llocs de treball. I des d'aquesta perspectiva es fa una valoració, en la qual es pretén que el Consell Executiu, o el Conseller, no ho sé ben bé —ja ens ho dirà el senyor Conseller—, es queda per sobre del bé i del mal: aquí són les parts socials que no volen arreglar aquest problema. Fins i tot s'arriba a dir —i vull llegir-ho perquè no es pensin que estic inventant—, fins i tot, ho torno a dir, s'arriba a dir, a la pàgina 10 del document, que «cada grup social, cada col·lectiu, en situacions d'aquest tipus, cerca les solucions que el puguin fer sortir endavant. Sobre la base de l'escepticisme i l'allunyament ve immediatament la desinstitucionalització del tractament dels problemes, i l'efecte directe de la desinstitucionalització és la desvertebració, o almenys la manca de vertebració d'un país». Són els grups socials, per tant, en aquesta tesi que, desinstitucionalitzant els problemes socials i econòmics, portant-los, diguem-ne, als seus interessos particulars i mesquins, desvertebren el país.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, per respecte al Reglament, li prego d'abreujar.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Intentaré acabar, senyor President, al més aviat possible.

És un document, ho torno a dir, en el qual, fonamentalment, se centra el tema en l'economia subterrània, en la si-

tuació de les PIMES, per després posar exemples del que es fa a la Philip Morris o a la Chrysler, com a solució, m'imagino, per a les PIMES de Catalunya. Espero que el senyor Conseller no pensi que la Chrysler o la Philip Morris són exemples de petita i mitjana empresa de fora de Catalunya.

És, en definitiva, un document que, al nostre entendre, té la virtualitat de voler ser un nou ANE, un ANE rebaixat, rebaixat en el que suposa de rebaixa només per als treballadors, fins i tot amb un apunt de possible renúncia dels treballadors a drets tan fonamentals, constitucionalment parlant i socialment parlant —i del qual s'ha fet un ús tan controlat per la classe treballadora des de la implantació de la democràcia fins ara—, com és el dret de vaga, i es fa un suggeriment, de negociació col·lectiva, que els treballadors podrien renunciar a aquest dret. Rebaixa de salaris com a marc clau i fonamental. Cap marc de política econòmica global, cap marc de política industrial. El senyor Conseller sembla no recordar que les parts socials a les quals crida perquè li solucionin el conflicte de l'atur no han estat ni estan representades en la política de reconversió industrial del tèxtil, per exemple, i el Consell Executiu no ha fet res perquè això sigui possible, però crida aquestes parts socials, crida els treballadors a sacrificis, però no a representació i a participació.

Doncs bé, aquests són els elements, els trets fonamentals que provocaren i provoquen la nostra interpellació i, torno al començament, l'element fonamental... —sobretot perquè després s'acostuma molt a dir en aquest Parlament, en moments que no és possible el dret a rèplica, senyor President, que l'oposició fa massa ús de les interpellacions i de les mocions subsegüents. Doncs bé, no voldríem fer-ne ús, però voldríem que el Consell Executiu complís el que el Parlament li mana, i el Consell Executiu —he elegit dues resolucions, senyor Conseller— no solament no ha complert el que el Parlament li manava, sinó que ho ha desvirtuat totalment en perjudici, clarament, dels treballadors que nosaltres, els socialistes, representem i volem representar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no sé si sóc clàssic o neoclàssic, però sí que sé que des del setembre del 80 fins al setembre del 81 ha augmentat la població desocupada en un 22%. No sé si al senyor Martín Toval li interessa anar seguint per ordre ordinal els números del que jo vaig dient, però del juny del 81 fins al juny del 82 s'han presentat a Catalunya 480 suspensions de pagaments. Durant l'any 80 i fins a l'octubre d'enguany s'han presentat 5 114 expedients de regulació, i en els deu primers mesos d'enguany a l'IMAC s'han tractat 65 725 expedients d'acomiadament. Dic això, perquè mentre la discussió sobre aquests temes sigui una discussió polèmica en aquest sentit de si sóc clàssic o no sóc clàssic, si ho faig bé o no ho faig bé i si és el Departament o és el Consell Executiu, *eppur si muove*, els fets es donen. I vostès i un servidor sabem que aquests fets només els tractarem si ens posem d'acord i ens descuidem de tons polèmics i de discussions bizantines que no porten a arreglar els problemes de fons.

I per això un servidor els llegirà el resum d'aquest document, que el senyor Martín Toval esmentava, per tenir una

visió global de tot això, que penso que és bo que la Cambra el tingui: «Quan la crisi econòmica està ensorrant moltes empreses del país, i generant atur a taxes elevadíssimes, hem d'enfrontar-nos a ella d'una manera col·lectiva i unitària.» Cal tenir consciència que som una Catalunya pobra i que lluita pel seu futur i no viure amb una mentalitat de ric vingut a menys, que per no afrontar la realitat viu nostàlgicament de les deixalles d'un passat d'eufòria econòmica.

Cal que les institucions —i aquí em dirigia a la mateixa Administració, als sindicats i a la patronal, i al sistema financer— assumim conjuntament les nostres responsabilitats amb mentalitat de recuperació econòmica de postguerra. Altrament, el país seguirà un procés de desvertebració, de desinstitucionalització i d'escepticisme en la línia del «salvi's qui pugui». En la negociació col·lectiva, cal assumir les pròpies responsabilitats des d'una visió de conjunt i coordinada —i aquí feia referència, senyor Martín, a la negociació col·lectiva. En la negociació col·lectiva d'enguany s'ha de detectar la voluntat de les parts a superar la crisi com a element prioritari; cal contrastar els increments salarials amb la viabilitat de la mateixa empresa; si la mateixa empresa s'ensorra cauen la totalitat dels blocs de treball. No és suficient distribuir equitativament els costos de la crisi, és necessari fer un sobreesforç addicional més gran per a intentar dominar-la.

Davant el proper procés de negociació col·lectiva, proclamem la plena llibertat i autonomia de les parts. L'Administració laboral catalana, lluny de voler ser intervencionista, vol donar elements de suport a aquesta llibertat i a aquesta autonomia. No tractem de donar una falsa visió sincretista d'interessos divergents entre les parts, sinó d'ajudar a marcar uns objectius globals. Crec que forma part de la nostra tasca, intentar això.

L'ANE és un exemple de la corresponsabilització davant la crisi i un instrument eficaç per a no anar empitjorant la situació. Cal un esforç de compliment rigorós i d'aprofundiment creatiu per a tot el poble i que se senti mobilitzat en aquesta tasca de corresponsabilització. En aquest sentit l'Administració, els sindicats i la patronal, no seran institucions allunyades del poble i tancades en si mateixes, sinó autèntics canalitzadors dels interessos particulars i generals, i dic els sindicats, la patronal i la mateixa Administració —que també ens posem dintre aquest mateix sac.

Després de fer referència als fets que es detecten respecte a la crisi, dic que no donar una sortida de lluita contra la crisi d'una manera col·lectiva provoca que s'agreugin fenòmens insolidaris que erosionen el nostre teixit social. Primer, l'economia subterrània comporta competència deslleial contra les empreses que compleixen els seus deures socials, i aquest fet s'incrementa dia a dia. Les grans empreses poden pagar per a reduir les seves plantilles, indemnitzacions de dos milions i més; les petites i mitjanes empreses, generalment estan destinades, en aquest cas, a la suspensió de pagaments si no poden fer front a aquest excés de plantilles. El mercat negre de compra-venda de llocs de treball adopta en aquests moments cotes d'irracionalitat, des d'un treballador que perquè és en una empresa surt per 200.000 pessetes, a un altre que cobra tres i quatre milions. Moltes empreses no poden fer front al pagament de la Seguretat Social i per això es posen al marge de la legalitat, i en el primer mes no costa gaire posar-se al marge, i

a un li sembla que el pot recuperar, però quan les empreses porten deu mesos o un any sense pagar la Seguretat Social, se senten plenament marginades d'aquest ordre tributari.

El frau de l'assegurança d'atur vol dir que hi ha un empresari que usa un treballador en aquest sentit, i un treballador que també es deixa usar en aquest punt i això s'està donant cada vegada d'una manera més generalitzada.

I quins són els nostres recursos per a fer front des de Catalunya —no amb aquelles dades macroeconòmiques que esmentava el senyor Martín i Toval, amb les quals estic d'acord—, sinó des de Catalunya i des de les nostres possibilitats, quins són els recursos que tenim? No tenim ni energia, no tenim una tecnologia de punta molt significativa com per a fer-hi front, no tenim matèries primes, els Pressupostos de la Generalitat no són prou contundents com per a una reassignació significativa dels recursos i els pressupostos de l'Estat jo crec que no afavoreixen Catalunya com correspondria. I, en canvi, si no tenim això, on hem de basar nosaltres una política activa i agressiva per a superar la crisi? En els recursos que tenim. Quins són els recursos que tenim? Tenim moltes empreses, Catalunya és un país molt ple d'empreses, que estan diversificades sectorialment, per tant el pes de la crisi no és el pes de la crisi d'un sol sector, sinó que és un pes global i per tant la capacitat de reacció de Catalunya davant la crisi no és únicament un tractament sectorial, sinó que és un tractament global de l'economia. Tenim una bona qualificació i una especialització professional dels nostres treballadors i hi ha en potència, i en realitat, un esforç de competitivitat i de recerca de mercats, i és aquí, i únicament aquí on nosaltres podem tenir una política activa per a fer front a la situació de crisi. Enumero després tota una colla d'elements que fan que aquests punts positius que nosaltres tenim després resulti que són erosionats per aquesta colla de sectors que es donen en el marc de Catalunya i d'Espanya. Els aniré dient: rigidesa de les inversions envers la despesa pública en els Pressupostos de l'Estat; detracció de recursos financers necessaris per al sector privat; la situació en què es troba el finançament de la Seguretat Social; la descapitalització generada de les nostres empreses que ho han de compensar amb un diner car; el rendiment de les inversions en moments de depressió econòmica, i que no compensen els elevats interessos, retencions i garanties bancàries; els circuits privilegiats de finançament es converteixen, sovint, en una competència deslleial envers moltes empreses; el cost de la mà d'obra, que ha sofert uns increments alts en moments de més intensificació de la crisi; la productivitat tecnològica i laboral insuficient; una manca d'agressivitat professional de l'empresari freqüentment substituïda per mentalitat d'abandonament i de liquidacionisme.

I, enfront d'aquest quadre, ¿com crec, un servidor, que puc aportar elements de judici de cara la negociació col·lectiva d'enguany? Nosaltres podem actuar directament des de la concertació de les parts socials i empresarials amb una reducció del nostre escandall de la producció. Nosaltres tindrem feina si les nostres empreses poden produir més i tenen més vendes, aquesta és la realitat. ¿I com vendrem més? Treballant millor i més barat que els altres. Com podem actuar d'aquesta manera? Amb una reducció relativa dels costos de personal, en la seva doble vessant que es poden contemplar d'una manera complementària: o pel cantó de la remuneració, o pel

cantó de la productivitat. Incrementant les inversions: recordin que la proposta d'un servidor no és únicament la de procurar una reducció del cost de personal respecte a l'increment de costos, sinó que és també mirar que les inversions es vagin produint en el país, sobre la base d'afectar els beneficis que es donin, i d'una manera indirecta, evidentment, nosaltres no tenim una incidència directa en els pressupostos de la Seguretat Social, ni tampoc no tenim una incidència directa de capacitat legislativa en l'ordenació del sistema financer que en aquests moments és un element difícil i pertorbador moltes vegades per a la rendibilitat de les nostres empreses i, en conseqüència, del lloc de treball dels nostres treballadors.

Jo oferia, aleshores, la reflexió, i continuo oferint una colla de convenis de com a l'exterior s'intenta fer això i unes propostes d'acord. Unes propostes d'acord que anaven en la línia següent i que van en la línia següent: un pla de viabilitat en aquesta situació profunda de crisi de les nostres empreses no pot ser un pla de viabilitat que contempli un any. La crisi és estructural, les nostres empreses s'han d'acomodar a aquesta situació de crisi i exigir que es pugui planificar, o que almenys les parts socials i econòmiques prenguin en consideració que es pugui plantejar un termini de negociació més llarg que el d'un any. Segon, sembla aconsellable que les empreses que realment tinguin pèrdues facin cas del que diu el mateix ANE, que és la capacitat de despenjament, per una cosa molt senzilla i és que si una empresa no pot pagar allò que es compromet a pagar al personal, al cap d'un temps plega tota l'empresa.

Tercer punt, es demana que es prengui en consideració el fet que aquesta Cambra no desconeix, de proposta d'aquest mateix Conseller, que entre el 9 i l'11, es creï un fons en el següent sentit: d'intentar ser un fons de diner per a regularitzar tota aquesta situació que s'està donant, anòmla, en el mercat del treball en aquest moment a Catalunya, i fortament institucionalitzada per centrals sindicals i patronals, amb un exemple d'assumir els problemes reals que està generant la crisi de l'atur. D'altra banda, es demana l'afectació de part dels beneficis a la reinversió en llocs de treball. Es demana que la productivitat es contempli des de la doble línia, tecnològica i laboral, cercant maneres de trobar una via de consolidació de llocs de treball i alhora d'afermar la viabilitat de la pròpia empresa; i també es demana un esforç en el sentit d'intentar que no existeixi, o que hi hagi el mínim possible de conflictivitat amb instàncies d'arbitratge voluntari, i, alhora, es posa en consideració que tot aquest projecte, en cas de ser considerat positiu, sigui assumit per una comissió de centrals sindicals i patronals.

Aquest era, fonamentalment, per a tenir una visió global, el document aquest, que, d'altra banda, en bona part ja ha estat publicat a la premsa.

Jo voldria dir que, davant la negociació col·lectiva, el fet d'aportar elements de judici, davant la negociació col·lectiva transcendentalitzar el moment on es juga en bona part amb aquells elements que a Catalunya són més sensibles, nosaltres que no disposem d'un control de les gran variables macroeconòmiques, però que sí que podem controlar allò que realment es deriva dels agents individuals i lliures de les parts, penso que incidir sobre això és positiu. Altrament, si no es fes, es diria que la Generalitat no juga amb el pes moral de convocatòria per a intentar assolir això o, almenys, des de la meua responsabilitat, o, almenys, des de la meua llibertat d'expressió,

crec que això ho puc fer.

El senyor Martín i Toval ha fet esment que el mandat del Parlament havia estat incomplert, en el sentit que nosaltres no havíem convocat les centrals sindicals corresponents, sobre la base de l'article 83.2 de l'Estatut dels Treballadors, sobre la base de l'ANE, i sobre la base de l'acord UGT-Foment. Jo li hauria de dir que en una resposta a una pregunta que fa poc es va formular en aquesta Cambra, vaig donar el resultat d'aquestes negociacions i, amb tot, sí que li voldria dir que a uns principis d'acord —i que vaig explicar en aquell moment com havien quedat bloquejats—, que s'havia arribat a acords, per exemple, que la Generalitat de Catalunya consultarà les organitzacions empresarials i sindicals aquelles inversions públiques que, en llur fi fonamental pretenguin un impacte sobre els temes de desocupació.

La Generalitat es comprometia a informar sobre com anaven les inversions de la Generalitat en els agents socials i econòmics, i a la vegada oferia un control d'aquelles mesures de contractació d'aturats no subsidiats en aquelles obres de licitació d'empreses que havien d'ocupar un percentatge determinat en aquest sector del mercat de treball. La Generalitat s'havia compromès també en aquesta línia de negociació, que tots els crèdits sol·licitats del CARIC comprenguessin i es vinculessin, sobretot pel que feia a l'ocupació juvenil, i així mateix també amb la Conselleria de Comerç, per a donar resposta que la política d'ocupació no és únicament una política del Departament de Treball, sinó que s'hi vinculen tots els Departaments, i també el Departament de Comerç, car en la mesura que anaven a contractar crèdits amb petites empreses comercials també es vinculaven en aquest sentit —els sindicalistes d'aquesta Cambra molt probablement coneixen aquest document— i que això va ser estroncat pel problema de les 1.880 hores, en el sentit de ser assumit l'acord UGT-Foment. Cal dir que tota aquesta colla de mesures han estat reconduïdes en el Consell de Treball i que puntualment, una per una, seran tractades en aquest marc per a intentar reconduir, perquè penso que els esforços que es van fer a final de juliol i començament d'agost d'enguany van ser prou positius i penso que cal salvar-los com calgui perquè a Catalunya hi hagi una autèntica política d'ocupació concertada entre centrals sindicals i patronal, amb l'esforç de tots plegats i, sobretot, sortint de la polèmica purament partidista i que comporta una dialèctica que ens deixa empobrits a tots, a mi el primer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller. Finalment ja s'ha parlat de la seva versió sobre el compliment de la resolució; no ens ha parlat de la segona part, clarament incompleta, llevat que el Portaveu del Grup Socialista no conegui el funcionament de la Comissió de Política Social, però tinc la impressió que no s'ha reunit per tal que el senyor Conseller informi d'això de què va haver d'informar mitjançant preguntes en aquest Ple i que ara ens resumia. Però en tot cas la promoció d'un acord del tipus que es deia en aquella resolució és contradictori, sens dubte, per aquests suggeriments que no se'ns ha aclarit encara si són un nou pla sobre l'ocupació, o si són suggeriments per a la negociació col·lectiva, i, per tant, induccions a les parts per tal que ne-

gocïin sota un nou marc, el de l'ANE. Quant als suggeriments del senyor Conseller, tampoc no sabem si són del senyor Conseller o del Consell Executiu en el seu conjunt.

El senyor Conseller ens ha fet un resum del document, ens ha llegit una part del document, ens ha fet després un recull resumit de les propostes. Jo també li ho faré. Quines són les propostes noves? El que es recull de l'ANE, ja era a l'ANE. Noves, diferents, diferents de les que ja existien en el marc de les relacions laborals d'aquest país. Doncs bé, penso que seria bo que el termini de la negociació col·lectiva fos de tres anys, com a mínim, es diu, i s'imposés així a la negociació col·lectiva d'enguany —llegeixo literalment.

Dos, que la banda salarial —efectivament va del 9 a l'11— es dediqui a segons quines coses alternatives, entre elles la possibilitat del tan estimat Fons —estimat pel senyor Rigol— per fer no sé quines coses en relació amb l'atur.

Per tant, perdó, continuo: altrament nou, la productivitat lligada als salaris, lligada als salaris, no ho dic jo, ho diu el document, que diu textualment: «el cost de la mà d'obra va íntimament lligat al de la productivitat, punt inqüestionable de referència per a mesurar l'oportunitat o no de l'evolució salarial». I es diu després, com a disculpa, en l'últim paràgraf que parla d'aquest tema, en la pàgina 19: «si bé estem convençuts que no pot enfocar-se el tema de la productivitat a través d'un tractament unilateral i exclusiu dels nostres salaris, és evident que són els perceptors de renda salarial un dels protagonistes insubstituïbles de qualsevol política que s'endegui en aquest camp. De la seva actitud depenen també en gran part les possibilitats de superació satisfactòria d'aquesta important limitació de la nostra economia.»

Per tant, l'única menció que es fa a una altra cosa que sigui diferent a salaris a l'hora de parlar de productivitat, és aquí, quan es diu que hi ha altres coses. No ens diuen quines. Quan, des de l'AMI, per exemple, existeix tot un acord entre les parts socials sobre el marc de la productivitat en un marc de relacions laborals acordades, que no passa només, senyor Conseller, pels salaris, sinó per una política de productivitat de l'empresa, controlada sindicalment, controlada sindicalment.

I un altre punt, final, de nou, que ell només ha assenyalat amb això de l'arbitratge voluntari, però que diu —i jo ho llegeixo—: «Submissió dels conflictes de treball a l'arbitratge voluntari durant el temps de duració del pla de viabilitat —m'imagino que del conveni, no sé què és el pla de viabilitat, perquè surt de vegades, però sembla que és un document retallat— amb renúncia a exercir el dret de vaga i el dret de tancament patronal. Una pau laboral generalitzada i que permeti acords justos és indispensable per al creixement de les inversions.» Com si nosaltres no haguéssim tingut pau laboral generalitzada durant aquests anys, i l'atur no hagués crescut i els salaris no haguessin baixat.

Llavors, quins són els temes? En definitiva, ell té raó; som a Catalunya, i a Catalunya no tenim energia, no tenim competències en matèria de política econòmica, no tenim... Però tenim treballadors, escolti, tenim treballadors. Doncs, que —bé, anava a dir no— es redueixin els salaris. És la sortida. Llavors, què es fa? Una política de rendes? No! Algun company deia una política de setmanades, perquè és una política de redistribució de la renda salarial, només. Aquí no hi ha una altra renda que es distribueixi per a lluitar contra l'atur des de

la perspectiva del Consell Executiu de la Generalitat, perdó, o del senyor Conseller Rigol que la política de rendes salarials; són els salaris els únics que es belluguen, aquí. Els únics! Doncs, bé, és evident que si només es belluguen els salaris reduint-los —i reduint la capacitat adquisitiva—, si es diu que el conveni ha de ser de tres anys per tal de possibilitar que l'empresa no hagi de fer front a una reivindicació sindical laboral de conveni cada any o cada dos anys, i a més es diu que es renunciï al dret de vaga, dret de vaga que com sap el senyor Conseller és un dels principals —sinó el principal— instruments de la lluita reivindicativa dels treballadors, inici i justificació com a resposta del tancament patronal, que el tancament patronal es va inventar després del dret de vaga. Per tant, si es renuncia al tancament patronal és perquè s'ha renunciat al dret de vaga. Qui perd és qui perd el dret de vaga, no qui perd el tancament patronal, que el van inventar per compensar el dret de vaga.

Doncs, bé, en definitiva, tot un marc, tot un marc en el qual es diu: «no tenim altres coses a fer que els salaris nostres —es diu en el document, m'imagino que vol dir els salaris dels treballadors de Catalunya— siguin reduïts». I aquest és el seu projecte.

Senyor Conseller, vostè no ens ha aclarit, tampoc avui, si aquest projecte, aquest paper, és seu, és del Consell Executiu, aprovat en quin Consell Executiu i en quina acta del Consell Executiu consta. No ho sabem. Vostè ens ha dit en la seva intervenció —és molt del seu estil— «un servidor», «un servidor», «un servidor». Doncs, bé, nosaltres, fins ara, hem tendit a exculpar el senyor Conseller, el Consell Executiu, que li donava suport, i el senyor Conseller. Ja no podem anar més enllà.

Després del setè pla o del setè paper hem de començar a dir que la política de la Conselleria no és una política d'impotències —que ho semblava—, sinó que és una política clarament de dretes, insolidària, regressiva, conscientment així, i es podria fins i tot titllar de coactiva cap a una de les parts de les relacions laborals: els treballadors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la rèplica té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor Martín Toval, per aclarir moltes de les preguntes que ha fet li demano que llegeixi el títol d'aquest document que he vist que té, i diu «Reflexions i suggeriments davant la negociació col·lectiva.» Departament de Treball, subratllat. I li demano que es llegeixi una altra cosa perquè no caiguem en la crítica estèril i partidista, al meu entendre. En l'apartat 2.2.3, li ho llegiré textualment, perquè aquí no es belluguen únicament les rendes salarials: «Compromís d'afectar una part de la distribució dels beneficis a les inversions necessàries per a assegurar el pla de viabilitat que contempli l'increment o el manteniment dels llocs de treball amb la proporció que es decidirà segons es pacti.» Tingui present que aquí el que es demana no és únicament i exclusivament —i no m'ho ridiculitzi per aquest cantó, no m'ho ridiculitzi per aquest cantó— l'esforç dels treballadors, que es demana l'esforç dels treballadors, el dels empresaris i el de la mateixa Administració.

I si no sortim d'aquesta situació, difícilment trobarem un pla per a Catalunya que ens faci sortir de la crisi. Ens podem

distribuir d'una manera salvatge els efectes de la crisi, però no ens en sortirem, al meu entendre.

I cal partir de l'ANE, però cal que nosaltres el dinamitzem, i les centrals sindicals estan fent un esforç molt important en aquest moment, s'estan mobilitzant per al compliment de l'ANE i demà hi haurà una manifestació en aquest sentit. Però cal que l'ANE arribi a la consciència de la gent i saber que l'ANE és això: l'ANE és baixar el poder adquisitiu dels treballadors. I això s'ha de dir, i això és un esforç responsable, però no únicament, no únicament un esforç al qual s'arriba a través d'uns pactes en uns llocs determinats de Madrid, sinó que cal que la gent agafi mentalitat que aquesta economia que s'està ensorrant tingui un sentit positiu, i que, per tant, som tots plegats que hi hem de trobar aquesta sortida, i la gent, els nostres conciutadans s'han de sentir mobilitzats per l'ANE. I nosaltres diem que, realment, amb l'ANE hi ha hagut una reducció, que l'han firmada les centrals sindicals importants del país, i que cal mobilitzar amb una perspectiva de sortida. I el que intenta fer aquest document és dir que si nosaltres —i amb aquesta cosa tan senzilla— som capaços, som capaços de fer una producció industrial de serveis del sector primari al nostre país, competitiva amb l'exterior, nosaltres consolidarem els llocs de treball, i mentre no fem això, s'anirà incrementant l'atur. Aquesta cosa tan senzilla, i que si tothom sap que s'estan repartint els esforços, no únicament per distribuir els efectes de la crisi, sinó que s'estan repartint els esforços per portar una política agressiva en aquest sentit, de superació de la crisi, estic segur que la societat catalana és capaç de fer tots aquests esforços i més —sempre i quan se li garanteixi per la força de les institucions, de les centrals sindicals, de la patronal i de l'Administració—, és capaç de fer aquests esforços i molts d'altres.

Sapiguem que és possible, és possible que es puguin fer moltes interpretacions d'aquest document, però sàpiga, des de l'honestetat del deure, que és una crida a tota la societat, passant per les centrals sindicals i per la patronal.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació següent, que és la que formulen al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure els Diputats senyors Xavier Guitart, Daniel Terradellas i Lluís García, del Grup Socialista. El senyor Guitart té la paraula per a exposar la interpel·lació.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, l'Institut Social del Temps Lliure, Instituto Social del Tiempo Libre, fou creat per Reial Decret del 20 de febrer de 1979, en el qual s'especificava la seva estructura orgànica i funcional. Aquest organisme autònom, amb personalitat jurídica i patrimoni propis, s'adscribia al Ministeri de Treball a través de la Subsecretaria del Departament i se li assignava la funció de la gestió dels centres i activitats destinats als treballadors procedents de l'obra sindical d'Educación y Descanso. L'Institut compta amb els serveis de promoció d'activitats recreatives, esportives i de turisme social, i en l'article vuitè

de l'esmentat Decret s'indica que el Gerent provincial serà designat pel Director de l'Institut a proposta del Delegat provincial de Treball entre funcionaris de l'Administració de l'Estat o d'organismes autònoms. Li correspondrà, doncs, el desenvolupament i execució dels programes de l'Institut en el seu àmbit territorial.

Per Reial Decret 2688/1980, del 4 de desembre, es transfeixen a la Generalitat de Catalunya, dintre del seu àmbit territorial, les funcions de l'Institut Social del Temps Lliure, així com els seus serveis i mitjans, que s'especifiquen en l'acord de la Comissió Mixta. Segons aquest acord, tindran dret a ésser usuaris de les residències traspassades per l'Institut Social del Temps Lliure tots els treballadors espanyols i llurs familiars, sigui quin sigui el lloc de llur domicili. «La Generalitat de Catalunya —continua el Decret— informará la Direcció de l'Institut Social del Temps Lliure de les places disponibles en les residències al seu càrrec, i el Consorci informará la Generalitat de les que hi hagi en altres residències fora de Catalunya, per tal que unes i altres puguin ésser utilitzades i, d'aquesta manera, s'assoleixi una major rendibilitat social i econòmica de les instal·lacions residencials.»

Aquestes transferències es feien efectives a partir del dia primer de desembre de 1980. Per Decret del Consell Executiu de la Generalitat, del 2 de febrer de 1981, s'assignaven al Departament de Treball els serveis que en aquesta matèria s'havien transferit a la Generalitat de Catalunya. Durant l'exercici de 1980 no es va materialitzar la transferència dels crèdits a la Generalitat de Catalunya per l'Institut Social del Temps Lliure, i així es continuà satisfent el pagament dels serveis i del personal fins al 31 de desembre de 1980.

Per a l'exercici de 1981, s'havien de transferir els crèdits que havia de determinar la Comissió Mixta de Valoracions, un cop aprovat el pressupost de l'esmentat organisme. Doncs, bé, a un any vista de produir-se aquesta transferència no observem cap gest, cap canvi que faci apreciar que s'ha produït la transferència. De les quatre residències existents a Catalunya, dues continuen tancades: la de Lés, molt important, curiosament mai no ha estat oberta; la de Núria, tancada de fa tres anys, quan una nevada en va enderrocar el teulat. Val a dir que aquesta residència té més de cent habitacions, i que posar-la en funcionament, a part de complir el fi per al qual fou creada, donaria llocs de treball i ajudaria, segur, a la promoció de totes les zones de la vall de Núria. Avui, aquesta residència es troba en un estat absolut d'abandó; s'han franquejat portes i finestres, la gent hi entra; hi ha qui es permet destrossar la instal·lació sense que ningú no ho eviti, i, fins i tot, hi ha qui s'emporta material allà instal·lat: tocadiscs, baffles, altra mena de material.

Les residències de Llançà i de Tarragona subsisteixen amb un lògic desconcert de no saber exactament qui mana, i amb els consegüents problemes pressupostaris que no s'arreglen amb l'estat de comptes que mensualment presenta l'Administració central. Però si aquest servei és transferit, per què l'estat de comptes el presenta l'Administració central, senyor Conseller? Per què la Delegació de Treball surt amb les normes i condicions elaborades per l'Administració central, que permeten beneficiar-se d'aquestes instal·lacions? Per què els funcionaris i empleats cobren encara des de Madrid? Per què no s'ha creat l'estructura orgànica i funcional d'aquest In-

stitut, pròpies de la Generalitat? Per què no s'han produït noves orientacions, nous programes, des del Consell Executiu?

A qualsevol observador se li podria ocórrer que el Consell Executiu ha renunciat a la gestió d'uns serveis transferits justament perquè siguin gestionats des de Catalunya, perquè, senyor Conseller, no ha sortit cap iniciativa nova del Consell Executiu en aquest tema. Com pensa fer la promoció d'aquestes residències? Com creu, senyor Conseller, que s'ha de fer la reserva de places? Amb quins criteris? Quan es crearà la Comissió de Control d'aquest Institut, prevista en l'Acord Nacional d'Ocupació?

Senyor Conseller, ni tan solament s'han canviat els rètols o plaques que figuren en aquestes residències i no se n'han posat d'altres en les quals figuri el nom de «Generalitat de Catalunya»

Tots aquests interrogants i inquietuds ens han induït a formular aquesta interpellació de la manera següent:

«Quina ha estat la política del Consell Executiu fins ara, i què ha fet amb l'Institut Social del Temps Lliure d'ençà del seu traspàs?»

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Institut del Temps Lliure és un conjunt d'instal·lacions diverses que va des d'instal·lacions esportives, per exemple, balls, o, per exemple, la barriada de Sant Andreu, passant per llars del productor, que es troben a diversos llocs. Caldria dir, em sembla, amb un cert sentit irònic que ens han traspasat una llar del productor que és sota el pantà de Sau, és a dir, que està ensorrada. I ens han traspasat una colla de residències que fonamentalment funcionen durant la temporada d'estiu. Algunes d'elles no s'han obert mai, com és la de Lés, no s'ha obert mai perquè per a posar-la en marxa es necessita una nova dotació de més diners que en aquest moment no té, evidentment, la Generalitat, i, cosa que és més greu, no està tampoc ni en el pressupost del 82 del Govern central. Durant el temps que nosaltres ens hem fet càrrec, per exemple, de la residència de Queralbs s'ha arreglat la teulada. Vull dir que és un esforç que en principi s'ha fet. I funcionen amb plena normalitat el de Tarragona i el de la Costa Brava. Evidentment, aquesta és una qüestió en la qual possiblement es pot fer molt més, com ha dit el Diputat senyor Guitart, crec que sí. En aquest sentit nosaltres possiblement podríem actuar fent moltes més coses de les que s'han fet. Amb tot li hauria de dir que el que porta directament aquest Institut, en aquests moments, és la Secretaria General Tècnica del Departament, que les instàncies es dirigeixen directament als directors de les diverses residències, que el criteri únic és el de rigorós ordre d'inscripció tres mesos abans d'obrir-se la temporada —perquè vostès saben que tres mesos abans l'empresa encara pot provocar modificació de vacances, i per deixar tothom en igualtat de condicions— i que els directors de la residència depenen directament del Cap del Servei Territorial del Departament, en aquest cas de Tarragona i de Girona, fonamentalment.

Voldria informar-lo que, per ordre del 19 de juny del 81, es va constituir dins el Consell de Treball de la Generalitat de Ca-

talunya una comissió per a estudiar la creació de les juntes representatives de l'IMAC i del Temps Lliure, per a complir precisament la resolució d'aquest Parlament que abans del 31 de desembre d'enguany ja hi hagi tots els organismes de participació sindical i patronal en els diversos instituts i ja funcioni. En aquest sentit vull dir-li que, per exemple, avui hi ha hagut una reunió de Comissions Obreres, UGT, Foment del Treball i el nostre Departament per a anar concretant, a fi i efecte que a final d'any ja estigui constituïda en el Ple del Consell de Treball aquesta Junta de l'Institut Social del Temps Lliure. Nosaltres creiem que aquest organisme, que és el que ha de vigilar de prop la gestió del mateix Institut, ha de tenir una funció d'àmbit a tot Catalunya i, en funció d'això, jo penso que serà un element dinamitzador de tota aquesta gestió.

D'altra banda hi ha el tema de l'ANE, en el que diu que el 50% de les places disponibles hauran de ser proposades per les mateixes centrals sindicals signants d'això. Aquest era un dels pocs trumfos —per dir-ho amb expressió ben senzilla— que té l'Administració de Catalunya per a fomentar, precisament, aquest acord d'àmbit general per a tot Catalunya d'ocupació. En aquest moment, això encara no ha quedat així, i està com una contrapartida que pot oferir l'Administració per a incentivar a la mateixa negociació de l'acord sobre ocupació. Evidentment, si això es perllonga més del temps, amb el desig de complir també la Generalitat l'ANE, això, ho desbloquejarem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats. Senyor Rigol, tinc la impressió que ha vingut a tirar pilotes fora i que no ens ha dit com a mínim tota la veritat ni com està plantejat el problema; és a dir, ens ha dit coses, hem arreglat la teulada; no l'han arreglada vostès, l'ha arreglada l'Administració central. És clar, ens diuen que les residències de Tarragona funcionen normalment. Bé, les instal·lacions esportives de Tarragona a l'estiu estan pràcticament llogades per pàrkings particulars. Ens diu vostè que la Secretaria General Tècnica del Departament és la responsable d'aquest Servei. Escolti, jo no he trobat cap paper que ho digui, cap decret, cap ordre, ni en el *Diari Oficial de la Generalitat* ni enlloc, i m'agradaria que si això està publicat ens ho fes saber, perquè ens tranquil·litzaria. Al contrari, les nostres notícies són que no hi ha cap infraestructura per a aquest servei, i això realment ens preocupa. I ens preocupa encara més el que vostè deia al final, referit al compliment de l'acord nacional d'ocupació; és que l'acord nacional d'ocupació exigia que al cap de tres mesos s'haguessin creat les comissions de control de la sèrie d'instituts que s'hi fixen, entre els quals hi ha l'Institut del Temps Lliure, que ja està transferit en poder del Consell Executiu de la Generalitat. Però és que això no ho és tot. A mi m'agradaria que el senyor Conseller contestés si realment la Comissió Mixta de Valoracions ha aconseguit l'acord que permetia transferir els crèdits que s'havien de determinar per a l'exercici del 1981, perquè cas que això no hagi estat així, com és la nostra informació, tota la seva informació sobra. És allò que jo deia de tirar pilotes fora. Perquè realment qui està gestionant això és l'Administració central, i la paradoxa és que ho gestiona l'Administració central quan aquest Servei fa un any que està transferit, justament perquè sigui gestionat des

de Catalunya, la qual cosa no deixa de ser una contradicció realment molt preocupant.

Nosaltres pensem que si, com és la nostra informació —i si no és així li agrairé que ens ho aclareixi, n'estarem molt contents—, que si la Comissió Mixta no ha aconseguit encara establir l'acord perquè la transferència de crèdits es produeixi, és realment una negligència molt important, perquè al llarg de tot un any s'ha d'haver produït aquesta transferència, que és òbvia i necessària per tal de començar a endegar els treballs. Però realment encara hi ha coses més greus, i és que si perquè no s'ha produït aquesta transferència el que fa el Consell Executiu és, després de rebre de dret una transferència, agafar-la i tornar-la de fet a l'Administració central, encara que no de dret, això ja és francament intolerable, i penso que diu molt poc de la nostra institució, i en diria tothom molt poc des de tot el poble de Catalunya, perquè fa un any que això està parat, que això no ha funcionat, senyor Conseller.

Nosaltres pensem que aquesta gestió, el Consell Executiu l'ha d'assumir, que si aquests diners no han arribat, el Consell Executiu n'és el responsable per haver acceptat un traspàs el 4 de desembre, amb un pressupost limitat, que es continuava gestionant des de Madrid, de 477.936 pessetes, que podia haver esperat una mica a agafar aquesta transferència i podia esperar que s'acabessin de discutir a Madrid els pressupostos generals de l'Estat, començar automàticament a discutir quina era la partida que corresponia a aquest Institut i, per tant, després signar l'acord i començar a treballar amb normalitat. Però, en tot cas, si aquesta política de traspassos —com altres que en aquest Parlament i en casos similars s'han explicat—, si aquesta política de traspassos ha estat mal feta, el Conseller de Treball, el Consell Executiu n'ha d'assumir les conseqüències i ha de buscar el sistema creditici d'endeutament, de transferència de partides dels pressupostos de la Generalitat, possibles i previstes, per tal que aquesta gestió es faci des de Catalunya i no es continuï fent des de Madrid.

Aquestes consideracions nosaltres pensem que són importants, que afecten la Conselleria de Treball, però que un cop més posen sobre la taula tota una política de traspassos mal feta que els condiciona en la forma que nosaltres els rebem. I, per aquesta preocupació, nosaltres anunciem també, —i tal com ha dit el company del meu Grup abans, no per abusar-ne sinó perquè hi ha motius obvis i a l'abast de tothom que ho justifiquen—, anunciem que haurem de presentar una moció per tal d'intentar que aquest problema de l'Institut del Temps Lliure sigui realment resolt. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per una rèplica? (Pausa.) No, el senyor Conseller renuncia a la rèplica.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre accions empreses
per tal de prevenir, impedir i sancionar
la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya**

**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article
12 de l'Ordre del febrer de 1980 sobre control sanitari
dels aliments**

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la

moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya, interpellació que fou formulada pel Grup Socialista. Defensarà la moció el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, ja que hi ha dues mocions coincidents en el seu aspecte fonamental, al meu entendre, i fer un doble debat podria ser massa llarg. Molt breument, per tant, el nostre Grup defensarà la moció presentada per nosaltres.

És una moció que creiem, no solament perquè la Mesa —i és l'autoritat de la Mesa qui dona aquest aspecte—, no solament perquè la Mesa l'ha declarada congruent amb el debat de la interpellació, sinó perquè creiem que és el que es podia fer a l'hora de plantejar una moció com a conseqüència d'aquella interpellació.

Per què? Primer perquè el Parlament, el Ple del Parlament en sessió del 20 d'octubre de 1981 va aprovar gairebé per unanimitat, i per tant amb els vots també del Grup que més directament dona suport al Govern, una Proposició no de Llei sobre Mesures Urgents de Defensa de la Salut dels Consumidors, en la qual es contenen, al nostre entendre, almenys els aspectes fonamentals de mesures urgents, efectivament, de cara a aquesta protecció i aquesta defensa.

Encara no ha passat —és a punt de complir-se, per això— el termini de dos mesos de què tant es parla en aquesta Proposició no de Llei —esperem que no haguem de fer una altra interpellació al Consell Executiu perquè no es compleixin els terminis d'aquesta Proposició no de Llei—, és el 20 de desembre quan justament s'acaben aquests terminis. I dic que esperem perquè no es pensin els Diputats que donen suport directament o indirectament al Govern que al Grup Socialista li agrada fer interpellacions i les conseqüents mocions. No. És que al Govern no li agrada complir el que el Parlament li encomana. I és per això, tenint en compte que hi ha aquesta Proposició no de Llei, tenint en compte, per tant, que ja hi ha un contingut important assumit pel Consell Executiu, almenys pel que va passar a les votacions d'aquesta Proposició no de Llei quant a la seva realització, que nosaltres entenem que aquí el que calia era, tenint en compte que el Consell Executiu ja quan es va discutir aquesta Proposició no de Llei ens va anunciar que ja existia una coordinació entre tres Departaments per tal d'afrontar aquests problemes des del mes de maig, si no ho recordo malament, com a conseqüència de l'inici dels problemes en relació amb l'oli adulterat i tòxic, llavors nosaltres el que fem és una moció per tal que el Parlament constati que aquesta coordinació no ha estat prou diligent, no ha estat prou eficaç en el seu funcionament.

I per què? Dues dades només. Dues dades constatades en aquest Parlament i no desmentides en aquest Parlament. Primera: no és fins el 3 de novembre de 1981 que decreta la Conselleria la immobilització del dit Oleoli a Santa Coloma; segon: és amb aquesta mateixa data que l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, no només rep el telegrama d'immobilització, sinó, a més, un altre paper d'una de les Conselleries que

estan a la Comissió de Coordinació d'aquesta tasca, una altra, la Conselleria de Comerç i Turisme, en la qual se li diu que l'Oleoli no és tòxic en segons quines mostres. Encara que només sigui per aquesta doble constatació, és que entenem plenament legítim plantejar aquesta moció, torno a dir-ho, de to absolutament menor, particularment en relació amb el contingut, que esperem que es compleixi, de la Proposició no de Llei aprovada pel Ple del Parlament el dia 20 d'octubre d'enguany.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Donat que la moció corresponent al punt 11 de l'ordre del dia, subsegüent a la interpellació sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli, i l'aplicació de l'article 12 de l'Ordre del febrer de 1980 sobre control sanitari dels aliments, que va formular el Diputat senyor Ramon Espasa, és relativa a la mateixa qüestió, d'acord amb l'article 130, apartat 2, la Presidència considera necessari acumular el debat.

Té, per tant, la paraula per a defensar la seva moció, el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ha fet el Diputat senyor Martín Toval, per presentar aquesta moció em limitaria simplement i breument a recapitular el que van ser els trets essencials del debat que vam tenir quan es van veure les dues interpellacions sobre l'oli tòxic. Vam estar tots d'acord, els interpellants i els Consellers, que érem davant de l'epidèmia tòxica més gran que ha viscut la humanitat en tota la seva història. Vam estar d'acord també que era una situació extremament penosa pel que ha representat de pèrdua de vides humanes, avui més de dues-centes divuit. Vam estar d'acord que, des del 19 d'octubre, se sabia que hi havia presència d'anilines en l'Oleoli, l'oli que havia motivat la interpellació. Va quedar també suficientment provat davant de la Cambra que, avui, a Espanya i en els cercles d'investigació de fora del nostre país que s'estan dedicant a estudiar aquesta epidèmia tòxica —ho repeteixo: la més greu de la humanitat— no se sap quina és la causa que provoca les morts, però sí que se sap una cosa: que els olis que porten anilines, també alguns d'ells, han portat aquest verí avui encara desconegut, i d'aquí sortia una conclusió fonamental que aquest Diputat va repetir més d'una vegada, que és que el marcador tòxic dels olis potencialment verinosos és l'anilina, i que la famosa llista dels vint-i-cinc olis —avui prohibida la seva comercialització pel Ministeri avui de Sanitat i Consum com per la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social— que tantes vegades ha sortit als mitjans de comunicació, senyores i senyors Diputats, és una llista confeccionada sobre la base d'una anàlisi qualitativa, no quantitativa, d'anilines, i, per tant, la conclusió lògica d'aquest encadenament de raonaments és que tot oli que tingui presència d'anilines és avui potencialment tòxic, potencialment possible portador, encara que no amb seguretat. Sabem perfectament —i en això també vam estar d'acord amb el senyor Conseller— que molts d'aquests olis, sortosament, són olis fraudulents, són olis prohibits i proscrius pel Codi Alimentari Espanyol, però no són olis verinosos. L'anilina és l'únic marcador tòxic que fins avui tenim per a despistar la possible reintroducció en el mercat de consum d'olis amb potencialitat verinosa, amb potencialitat mortífera, com ho ha estat la partida comercialitzada per Raelca. Per tant, de tot aquest seguit de raonaments, lògicament i fèrriment encadenats, en

resulta que la presència d'anilines, presència que es detecta mitjançant anàlisis qualitatives, no quantitatives —ho repeteixo una vegada més—, ha de ser, i ha estat fins ara —i aquest Diputat opina, i voldria que el Parlament també opinés, el progrés de la investigació científica no avanci i trobi, finalment, la causa exacta d'aquesta terrible epidèmia tòxica— un índex per a immobilitzar, per a decomissar partides d'oli, perquè així es lluita per a promocionar la salut dels consumidors, es lluita per a prevenir la possible aparició de malalties.

I és en aquest sentit que la nostra moció — el primer incís de la qual és plenament coincident amb la moció del Grup parlamentari socialista—, en el seu segon incís insta el Consell Executiu perquè adequi les seves actuacions al fet que avui l'únic marcador tòxic conegut és l'anilina, i que, quan aquesta hi sigui present, per aquesta raó —i a més a més, perquè també està prohibida pel Codi Alimentari Espanyol la presència d'anilina en qualsevol tipus d'aliment—, procedeixi a aplicar allò que preveu l'Ordre del 12 de febrer de 1980 de la Generalitat de Catalunya, que és el decomís i la immobilització de les partides d'oli que tinguin aquesta substància.

En definitiva, el que fa aquesta moció no és més que demanar que la Cambra ratifiqui un cop més el que ha de ser l'estricta compliment de la normativa general de l'Estat espanyol i la normativa pròpia amb què es va dotar la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb el Reglament, correspon ara d'intervenir als Grups que hagin presentat esmenes. L'única esmena presentada és l'esmena del Grup Centrista al segon paràgraf de la moció presentada pel Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El senyor Panisello.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el senyor Panisello.

El Sr. PANISELLO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, en primer lloc, volem assentar la posició del Grup Centrista envers les dues mocions, ja que el debat ha estat acumulat, i, pel que fa a la moció del Grup Socialista, que, certament, és coincident amb la primera part del Grup del PSUC, nosaltres entenem que tenim un coneixement suficient del seguiment i de les mesures adoptades per la Conselleria de Sanitat i Serveis Socials, i, pràcticament per tot el Consell Executiu, sobre l'oli adulterat. Aquest coneixement el tenim d'una manera, jo diria més aviat, i en gran part, directa pel contacte que, com a professional, hem tingut amb la Conselleria, i no per notícies de tercers o pels mitjans de comunicació; per això hem de dir aquí que, amb els mitjans de què, ara com ara, disposa el nostre país no es pot dir que hi hagi hagut manca de diligència. Jo no m'estendré en dades i xifres, perquè crec que ja se'n varen donar prou el dia de les interpellacions, podríem dir prou i massa. Són constatacions que ens portarien a una discussió sens fi, i tampoc no ens resoldrà res saber si un telegrama ha sortit en una data o en una altra, perquè, a més, el problema no és uns dies més o menys, ni les solucions han de ser adreçades per aquest camí. És evident que si cada un dels Diputats que som aquí haguéssim de prendre decisions executives, ho faríem d'una manera molt diferent. Però nosaltres entenem que no és realment la manera de fer les coses el que s'ha de jutjar, entre altres coses, perquè no som aquí per a jutjar res; hem de recordar que aquesta és

una Cambra legislativa, no ho oblidem. Som aquí per a adreçar solucions, i, en parlar de solucions, cal dir que, si bé la manera de fer no seria la mateixa, també, segurament, els resultats no haurien estat els mateixos.

Cal fixar-se, doncs, en els resultats, i jo diria que hem de fixar-nos, fonamentalment, en els resultats, més que no pas en els mitjans que s'han utilitzat per arribar a aquests resultats. A Catalunya hi ha hagut problemes, i, en certa manera, encara n'hi ha ara, però a Catalunya no hi ha hagut morts ni hi ha hagut intoxicacions; però a Catalunya hi ha hagut i, possiblement hi ha, oli tòxic i frau. Hem de deduir, doncs, que, si les possibilitats d'intoxicació hi han estat i, malgrat tot, no s'han produït, és perquè les mesures adoptades han estat efectives. I inferim que les mesures han estat bones i suficients, puix que els resultats són bons i són satisfactoris. I això ho hem de dir, i això ho sabem tots, i, per tant, no creiem que sigui convenient perdre'ns aquí en elucubracions de procediment perquè els resultats els tenim i no es poden ni canviar ni desvirtuar.

Ja sé que es poden adduir moltes coses. Hem sentit de tot: des que hem tingut molta sort fins que els catalans estem immunitzats contra la colza. Però — hi insisteixo — els resultats els tenim i són bons — millorables, evidentment, però, en principi, són bons —, i la resta de raonaments que es puguin fer no alteraran els fets, i no es poden mantenir seriosament perquè, possiblement, ningú no ens faria cas.

Nosaltres concloem que a Catalunya no hi ha hagut intoxicacions, però sí frau. I això, en tot cas, és un problema judicial, no pas un problema de la Conselleria de Sanitat, perquè, a més, el que havia de fer la Conselleria dintre del seu camp d'acció, nosaltres entenem que ho ha fet i ho ha fet bé.

Podríem aportar aquí moltes dades concretes, des del funcionament d'una secretaria permanent, dia i nit, des del moment que va sorgir l'alarma, on tothom podia adreçar-se, fins als contactes, col·laboració, intercanvis científics i tècnics, a nivell de la resta de l'Estat, i fins i tot a nivell internacional. Ja sabem que això no convencerà tothom, però a nosaltres sí que ens convenç, i és la primera vegada, després de més de vint-i-cinc anys de vida sanitària, que hem vist prendre mesures, en quantitat i qualitat, efectives enfront d'un problema sanitari i social molt important.

Nosaltres, a aquestes dues primeres parts de la moció del Partit Comunista i a la moció del Partit Socialista votarem, doncs, negativament per tots aquests motius que acabem d'apuntar.

Pel que fa referència a la segona part de la moció del PSU, nosaltres vam creure oportú presentar una esmena de modificació a tot el paràgraf segon d'aquesta moció, perquè entenem que el que aquí es proposa és excessivament concret, i no em sembla tasca d'aquest Parlament fer indicacions concretes de tipus tècnic, en les quals, difícilment, la Cambra tindrà prou coneixement de causa per a prendre una determinació prou acurada. Ens referim a la primera part del paràgraf, que fa referència a l'anàlisi dels olis presumptament tòxics, i diem que ens sembla limitatiu dir que les anàlisis s'han de concretar als marcadors coneguts, i basar en això tota l'acció a prendre en aquest moment respecte a l'estudi i el control dels olis. Nosaltres, en la nostra esmena, anem molt més enllà, demanem que els estudis analítics es facin fins on calgui, és a dir que es facin les anàlisis que els tècnics creguin adients, ja siguin

quantitatives, qualitatives, de la mistificació, etc. I que ho facin, no sols per saber quins olis s'han de decomissar sinó per anar analitzant i controlant al llarg de totes les etapes de l'elaboració de l'oli, i amb el tipus de control que sigui adient en cada moment —evidentment, no tots seran analítics—, i que ho facin des del cultiu, els conreus, l'elaboració, el consum, etc.

Per això diem que la nostra esmena té una intencionalitat més àmplia, i com ja ha dit i ha apuntat abans el senyor Martín Toval, creiem que hi està directament relacionada, jo diria que és l'aplicació de la mesura primera del paràgraf a) de la Proposició no de Llei de mesures urgents de defensa de la salut dels consumidors, aprovada per unanimitat per aquesta Cambra el propassat 20 d'octubre.

Pel que fa a la segona part d'aquest paràgraf, que fa referència a l'Ordre del febrer del 1980, sobre control alimentari, de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat provisional, pensem que també és inclosa en la moció socialista i en la primera part —o sigui que és reiterativa—, de la moció del PSU. Per tant, nosaltres també —malgrat això— voldríem dir que, tant la mesura primera del paràgraf a) de la Proposició no de Llei abans esmentada com l'esmena per nosaltres presentada van més enllà en el marc legislatiu i deixen les portes obertes per coordinar i aplicar la llei amb els criteris que el Consell Executiu cregui més adients.

Per tots aquests motius, senyores i senyors, nosaltres proposem a la Cambra que prengui en consideració la nostra esmena a la moció del partit del Grup del PSU.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció dels Grups no esmenants. En primer lloc, al Grup d'Esquerra Republicana, si desitja intervenir.

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): El senyor Albert Alay.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Albert Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les dues mocions presentades, la del Grup Socialista i la del Grup del Partit Socialista Unificat comencen constatant una manca de diligència. El que nosaltres constatem és que hi ha dues problemàtiques prou diferents en l'afer de l'oli: l'una és la dels olis responsables de més de dos-cents morts i l'altra la del frau comès per obtenir més guanys adulterant el producte. Del frau no tòxic es podrien dir moltes coses, i no solament pel que fa als olis, sinó en general pel que fa a la indústria alimentària. Però ara tractem de l'oli, perquè és el que ha causat víctimes.

Nosaltres donarem suport a qualsevol iniciativa per tal que el control alimentari assoleixi el nivell que li correspon, perquè, en la línia del que deia el senyor Martín Toval l'altre dia, també volem saber nosaltres què prenen els nostres fills i també els fills de qualsevol ciutadà.

De tota manera, tots sabem que a Catalunya només hi ha hagut uns pocs afectats, i que l'afecció la van contraure fora de Catalunya. Creiem que les explicacions donades per l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social donen satisfacció, i cal remarcar que fins i tot en alguns aspectes s'havien immobilitzat olis que després no van resultar ser tòxics. Aleshores nosaltres no podem apreciar aquesta manca de diligència i, en conseqüència, votarem en contra de la moció socialista i en contra del primer paràgraf de la moció comunista.

Passarem ara al segon punt de la moció comunista, al segon paràgraf. Ens ha sorprès que s'emfasitzi tant coses sense ser absolutament rigoroses, i voldria començar per aquesta perquè s'ha dit avui reiteradament que aquesta epidèmia ha estat l'epidèmia tòxica més important que ha conegut la humanitat, la història de la humanitat. Voldria recordar al senyor Espasa el que saben tots els membres d'aquesta Cambra, que a l'Edat Mitjana, l'ergotisme, degut al pa elaborat amb sègol, va produir moltes més víctimes que aquestes. Simplement, a tall de puntualitzar les coses, n'he volgut fer esment.

Pel que fa a la vessant tòxica de l'oli, i és allò a què fa referència el paràgraf segon de la moció del Partit Socialista Unificat, ens porta a un altre tipus de consideracions, perquè com va dir l'Honorable senyor Conseller de Sanitat no es comprèn com a Catalunya no s'han produït víctimes ni toxicitat i que aquesta només s'hagi produït en alguna partida, no en totes, dels olis que havien sortit d'Alcorcón. És a dir, que no tot l'oli de colza adulterat ha produït la síndrome tòxica i es troben anilines en molts olis adulterats que no són tòxics.

D'altra banda, s'han dit des del començament coses inversemblants. Primer s'havia dit si era l'acetanilida la causant d'aquesta toxicitat; després que era l'anilina, i es deia seriosament des del més alt nivell de l'Administració central. També seriosament es va dir que era l'oli de colza desnaturalitzat el causant de la malaltia. Bé, ara ja no sabem el que es diu i en tot cas l'afer està *sub iudice*, però el que sí que és alarmant per a nosaltres és que el mateix Tribunal que entén en aquest afer acabi de demanar a l'Administració que aportï proves que el causant era l'oli.

Pel que sembla la cosa no és tan clara o almenys hi ha dubtes raonables sobre quin ha estat el vehicle del tòxic. Creiem reafirmar que si el vehicle hagués estat l'oli i el tòxic una espècie química, sens dubte que faria temps que sabríem quin era el tòxic. Hi poden haver hagut accions bacterianes, virus, toxines, provinents d'alguna acció fermentativa, i més quan ja no és cap secret que per adulterar l'oli s'han emprat greixos animals.

En fi, que en sabem molt poca cosa i evidentment l'Administració de l'Estat no ens ha pas donat cap lliçó d'eficàcia en aquesta qüestió, en una matèria tan important, i de la manera com s'ha volgut fer creure en aquesta Cambra.

Ens preocupa que en la moció del PSUC es faci referència amb especial èmfasi també a les anilines com a marcadors tòxics, i es pretén que sobre la base de la seva existència s'immobilitzin els olis que la contenen. Bé, estariem d'acord que si hi hagués un marcador tòxic s'adoptés per a determinar la immobilització, però creiem que no es pot fer per una raó molt senzilla: un marcador és un producte que és part inseparable del tòxic o, si es vol, que és el mateix tòxic; una espècie química és un marcador tòxic quan la seva presència és condició necessària i suficient perquè es produeixi la toxicitat. I això no es compleix en absolut. En primer lloc perquè no tots els olis que contenen anilines són tòxics i en segon lloc perquè les anilines i també les anilides que són tòxiques donen una altra simptomatologia, però no la que s'ha produït.

La seva presència ni és necessària ni és suficient, i per tant les anilines no són cap marcador i de cap manera no podran marcar un producte tòxic que els organismes tècnics de la sanitat de l'Estat cerquen amb tan poc èxit fins a aquest moment.

Per tant, també votarem en contra del paràgraf segon de la moció del Partit Socialista Unificat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, el senyor Nolla té la paraula.

El Sr. NOLLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el passat dia 4 el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, en donar complida resposta a les dues interpellacions que es formularen al Consell Executiu sobre l'oli adulterat de marca Oleoli, exposà, amb tota claredat, totes les actuacions, accions, tràmits, diligències i anàlisis efectuats d'ençà del primer de maig en què s'inicià la campanya de control sistemàtic dels olis a Catalunya. Anteriorment, el senyor Conseller de Sanitat ja havia intervingut en aquest Parlament quatre vegades informant sobre el control dels olis. Per tant, volem destacar d'entrada la política d'informació puntual i transparent que ha portat a terme el Consell Executiu en aquesta temàtica. També volem remarcar que el senyor Conseller va respondre davant la Cambra, punt per punt, de forma taxativa i precisa, totes les qüestions plantejades en les interpellacions. Si no és per motius d'intentar erosionar el crèdit del Consell Executiu, no li veiem cap altre sentit a les mocions presentades sobre el mateix afer de l'Oleoli.

Entrant ja en la consideració precisa de les mocions presentades, hem de fer les observacions següents: primera, la generalització que es pretén fer, acusant de manca de diligència el Consell Executiu en el tema dels olis, és desorbitada i fora de lloc. Les dues interpellacions substanciades el dia 4 es centren fonamentalment en el problema de la immobilització de l'oli marca Oleoli a Santa Coloma. Passar ara d'un afer concret a una constatació de càire general ho considerem exagerat. Si alguna constatació s'ha de fer és que justament el Consell Executiu ha portat correctament, salvant les imperfeccions inherents a les tasques complexes, el seguiment, control i vigilància dels olis.

Segona, les mocions que en el seu primer paràgraf pretenen evidenciar l'existència d'una certa insensibilitat o lleugeresa en el Consell Executiu vers la protecció de la salut dels ciutadans, les rebutgem rotundament. El Consell Executiu ha mantingut i manté les mesures de vigilància i pren les decisions més acurades per a la preservació de la salut de tots. De forma molt preocupada he de dir que lamentem molt aquestes apreciacions i afirmacions, perquè si ara que a Catalunya no hi ha hagut cap malalt de síndrome tòxica per consum d'oli adulterat ja es fan aquestes observacions, quines greus imputacions es farien en el cas desgraciat que es registrés algun cas d'intoxicació plena? Trobem molt bé la crítica per manca d'atenció suficient en els temes de sanitat, però no la pura erosió política en aquest camp.

Tercera, en el paràgraf primer de les mocions es critica que el Consell Executiu no hagi adoptat allò que preveu l'article dotzè de l'Ordre del 19 de febrer de 1980; sense entrar en detalls aprofundits sobre aquesta Ordre hem de dir que ni en l'article dotzè, ni en cap altre no consta una explicació funcional de les mesures a prendre en un cas com el qüestionat. En el dotzè es faculta el Director General de Promoció de la Salut, amb caràcter discrecional, per a decomissar els productes alimentaris i aliments amb risc per a la salut. No veiem que

s'hagi incomplert el que diu l'article, ja que —ho repetim— és una facultat discrecional la que s'estableix; tot decomís comporta des de provar l'erosivitat del producte fins a la recollida i la seva destrucció. Per això la Direcció General de Promoció de la Salut, conjuntament amb la Direcció General del Comerç Interior, prefereix el comís, o sigui, la immobilització preventiva del producte, procediment més senzill d'emprar. Aquest procediment està previst en la normativa vigent i no en l'esmentada Ordre.

En resum, o bé les mocions no són ben redactades, o bé el Consell Executiu ha complert perfectament el que estableix l'article dotzè, ja que no es determina cap obligatorietat per a procedir al decomís.

Quart, el Diputat senyor Espasa, el dia 4 del passat desembre, en intervenir amb motiu d'una interpellació feta al Consell Executiu sobre l'oli marca Oleoli, destaca dues vegades que l'únic marcador de la toxicitat dels olis era l'anilina i que es tractava d'un indicador purament qualitatiu. El Conseller, doctor Laporte, precisa en la seva intervenció que per part del Departament s'havien fet estudis quantitius dels nivells d'anilines, i estudis sobre la composició dels olis com a passos indispensables per a conèixer-ne l'origen, el grau d'adulteració i la presumpta toxicitat.

Malgrat aquestes observacions, realitzades —per dir-ho— per un catedràtic de farmacologia, el Diputat senyor Espasa en la seva rèplica insistí dues vegades més en la doctrina de l'anilina com a prova qualitativa, única, per a definir la toxicitat dels olis. Naturalment no ens sorprengué gens que aquesta doctrina s'exposés de nou en la moció. Davant de tanta insistència a voler alligonar tècnicament el Departament de Sanitat, hem de puntualitzar que és enormement sorprenent que s'insti la Cambra a pronunciar-se sobre quins tipus d'anàlisis químiques ha de fer el Departament de Sanitat. No té cap sentit ni antecedents que el poder legislatiu es posi a precisar les instruccions tècniques dels diversos Departaments.

Aquesta proposta és tan sorprenent que sembla que algú porti papers barrejats i s'hagi confós el Parlament amb un hospital o laboratori. Evidentment, la detecció d'anilines és la primera mostra d'adulteració de l'oli, però avui dia és possible i convenient practicar tant la determinació quantitativa dels nivells d'anilina i amides, com precisar la composició dels olis. Insistir en la doctrina de l'anilina com a detector qualitatiu únic, en aquests moments no ho és tot. És cert que no es coneix quin és el tòxic causal de la síndrome patològica, però actualment és ben conegut que tant el nivell d'anilines com la composició dels olis és un circuit tòxic. Voler relacionar directament la simple detecció d'anilines amb la síndrome tòxica, com pretén constatar la moció del Partit Socialista Unificat, és poc ajustat a la realitat.

En resum, si bé en aquests moments no es coneix la trilogia de la intoxicació, sí que es posseeixen mètodes químics d'anàlisi dels olis que, superant la simple troballa d'anilines, permeten conèixer a bastament les seves característiques i prendre les mesures de precaució suficients.

Cinquena, en l'article dotzè de l'Ordre del 19 de febrer del 1980 hi ha, de passada, una referència de decomís de productes que el Director General de Promoció de la Salut podrà emprar quan hi hagi una situació de risc per a la salut, però, evidentment, en l'aplicació de la normativa vigent, el Director

General pot usar altres mecanismes d'intervenció. Concretament, fins ara s'ha cregut més oportú emprar la immobilització i prevenció, ja que el decomís no és de cap manera una carta blanca a favor de l'Administració, sinó que exigeix provar la nocivitat del producte i procedir, posteriorment, a la seva destrucció. Ara bé, el mecanisme emprat no consta en la referida Ordre, i suposem que si hi constava faria que el Diputat senyor Espasa demanés que s'apliqués de forma immediata, i en el cas que l'Administració hagués utilitzat l'altre procediment, perquè... I ara permeti'm que faci una observació en l'àmbit concret. Des de l'inici d'aquesta legislatura contemplem que el Diputat senyor Espasa fa referència a l'aplicabilitat i exemplaritat de la normativa elaborada quan ell era Conseller. Òbviament valorem la seva tasca, que va ser molt fructuosa, però això de trobar sempre aplicable o exemplar la normativa produïda en l'etapa anterior, ja sigui en un debat sobre traspassos o en el debat sobre mesures urgents de defensa o en la discussió de traspassos en matèria de Seguretat Social, ho trobem francament reiteratiu. Potser hauríem d'aprofundir més la consideració d'aquestes normes, però des del punt de vista parlamentari trobem inadequada la contínua referència, ja que sembla com si ensopeguéssim sempre amb la mateixa pedra.

Per a finalitzar només em cal manifestar, pel que acabem d'esmentar, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió votarà «no» a la moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa té la paraula per a fer conèixer, essencialment, la seva posició sobre l'esmena presentada.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, però demanaria un minut només perquè se m'ha fet una imputació greu, penso, i m'agradaria contestar-la. Després em referiré a l'acceptació de l'esmena.

El senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula s'ha permès el que un Diputat no ha de fer mai, que és fer judicis d'intencions sobre el que farà un altre Diputat, no el que ha fet o el que ha dit, sinó sobre el que farà. Crec que s'ha equivocat, senyor Diputat, i en tot cas corregeixi la seva forma d'expressar-se des d'aquesta tribuna.

El senyor Diputat també ha sorprès el senyor Diputat que els parla, i penso que tota la Cambra, quan ha fet una distinció entre les normes o les lleis —en el cas de la Generalitat provisional només eren normes, només eren decrets— segons l'etapa política a què es refereixen. Jo crec ser almenys tan demòcrata com el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i no faig distinció de les normes, les hagi promulgat qui les hagi promulgat, senyor Diputat de Convergència i Unió.

Pel que fa al tema de la moció, no acceptem, no podem acceptar, no podem acceptar l'esmena que ens proposa el Grup Centrista, perquè el Diputat senyor Panisello s'hi referia dient que era més àmplia —i això és cert, estic d'acord amb ell— i que marcava un projecte d'acció legislativa. Però jo voldria recordar al senyor Panisello i al Grup Centrista que una interpellació no és una acció legislativa; és una acció d'impuls o de crítica al Govern, i que, per tant, ha de contenir referències concretes, perquè no es tracta d'una acció legislativa, sinó d'una acció d'impuls o de crítica al Govern, i aquesta és la raó que el nostre segon paràgraf de la moció contingui una proposta concreta. Conté una proposta concreta —i amb això acabo,

senyor President— i aquest Diputat no ha volgut en cap moment turmentar la Cambra amb un debat tècnic, i dir si les anàlisis són així o aixà; ha dit l'essencial per a ajudar, modestament, a fixar la posició política de la Cambra; i quan aquest Diputat ha dit que l'anilina és el marcador tòxic, ho ha dit en un sentit ampli, dirigint-se a una Cambra política, no a cap assemblea científica ni a cap càtedra de farmacologia ni a res d'això, i avui és un fet, és un fet, senyores i senyors Diputats, que l'anilina va juntament, o ha anat juntament amb determinats olis tòxics, i això és el que, de forma laxa, se n'ha dit «marcador tòxic», no pas —com deia molt bé el senyor Alay— que sigui *conditio sapia* i imprescindible, però fins a avui, jo voldria recordar a la Cambra —i amb això acabo— que fins a avui, a l'Estat espanyol, la llista dels olis presumptament tòxics, s'ha fet únicament amb la pràctica d'anàlisis qualitius d'aquesta substància.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, votin segons la seva consciència.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a procedir a la votació de les dues mocions. Donat que la moció socialista coincideix exactament amb el primer paràgraf de la moció presentada pel Diputat senyor Espasa, votarem la moció socialista, i s'entendrà que aquest resultat de la votació condiona ja el del primer paràgraf de la moció del senyor Espasa.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció que ha defensat, en nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Martín, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció presentada pel Grup Socialista, o en nom d'aquest pel Diputat senyor Martín, i, per tant, el primer paràgraf de la moció presentada en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat pel Diputat senyor Espasa han quedat rebutjats per 49 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el segon paràgraf de la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és a dir, en nom d'aquest pel Diputat senyor Espasa.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon paràgraf de la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha quedat rebutjat per 22 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la situació real de la carretera anomenada del Doll

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta de les que han de ser respostes en aquesta sessió plenària és la que formula el Diputat senyor Josep Borràs, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres

Públiques sobre la situació real de la carretera anomenada del Doll. Per a formular la seva pregunta, té la paraula el Diputat senyor Borràs.

El Sr. BORRÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Pels mitjans de comunicació fa pocs dies ens hem assabentat que, segons la sentència de l'Audiència Nacional amb referència a la carretera del Doll, la construcció del tram Presa de Camarasa-Terradets és considerat per aquesta sentència completament illegal. Aquesta sentència, certament, ha creat una profunda preocupació en les nostres comarques. Tant és així que ha provocat una reunió urgent dels ajuntaments afectats, des de Balaguer fins a la Vall d'Aran, prenent els corresponents acords que, segons els mitjans informatius, s'han fet arribar a la Conselleria de Política Territorial, demanant al Conseller que fes tot el possible per tirar endavant el projecte en la seva totalitat, tot respectant la sentència.

Molts coneixem el recurs fet per l'Ajuntament d'Àger en contra de la carretera del Doll, però la veritat és que quasi ningú no el recordava. El poble d'Àger i d'altres, com són els municipis d'Os de Balaguer i Avellanes, queden certament marginats si es posa en circulació la carretera del Doll, i tots comprem els motius que van impulsar l'Ajuntament d'Àger a presentar el recurs corresponent i sabem que, en el fons, el que volen aquests municipis és que la Generalitat doni una altra alternativa perquè no quedin definitivament marginats. Alternativa que podria ésser la construcció de la carretera que posaria en comunicació directament, sense passar per l'Aragó, la Vall d'Aran, passant pel Pont de Montanyana, Congost de Mont-Rebei, Àger, Avellanes, l'Os de Balaguer, i des de Balaguer, per la carretera ja existent de la Diputació, per Balaguer, Menàrguens, Torrelameu, Corbins, Lleida.

Tots aquests ajuntaments han renunciat a rebre les dotacions que els correspondran en concepte del canon d'energia, per tal que es construeixi aquesta gran via de comunicació. Per tant, sense deixar de banda aquesta solució definitiva per a aquests pobles ara marginats, de la Noguera: Àger, Os de Balaguer, Avellanes i altres nuclis més petits, i per a facilitar una via ràpida d'accés fins a la Vall d'Aran, referint-me concretament a la carretera del Doll, motiu de la meua pregunta, donat que, segons l'article 14 de l'Estatut d'Autonomia, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en carreteres, donat que en els corresponents traspessos ja efectuats aquesta carretera és de plena competència de la Generalitat, i que ja fou inaugurada

pel Conseller de Política Territorial i Obres Públiques aquest estiu proppassat, autoritzant la lliure circulació per a vehicles fins a divuit tones, circulació que certament ha provocat algunes polèmiques reflectides a bastament pels mitjans de comunicació, referents a les deficiències i mancances que s'han observat posteriorment, i que la Conselleria ha promès resoldre obligant la companyia constructora, en el termini de recepció provisional, a palliar totes les imperfeccions que s'hi han trobat abans de la recepció definitiva; donat que aquesta Conselleria té previst acabar la totalitat de la carretera del Doll, i, concretament, construir el tram Balaguer-Presa de Camarasa, amb una inversió inicial de 300 milions de pessetes, l'any 1982; donat que aquesta és una via d'intercomunicació entre les comarques lleidatanes pirinenques —Pallars Jussà, Pallars Sobirà i Vall d'Aran— i les del sud —Noguera, Segarra, Urgell

i Segrià—, i que ha d'ésser una via que ha de possibilitar el redreçament econòmic i social, sobretot de les comarques poc desenvolupades i en fase de regressió del Pirineu, és per això que faig la següent pregunta al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques:

Quina és la realitat legal en què es troba el tram Presa de Camarasa-Terradets, de la carretera anomenada del Doll, després de la sentència de l'Audiència Nacional? Quines actuacions i actituds legals, en conseqüència pensa prendre la Conselleria? Què pensa fer en el tram Balaguer-Presa de Camarasa, projecte ja pràcticament acabat, i previst de començar-ne la realització el proper any 1982, amb un pressupost inicial de 300 milions de pessetes?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contesta la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. La sentència de l'Audiència Nacional, dictada en el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament d'Àger contra una resolució del MOPU deixa sense efecte —i ho dic textualment— deixa sense efecte «l'expedient administratiu de la carretera Presa de Camarasa-Terradets des del moment de la redacció del projecte de replantejament de les obres» —tanco les cometes—, sense que la Sala assenyali enlloc cap altra conseqüència d'aquesta sentència, com podia haver estat l'anul·lació de la carretera, la reposició del terreny a l'estat primitiu, la indemnització a possibles perjudicats, etc.

De qualsevol forma, la Generalitat no ha estat part en el contenciós, que ha estat entre l'Ajuntament d'Àger, d'una banda, i el MOPU, i es refereix a actuacions dels anys 77 i 78, molt abans dels traspassos, tant és així, que nosaltres no tenim coneixement oficial d'aquesta sentència ni sabem si el MOPU ha apel·lat davant el Suprem, com ho podria fer.

La Generalitat, en el moment dels traspassos, va rebre una obra en plena execució i va subrogar-se un contracte del MOPU amb el contractista en aquella situació de l'obra, i en conseqüència es va limitar a complimentar aquest compromís contractual transferit, continuant i acabant l'obra contractada ja que, si al seu dia, en acceptar el recurs, el jutge no va dictar la sentència de paralització de les obres, la Generalitat només perquè sabia d'oïda que hi havia un procediment en marxa, no podia suspendre les obres, ja que hauria concorregut en la responsabilitat d'incompliment de contracte.

La posició de la Generalitat, quant a les conseqüències que aquesta sentència comporti en relació amb la carretera construïda, no pot ser altra que restar al marge del tema tal com ha estat fins ara, i d'acord amb el que ja hem exposat fins aquí. És a dir, correspon al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme el fet de recórrer davant el Suprem si és que ho creu convenient.

Pel que es refereix a l'execució i l'acondiciament entre Balaguer i la Presa de Camarasa, amb un pressupost de 250 milions de pessetes, cal assenyalar que aquesta obra és previst realitzar-la a càrrec del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat, aprovat per aquest Parlament, finançat per l'emissió de deute públic, i que la seva execució no solament està justificada per la necessitat urgent de millorar un tram de carretera de la

nostra competència, que sobretot entre Camarasa i la Presa té un traçat de característiques geomètriques tan deficients que el fa molt perillós per a la circulació actual, sinó també per la gran quantitat de peticions que ja des del moment del traspàs varem rebre respecte a això, peticions que suara s'han repetit profusament quan, arran de la publicitat de l'esmentada sentència, algú ha pensat que podria diferir-se l'execució d'aquesta obra. En conseqüència, nosaltres continuarem la tramitació del projecte ja redactat, de manera que, un cop efectuades la informació pública, les expropiacions i la tramitació reglamentària restant, estiguem en condicions d'adjudicar l'obra des de Camarasa a la Presa.

El fet que la sentència es fonamenti en una possible irregularitat d'un acte administratiu, únicament, ens ha de preocupar en el sentit que en la tramitació de l'obra a la qual ens referim, de la Presa a Camarasa, no es produeixi cap error d'aquesta mena.

Res més, senyor President, res més, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar? (Pausa.)

*Pregunta al Consell Executiu
sobre què ha fet o pensa fer en relació
amb la conducta i declaracions del Sr. Director General
de Cooperatives a «El Noticiero Universal»
del dia 2 de desembre d'enguany
en relació amb la Unió Agrària Cooperativa de Reus*

Molt bé. Passem doncs a la següent pregunta que és la formulada al Consell Executiu pel Diputat senyor Ramon Franch, del Grup parlamentari de Centristes, sobre què ha fet o pensa fer en relació amb la conducta i declaracions del senyor Director General de Cooperatives a «El Noticiero Universal» del dia 2 de desembre d'enguany en relació amb la Unió Agrària Cooperativa de Reus. Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Ramon Franch.

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sembla que avui anem tots amb tema d'oli, si no directament, indirectament, i és que tothom vol promocionar el cooperativisme a Catalunya, tothom vol fer una gran tasca de cara a les comarques i de cara a l'agricultura catalana, i sembla que hi hagi algunes persones, alguns sectors que estan proposant-se de destruir aquest vertader cooperativisme que ha costat tantes suors i aquest vertader cooperativisme que està fent tant de bé a l'agricultura.

En primer lloc, la pregunta és coneguda quasi per tots els senyors Diputats i és per l'escrit que va sortir al periòdic el dia 1 de desembre, del mes actual, i això no inclou solament les lletres sinó que el trist i lamentable és que es tracta d'olis i que en aquest periòdic surten — irresponsablement fetes per un director general — les marques d'oli de la Unió Cooperativa Agrària; oli que fins avui és l'admiració a nivell nacional i a nivell internacional, i que, per uns esdeveniments, aquests senyors vulguin fer caure una posició econòmica agrícola que és de les més vàlides que tenim aquí a Catalunya.

La pregunta, en la seva motivació, que figura a l'ordre del dia, és coneguda, no es repeteix, però l'obligació és no silenciar l'actitud del senyor Director General, que ha arribat als

límits de la notorietat, sempre, respecte a les cooperatives del camp i a la Unió Cooperativa Agrària.

No em vull estendre molt, perquè és una pregunta que tothom coneix, però jo sí que em faig la pregunta: com pot ser possible que un director general abans d'haver-hi una assemblea general, ja declari unes proposicions que siguin falses, ell faci unes idees seves, pròpies, de cara a Catalunya i de cara a la Unió Cooperativa Agrària? Creiem que això és una mala labor per al Parlament de Catalunya, creiem que això dificultarà sempre la marxa endavant de l'agricultura i, per tant, nosaltres, aquesta pregunta voldríem que fos contestada pel Conseller de Treball.

El diari vespertí «El Noticiero Universal» de data del 2 de desembre d'enguany, i sota el títol de «La Generalitat confirma que no hubo comercio fraudulento de aceite», publica un article que contenia unes declaracions atribuïdes al senyor Director General de Cooperatives de la Generalitat de Catalunya, Josep Castaño, que es refereix, segons aquestes, a possibles negocis fraudulents portats a terme per la Unió Cooperativa Agrària de Reus. S'hi feien afirmacions sobre la illegalitat en l'actuació i feia referència a possibles sancions, almenys en forma de sanció moral, sobre la junta rectora, com a manera de vot censura per la manera en què es desenvolupa la gestió de la Cooperativa, parlant, a la vegada, de les infraccions pròximes a concloure. A la gravetat del fet de les declaracions que signifiquen un judici anticipat, cal afegir-hi aquest cas, que les dites declaracions es produeixen, precisament, el dia abans de la celebració de l'assemblea general, expressament convocada per a la informació i pronunciament dels socis. A la improcedència s'hi suma l'extemporaneïtat.

Per tot això exposat, formulo al Consell Executiu la pregunta següent perquè sigui contestada oralment en el Ple: què ha fet o què pensa fer el Consell Executiu en relació amb la conducta i les declaracions del senyor Director General de Cooperatives, formulades a «El Noticiero Universal» el dia 2 de desembre d'enguany, en relació amb la Unió Cooperativa Agrària.

Res més, senyor President, res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats: què ha de fer el Consell Executiu en aquest cas? Suposo que primer és mirar que la Cooperativa no es ressentí de malentesos que haguessin pogut passar a l'entorn seu, per defensar-la. Segon, esmenar, si creu que hi ha hagut alguna precipitació per alguna de les persones que depenen de la responsabilitat del Consell Executiu, en aquest cas del Conseller de Treball. Tercer, corregir-lo perquè això no torni a passar i, quart, defensar-lo, que és el que faria qualsevol de vostès davant la responsabilitat d'una persona que depengui de vostès.

En aquest sentit, primer, i en el que es refereix a esmenar, vaig enviar un comunicat a la premsa, i després a l'assemblea que es va celebrar a Reus, que deia el següent: «amb motiu dels comentaris i manifestacions apareguts avui, dia 1 de desembre, en un diari de Barcelona, referents a problemes sorgits en la Cooperativa Unió Agrària de Reus, el Conseller de Treball manifesta que és la Inspecció de Treball la que té l'encàrrec d'emetre informe sobre la situació plantejada davant el

Cap del Servei Territorial de Tarragona; segon, que continuen instruint-se les diligències per al redactat definitiu de l'esmentat informe, i tercer que, per tant, els comentaris i declaracions abans esmentats no són fets pel Departament de Treball, que les considera de caràcter estrictament personal i no prejutgen el criteri administratiu i oficial que al seu moment adoptarà el Departament. Barcelona, 1 de desembre de 1981.» Això pel que es refereix a l'esmena.

Segon, per a intentar precisament donar un sentit rigorosament administratiu al tema i a la qüestió plantejada amb la Unió Agrària de Reus, penso que el que cal fer, dit amb llenguatge ben senzill, és treure llenya al foc i mirar que les coses vagin pel procediment que correspon que, com se sap, en aquests moments, encara està en mans de la Inspecció del Treball, i en aquest sentit jo també el que haig de fer és defensar les persones que depenen de la meua responsabilitat davant de qualsevol manifestació en aquest sentit, i així també vull fer-ho constar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Franch desitja replicar o repreguntar?

El Sr. FRANCH (*de l'escó estant*): Des de l'escó. Jo estic molt agraït al Conseller de Treball amb la resposta que m'ha donat, però jo li pregaria que prengués mesures urgents amb el senyor Director General, senyor Castaño, perquè el que no podem permetre és que ens faci caure la Unió Cooperativa Agrària amb declaracions i que, a conseqüència d'això, està arrossegant gent totalment fora del Departament de la política de treball, i això és una cosa que hem de resoldre de seguida.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Jo agraeixo els consells que dona al Conseller de Treball el Diputat senyor Franch, però haig de dir que, en tot cas, qualsevol judici de valor de les persones que jo tingui depèn únicament i exclusivament de mi.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: La darrera de les preguntes que havien de ser contestades en la sessió plenària d'avui era la formulada pel Diputat senyor Franch, del Grup parlamentari de Centristes, al Consell Executiu, sobre la decisió presa per l'Ajuntament de Cambrils de conservar l'esmentat nom per a aquesta vila, i quines haurien de ser les mesures que pensava prendre per fer plegar immediatament la campanya a favor de la denominació Cambrils de Mar i perquè fos respectada l'autonomia municipal.

L'Honorable senyor Conseller de Governació, que havia estat encarregat pel Consell Executiu de contestar aquesta pregunta, comunica a la Presidència que havent d'absentar-se per un viatge oficial, fent ús de la facultat que li dona l'article 128, apartat 6, del Reglament, demana que aquesta pregunta sigui tramitada en la pròxima sessió plenària, de manera que d'acord amb això hem acabat l'ordre del dia d'avui.

Però, en aquest moment és presentada a la Mesa una proposta de resolució que porta la signatura dels Portaveus de tots

els Grups parlamentaris. Donat aquest fet, la Presidència proposa que, d'acord amb l'article 61, apartat 4, sigui inclòs a l'ordre del dia el debat sobre aquesta proposta de resolució per la qual cosa demano a la Cambra el seu acord. El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Atesos els darrers esdeveniments que tenen lloc a Polònia aquests dies, el Parlament de Catalunya tot fent constar la seva preocupació més profunda per la situació actual a Polònia, manifesta la seva solidaritat amb els sentiments del poble i les seves ànsies de llibertat individuals i collectives.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats estan d'acord que sigui inclòs en l'ordre del dia com a darrer punt de la sessió plenària d'avui el debat i votació d'aquesta proposta? *(Pausa.)* D'acord.

Aleshores, evidentment, aquesta proposta no ha complert els tràmits reglamentaris. D'acord amb el mateix article 61, apartat 4, cal també que la Cambra es pronunciï per majoria absoluta declarant que dispensa dels tràmits reglamentaris la Proposició esmentada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta dispensa dels tràmits que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra d'aquesta dispensa?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La proposta de dispensar dels tràmits reglamentaris la Proposició que ha estat llegida ha estat aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 78 vots compleix amb el requisit de majoria absoluta.

Aleshores, podem passar al debat sobre aquesta Proposició no de Llei. Algun dels signants o algun representant dels Grups signants desitja defensar-la? *(Pausa.)* No hi ha torn a favor, per tant tampoc no hi ha torn en contra i podem passar directament a la votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta Proposició no de Llei que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La Proposició no de Llei que ha estat llegida pel senyor Secretari ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Amb això espero que definitivament hem acabat amb l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Com que probablement no hi haurà cap nova sessió plenària en aquest període de sessions i, per tant, la Cambra no es reunirà en Ple fins al mes de febrer, no em queda res més que adreçar a totes les senyores i senyors Diputats els meus millors desigs que passin bones festes.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsimil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en simil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tints.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació 113-115, Barcelona-15

Dip. Leg.: B.27966/80.